

המבנה ההגיוני של ההתנהגות האנושית

Michael Starks

מחקר ההחלטות

פעולה/ מילה	***IA	**וק*	רצון	תפיסה	זיכרון	רגש	פריסה*	
כן/לא	לא	לא	לא	כן	כן	כן/לא	לא	השפעות תת- הברתיים
מבוסס כללים	מבוסס כללים	מבוסס כללים	מבוסס כללים /אסוציאטיבי	אסוציאטיבי	אסוציאטיבי	מבוסס כללים /אסוציאטיבי	מבוסס כללים	כלל מבוסס אסוציאטיבי
תלוי / בהקשר מופשט	תלוי / בהקשר מופשט	קצת	תלוי בהקשר מופשט	תקליטור	תקליטור	תלוי בהקשר מופשט	קצת	תלוי הקשר/ מופשט
סידורי	סידורי	סידורי	סידורי/מקביל	מקביל	מקביל	סידורי/מקביל	סידורי	סידורי/מקביל
אנליטיים	אנליטיים	אנליטיים	סידורי מקביל	היוריסטי	היוריסטי	סידורי מקביל	אנליטיים	אוריסטי אנליטית
כן	כן	כן	לא	לא	לא	לא	כן	זקוק לעבודה זיכרון
כן	כן	כן	כן/לא	לא	לא	לא	כן	תלות מודיעין כללי
כן	כן	כן	כן	לא	לא	כן/לא	כן	העמסה קוגניטיבית עכב את
מאט	מאט	מאט	מאט	מהירויות	מהירויות	מהירויות /מהירויות	מאט	עירור מהירויות או מאט

Las Vegas Reality Press

ג'ולזכות © מייקל סטארקס (2020)

[978-1-951440-48-0](https://www.isbn.org/978-1-951440-48-0) ISBN

המהדורה הראשונה 2020

כל הזכויות שמורות. לא ניתן לשכפל, להפיץ או לשדר חלק מפרסום זה ללא הסכמה מפורשת של המחבר.
. מודפס ומאוגד בארצות הברית של אמריקה

"אבל לא קיבלתי את התמונה שלי של העולם על ידי סיפוק עצמי של נכונותם: וגם אין לי את זה כי אני מרוצה מנכונותם. לא: זהו הרקע התורשתית שנגדו אני מבחין בין אמת לשקר. ויטגשטיין OC 94

"עכשיו אם זה לא הקשר הסיבתי שאנחנו מודאגים ממנו, אז הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו." ויטגשטיין "הספר הכחול" (1933) p6

"שטויות, שטויות, כי אתה מניח השערות במקום פשוט לתאר. אם הראש שלך רדוף על ידי הסברים כאן, אתה מזניח להזכיר לעצמך את העובדות החשובות ביותר. ויטגשטיין ז 220

"הפילוסופיה פשוט שמה הכל לפנינו, וגם לא מסביר או מנכה כל דבר... ניתן להעניק את השם 'פילוסופיה' לפני כל התגליות וההמצאות החדשות. ויטגשטיין PI 126

"מה שאנחנו מספקים הם באמת הערות על ההיסטוריה הטבעית של האדם, לא מסקרן; עם זאת, אלא תצפיות על עובדות שאיש לא הטיל ספק בהן ואשר רק הלכו מבלי לציין כי הן תמיד מול עינינו. ויטגשטיין RFM I p142

"מטרת הפילוסופיה היא להקים חומה בנקודה שבה השפה מפסיקה בכל מקרה". ויטגשטיין באירועים פילוסופיים p187

"גבול השפה מוצג על ידי היותו בלתי אפשרי לתאר עובדה המתאימה (היא התרגום של) משפט בלי פשוט לחזור על המשפט (זה קשור לפתרון קנטיאני לבעיית הפילוסופיה)". ויטגשטיין קורות חיים p10 (1931)

הסכנה הגדולה ביותר כאן "" . מבקשת להתבונן בעצמך LWPP1, 459

"האם תהליך מכונה יכול לגרום לשגרה מחשבה? התשובה היא: כן. ואכן, רק תהליך מכונה יכול לגרום לתהליך מחשבה, והחשוב אינו שם תהליך מכונה; הוא מציין תהליך שיכול להיות, ובדרך כלל, מיושם במכונה. סריל PNC 73

"... אפיון של תהליך כחישוב הוא אפיון של מערכת פיזית מבחון; וזיהוי התהליך כחישוב אינו מזהה תכונה פנימית של הפיסיקה, הוא למעשה אפיון יחסי של משקיף. סריל PNC 95

"טיעון החדר הסיני הראה שסמנטיקה אינה פנימית לתחביר. כעת אני מבצע את הנקודה הנפרדת והאחרת שתחביר אינו מהותי לפיסיקה. סריל PNC 94

"הניסיון לחסל את הכשל הפיצוח באמצעות התפרקות רקורסיבית נכשלת, כי הדרך היחידה לקבל את התחביר הפנימי של הפיסיקה היא לשים פיצוח בפיסיקה." סריל PNC 97

"אבל אתה לא יכול להסביר מערכת פיזית כגון מכונת כתיבה או מוח על ידי זיהוי תבנית שהיא חולקת עם הסימולציה החישובית שלה, כי קיומו של התבנית אינו מסביר כיצד המערכת פועלת בפועל

כמערכת פיזית. ... בסיכום, העובדה כי הייחוס של התחביר מזהה לא כוחות סיבתי נוספת היא קטלנית לטענה כי תוכניות לספק הסברים סיבתי של הכרה... יש רק מנגנון פיזי, המוח, עם רמות שונות הפיזי והפיזי האמיתי/נפשית הסיבתי של תיאור. סריל PNC p101-103

"בקיצור, התחושה של ' עיבוד מידע ' המשמש במדע קוגניטיבי הוא ברמה גבוהה מדי של ההפשטה כדי ללכוד את המציאות הביולוגית הקונקרטית של התכונות פנימיות... אנחנו עיוורים להבדל זה על ידי העובדה כי אותו משפט ' אני רואה מכונית מתקרבת לכיווני, ' יכול לשמש כדי להקליט הן הכוונות החזותיות ואת התפוקה של המודל החישובית של חזון... במובן של ' מידע ' המשמש במדעי הקוגניציה, זה פשוט שקר לומר כי המוח הוא מכשיר עיבוד מידע. סריל PNC p104-105

"יכולים להיות סיבות לפעולה אשר מחייבות את האדם הרציונלי רק למען אופי העובדה שדווחו במשפט הסיבה, ובלתי תלוי ברצונות של הסוכן, ערכים, גישות ו הערכת? ... הפרדוקס האמיתי של הדיון המסורתי הוא שהוא מנסה להציב את הגיליוטינה של יום, את ההבחנה הנוקשה בערך העובדות, באוצר מילים, שהשימוש בו כבר מניח את הייחוד של ההבחנה. סריל PNC p165-171

"... כל פונקציות הסטטוס ולכן כל המציאות המוסדית, למעט שפה, נוצרות על-ידי מעשי דיבור בעלי צורה לוגית של הצהרות... הצורות של פונקציית הסטטוס המדובר הן כמעט תמיד עניין של כוחות deontic... להכיר במשהו כזכות, חובה, דרישה וכדומה, היא להכיר בסיבה לפעולה... מבנים deontic אלה להפוך הרצון האפשרי-הסיבות העצמאיות לפעולה... הנקודה הכללית היא ברורה מאוד: יצירת השדה הכללי של סיבות מבוססות הרצון לפעולה מראש לקבל מערכת של סיבות שאינן תלויות בתשוקה לפעולה. סריל PNC p34-49

"חלק מהתכונות הלוגיות החשובות ביותר של התכונות הן מעבר להישג של פנומנולוגיה משום שאין להם מציאות פנומנולוגית מיידית... מכיוון שיצירת משמעות מתוך חוסר משמעות אינה מנוסה במודע... היא אינה קיימת... זה... אשליה הפנומנולוגית. " סריל PNC p115-117

התודעה מועלת לתהליכי המוח ולתודעה אין כוחות סיבתיים בנוסף לכוחות הסיבתי של הניורוביולוגיה הבסיסית... אבל מחדש סיבתי לא מוביל... התודעה קיימת רק כמנוסה... ולכן לא ניתן לצמצם אותו למשהו שיש לו אונטולוגיה של אדם שלישי, משהו שקיים ללא תלות בחוויות. " סריל PNC 155-6

"... הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון לעולם, ומאחר שהיחסים המכוון האלה קובעים תמיד את תנאי הסיפוק, וההצעה מוגדרת כדבר המספיק כדי לקבוע את התנאים של שביעות הרצון, מתברר שכל הכוונות הן עניין של התכונות. סריל PNC p193

פתיחה

"הוא אשר מבין בבון יעשה יותר כלפי מטאפיזיקה מאשר לוק" צ'ארלס דרווין 1838

M חברת

ספר זה הוא על התנהגות אנושית (כמו כל הספרים על ידי מישהו על כל דבר), ולכן על המגבלות שיש לאחרונה ממוצא קוף (8,000,000 שנים או הרבה פחות תלוי בנקודת המבט) ו מילים ומעשים בתוך המסגרת של הפסיכולוגיה הטבעה שלנו כפי שהוצג בשולחן הכוונות. כמו שריצ ליקי המפורסם מפורסם אומר, חשוב לזכור שלא הצלחנו להתפתח מקופים, אלא שבכל דרך חשובה, אנחנו קופים. אם לכולם ניתנה הבנה אמיתית של זה (כלומר, אקולוגיה אנושית ופסיכולוגיה למעשה לתת להם קצת שליטה על עצמם), אולי לציוויליזציה יהיה סיכוי. למרות שלמנהיגים של החברה אין יותר אחיזה בדברים מאשר המרכיבים שלהם, ולכן התמוטטות האנרכיה והדיקטטורה היא בלתי נמנעת.

על מנת לספק מבט כולל על המבנה הלוגי של התנהגות אנושית בסדר גבוה יותר, כלומר הפסיכולוגיה התיאורית של מחשבה גבוהה יותר (נפש, תודעה, שפה, רציונליות, אישיות, התכוונות), או בעקבות wittgenstein, של משחקי השפה, אני נותן סקר ביקורתי של כמה מהממצאים העיקריים של לודוויג ויטגנשטיין וג סריל, לוקח כנקודת ההתחלה של התגלית הבסיסית של wittgenstein – כי כל באמת 'פילוסופי' (כלומר, בעיות פסיכולוגיות בסדר גבוה יותר) הן זהות-בלבוליים אודות אופן השימוש בשפה בהקשר מסוים, ולכן כל הפתרונות זהים-בהסתכלות באופן שבו ניתן להשתמש בשפה בהקשר בנושא, כך שתנאי האמת שלה (תנאי שביעות רצון או COS) ברורים. הבעיה הבסיסית היא שאפשר לומר כל דבר, אבל אי אפשר להתכוון (המדינה ברורה COS עבור) כל אמירה שרירותית ומשמעות אפשרית רק בהקשר ספציפי מאוד. אני נותן ניתוח מנקודת המבט המודרנית האחרונה של שתי מערכות המחשבה, העסקת שולחן חדש של הכוונות ומינוח חדש של מערכות כפולות.

זה קריטי להבין למה אנחנו מתנהגים כמו שאנחנו עושים ולכן אני מנסה לתאר (לא להסביר כמו Wittgenstein התעקש) התנהגות. אני מתחיל בסקירה קצרה על המבנה הלוגי של הרציונליות, אשר מספק כמה היוריסטיקה לתיאור השפה (המוח, הרציונליות, האישיות) ונותן כמה הצעות לגבי איך זה מתייחס לאבולוציה של התנהגות חברתית. מרכזים אלה סביב שני הסופרים שמצאתי את החשוב ביותר בהקשר זה, לודוויג ויטגנשטיין וג סריל, שרעיונותיו אני משלבת ומרחיבים בתוך מערכת כפולה (שתי מערכות של מחשבה) מסגרת אשר הוכיחה כל כך שימושי הבנה לאחרונה של התנהגות וחשיבה וחשיבה מחקר. כפי שאני מצוין, יש לדעתי חפיפה מלאה בין הפילוסופיה, במובן הקפדני של השאלות המתמשכת הנוגעות לדיסציפלינה האקדמית, ואת הפסיכולוגיה התיאורית של מחשבה בסדר גבוה יותר (התנהגות). פעם אחת תפס את התובנה של ויטגנשטיין כי יש רק את הנושא של איך משחק השפה היא להיות משוחק, אחד קובע את תנאי שביעות הרצון (מה שהופך את ההצהרה נכון או מרוצה וכו') וזה סוף הדיון.

מאחר שבעיות פילוסופיות הן תוצאה של הפסיכולוגיה הטבעה בנו, או כשיוגנשטיין הניח אותו, בשל היעדר השפה הסינית, הם רצים לאורך השיח וההתנהגות האנושיים, ולכן יש צורך אינסופי בניתוח פילוסופי, לא רק במדעי האדם של פילוסופיה, סוציולוגיה, אנתרופולוגיה, מדע המדינה, פסיכולוגיה, היסטוריה, ספרות, דת, ועוד, אך במדעי הקשה של הפיסיקה, מתמטיקה וביוולוגיה. זה אוניברסלי

לערבב את שאלות המשחק בשפה עם המדענים האמיתיים לגבי מה העובדות האמפיריים. מדעם הוא אי פעם נוכח, והמאסטר הניח אותו לפנינו לפני זמן רב, כלומר, Wittgenstein (להלן W) מתחיל עם ספרים כחול וחום בתחילת 1930.

"פילוסופים רואים כל הזמן את שיטת המדע מול עיניהם ומתפתה לשאול ולענות על שאלות באופן המדע. נטייה זו היא המקור האמיתי של המטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לחשיכה מוחלטת. (BBB p18)

אף על פי כן, הבנה אמיתית של עבודתו של ויטגנשטיין, ומכאן של אופן התפקוד הפסיכולוגי שלנו, מתחיל להתפשט רק בעשור השני של המאה ה-21, בשל במיוחד ל-P.M.S. האקר (להלן H) ולדנילה מויאל-שררוק (להלן dms), אלא גם לרבים אחרים, כמה

Horwich ' נותן את הסיכום היפה ביותר שראיתי אי פעם היכן הבנה של Wittgenstein משאיר אותנו.

"אסור שיהיה כל ניסיון להסביר את הפעילות הלשונית/המושגית שלנו Frege's (PI 126) כמו בהפחתת החשבון ללוגיקה של Frege; לא לנסות לתת לו את היסודות האפימולוגיים (PI 124) כמו במשמעות של חשבונות מבוססי הידע של פריורי; אין ניסיון לאפיין את הצורות האידיאליות שלה (PI 130) כמו logics הגיוני; אין ניסיון לתקן אותו (pi 124, 132) כמו בתיאוריית השגיאה של מקי או אינטואיטיבית של דאמט; לא לנסות לפשט את זה (pi 133) כמו בחשבון הקיום של Quine; אין לנסות להפוך אותו לעקבי יותר (pi 132) כמו בתגובה של טרסקי לפרדוקסים השקרן; וללא ניסיון להפוך אותו לשלם יותר (pi 133) כמו ביישוב שאלות של זהות אישית עבור תרחיש "טלפורטציה" היפותטי מזר.

למרות שיש אינספור ספרים ומאמרים על ויטגנשטיין, בתצוגה שלי רק כמה האחרונים מאוד (DMS, H, קולבה וכו') לבוא קרוב להערכה מלאה של אותו, אף אחד לא לעשות ניסיון רציני לקשר את עבודתו לאחד הגאונים המודרניים האחרים של התנהגות ג'ון סריל (להלן S) ואף אחד לא החלה שתי מערכות עוצמה של מסגרת מחשבה לסוגיות פילוסופיות מנקודת המבט. אני מנסה לעשות את זה כאן

אני מספק סקר קריטי של כמה מהמצאים העיקריים של ויטגנשטיין וסריל על המבנה הלוגי של הכוונות (המוח, שפה, התנהגות), נקודת המוצא של התגלית הבסיסית של ויטגנשטיין – שכל הבעיות הפילוסופיות הקיימות הן זהות – בלבולים על אופן השימוש בשפה בהקשר מסוים, ולכן כל הפתרונות זהים – בהסתכלות בשפה שבה ניתן להשתמש בהקשר בנושא, כך שתנאי האמת (תנאי שביעות הרצון או COS הבעיה הבסיסית היא שאדם יכול לומר כל דבר, אבל לא מתכוון) (המדינה ברורה כי) כל אמירה שרירותית ומשמעות אפשרית רק בהקשר מסוים מאוד. אני מנתח כתבים שונים על ידי ועליהם מנקודת המבט של שתי מערכות המחשבה, תוך שימוש בשולחן חדש של התכוונות ומינוח חדש של מערכות כפולות.

כאשר אני קורא ' על ודאות ' לפני כמה שנים אני מאפיין את זה בסקירה כמו אבן היסוד של פילוסופיה ופסיכולוגיה ואת המסמך הבסיסי ביותר להבנת התנהגות, ובערך באותו זמן DMS כתב מאמרים לציון כי זה פתר את הבעיה הישנה העתיקה של כיצד אנו יכולים לדעת משהו בוודאות. הבנתי כי W היה הראשון להבין מה מאופיין כעת כמו שתי מערכות או מערכות כפולות של מחשבה, ואני יצרה מערכות כפולות (S1 ו-S2) מונחים אשר מצאתי להיות חזק מאוד בתיאור

התנהגות. לקחתי את השולחן הקטן שג סריל (להלן) היה משתמש, הרחיב אותו מאוד, ומצא מאוחר יותר שהוא משולב בצורה מושלמת עם המסגרת הנמצאת בשימוש על ידי עובדים עכשוויים שונים במחקר חשיבה.

מאחר שהם פורסמו בנפרד, ניסיתי להפוך את הספר ביקורות ומאמרים לעמוד בפני עצמם, ככל האפשר, ואת זה לגבי החזרה של סעיפים שונים, במיוחד את השולחן ואת ההסבר שלה. אני מתחיל במאמר קצר המציג את שולחן הכוונות ומתאר בקצרה את המינוח והרקע שלה. לאחר מכן, הוא המאמר הארוך ביותר, אשר מנסה סקר של העבודה של W ו-S כפי שהוא מתייחס לשולחן ולכן הבנה או תיאור (לא הסבר כמו W התקש) של התנהגות.

הטענה שלי היא שטבלת הכוונות (רציונליות, נפש, מחשבה, שפה, אישיות וכו') שתכונות בולטת כאן מתארות פחות או יותר מדויק, או לפחות משמשת כוירסטיל, כיצד אנו חושבים ומתנהגים, ולכן היא כוללת לא רק פילוסופיה ופסיכולוגיה, אלא כל דבר אחר (היסטוריה, ספרות, מתמטיקה, פוליטיקה וכו' הערה במיוחד כי הכוונות והרציונליות כפי שאני (יחד עם סריל, Wittgenstein ואחרים) להציג אותן, כולל הן מערכת הדנים מודעת 2 מודע אוטומטי מערכת 1 פעולות או רפלקסים.

האבחנה עשויה לתהות מדוע איננו יכולים לראות את מערכת 1 בעבודה, אך ברור שאין זה מועיל לבעל חיים לחשוב או לנחש השני כל פעולה, ובכל מקרה, אין זמן למערכת האיטית והמשולבת 2 שתהיה מעורבת בזרם הקבוע של החלטות הפיצול השניות שאנו חייבים לבצע. כפי שציין W, "המחשבות" שלנו (T1 או "מחשבות" של מערכת 1) חייבות להוביל ישירות למעשים.

המפתח לכל מה שקשור אלינו הוא ביולוגיה, והיא מביאה לה מיליוני אנשים משכילים כמו אובמה, חומסקי, קלינטון והאפיפיור כדי לספק אידיאלים אוטונטיות אובדניות שמובילים באופן בלתי נשכח לגיהנום עלי אדמות. כפי שנאמר, זה מה שתמיד לפני עינינו שהוא הקשה ביותר לראות. אנחנו חיים בעולם של המודע מודע מערכת לשונית 2, אבל זה מודע, מערכת רפלקסיבי אוטומטי 1 הכללים. זהו מקור העיוורון האוניברסלי המתואר על ידי סריל כאשליה הפנומנולוגית (TPI), פינקר כ-צפחה הריקה וטויד וקוסמידס כמודל המדעי החברתי הסטנדרטי.

כפי שאני מצוין, האשליה הפנומנולוגית (השכחה למערכת האוטומטית שלנו 1) היא אוניברסלית והיא מתרחבת לא רק במהלך הפילוסופיה, אלא במהלך החיים. אני בטוח שחומסקי, אובמה, צוקרברג והאפיפיור היו מאוד בטוחים אם אמרו שהם סובלים מאותה בעיה כמו הגל, Husserl והייזגר, (או כי הם נבדלים רק במידה מסמים ומכורים למין בלהיות מונעים על ידי גירוי של מערבולות הקדמית שלהם על ידי משלוח של דופמין (ויותר מ 100 כימיקלים אחרים) דרך tegmentum והגרעין האקומבדים), אבל זה נכון בבירור. בעוד phenomenologists בזבו הרבה זמן של אנשים, הם מבזבזים את האדמה ואת עתידם של הצאצא שלהם.

"האשליות הדיגיטליות המודרניות", מבלבלות את משחקי השפה של מערכת 2 עם היצרניות של מערכת 1, ולכן אין אפשרות להבחין בין מחשבים ביולוגיים (כלומר, אנשים) מסוגים אחרים של מכוונות (כלומר, מחשבים). הטענה הרדופית היא שאדם יכול 'להסביר' התנהגות ברמה 'נמוכה יותר', אך מה שקורה באמת הוא שהאדם אינו מסביר את התנהגות האנושית אלא 'לעמוד בתוכו'. לפיכך, הכותרת של הסקירה הקלאסית של סריל על ספרו של דנט ("הסבר התודעה") – "הסבר ההסבר הרחוק". ברוב ההקשרים 'צמצום' של התנהגות מתהווה ברמה גבוהה יותר לתפקודים מוחית, ביוכימיה או פיסיקה אינה מבלבלת. כמו כן, עבור 'הפחתה' של כימיה או פיסיקה, הדרך חסומה על ידי נאוס וחוסר ודאות (ותיאוריית הכאוס הוכח להיות שניהם לא מושלמים במובן של

גודל ובלתי ניתן לפענוח). כל דבר יכול להיות "מיוצג" על ידי משוואות, אבל כאשר הם ' מייצגים ' התנהגות בסדר גבוה, זה לא ברור (ולא ניתן להבהיר) מה ' תוצאות ' מתכוון. המטאפיזיקה הרדובית היא בדיחה, אבל לרוב המדענים והפילוסופים אין את חוש ההומור המתאים.

למדתי את עבודתם של מדענים ופילוסופים רבים הרואים בתודעה "בעיה קשה" (ראו דוד צ'אלמרס) אבל, עם רופרט לקרוא ואחרים, אני מוצא את הטיעונים שלהם arguments בלתי משכנעים. כמו wittgenstein ציין, אנחנו יכולים לראות שיש לו דריסת רגל גם בזבובים (שיש להם רבים של הגנים אותו ואת מערכת דופמין שהמערכת מאפשרת מניפולציות התנהגותיות), ומשם זה רק סדרה ארוכה של צעדים לעצמנו.

בדוגמה אחת מתוך ים של ספרות tegmark (ראה למשל, וידאו YouTube שלו) לאחר tononi, לחשוב s התודעה היא "רק" החוויה "של סדר גבוה יותר" עיבוד מידע "ללא מודעות כי הם רק משפחות של משחקי שפה. כך, נראה שהם חושבים כי כל "עיבוד מידע" יהיה מכשיר זה גם. סריל הציע כי ערימה כראוי של פחיות בירה עשוי לעשות, אבל הוא גם מצין כי הוא עשוי להיות ייחודי הסדרים ביולוגיים רטוב של נירונים. לא ברור שמחשבים ללא חושים או גוף יכולים להיות בעלי רגשות או הכרה, אלא אם כן אחד הופך את משחק השפה לטריוויאלי (ולא מעניין).

קיווייתי לרתך את ההערות שלי לשלם אחיד, אבל באתי להבין, כמו ויטגנשטיין וחוקרים AI עשה, כי המוח (בערך כמו השפה ויטלגנשטיין הראה לנו) הוא מגוון של חלקים שונים התפתחו ההקשרים רבים, ואין כל כך או תיאוריה מלבד כולל כושר, כלומר, האבולוציה לפי בחירה טבעית.

לבסוף, כמו עם 90 שלי כמה מאמרים ו 9 ספרים אחרים, ועל כל המכתבים שלי דוא ל ושיחות במשך יותר מ 50 שנים, תמיד השתמשתי ' הם ' או ' אותם ' במקום ' שלו/שלה ', ' היא/הוא ', או סקסיזם הפוכה האידיויטית של ' היא ' או ' לה ', להיות אולי היחיד בחלק זה של הגלקסיה לעשות זאת. השימוש המביש של אלה בלתי - מוקיים באופן אוניברסלי, מקושר היטב עם הפגמים בפסיכולוגיה שלנו, היוצרים פילוסופיה אקדמית, דמוקרטיה והתמוטטות תרבות תעשייתית, ואני משאיר את התיאור הנוסף של הקשרים האלה כתרגיל לקורא.

המעוניינים הכתבים האחרים שלי עשויים לראות קופים מדברים (2019) 3rd Ed, המבנה הלוגי של פילוסופיה, פסיכולוגיה, המוח והשפה ב לודוויג ויטגנשטיין וג סריל (2019) 3rd Ed. התאבדות על ידי הדמוקרטיה 4 אד (2019) ואשליות אוטונטיות אובדניות במאה ה- 5th 21st אד (2019).

אני מודע לפגמים רבים ומגבלות של העבודה שלי ולשנות ברציפות את זה, אבל אני לקחתי את הפילוסופיה 1 לפני 3 שנים ב 65, אז זה מופלא, ורהוט המלצה על הכוח של מערכת 1 יצרניות הרבב, כי הייתי מסוגל לעשות משהו בכלל. זה היה 13 שנים של מאבק תמידי ואני מקווה שהקוראים ימצאו את זה בשימוש.

vyupzz@gmail

המבנה ההגיוני של ההתנהגות האנושית

"אם הייתי רוצה לפקפק אם זו הייתה היד שלי, איך יכולתי להימנע מלפקפק אם למילה ' יד ' יש משמעות כלשהי? אז זה משהו שאני... ויטגנשטיין ' על ודאות ' p48

"איזו מן התקדמות היא זו – המסתורין המרתק הוסר – אך אף מעמקי לא הייתה מעתחת נחמה; שום דבר לא הוסבר או נתגלה או שנוצר מחדש. כמה מאולף ובלתי מעורר. השראה עלולים לחשוב אבל אולי, כפי שויטגנשטיין מציע, את המעלות של בהירות, הדמסטיפיקציה והאמת יש למצוא סיפוק מספיק –"הרויץ ' ' מטפילושטיין של ויטגנשטיין".

ראשית, הבה נזכיר לעצמנו את התגלית היסודית של ויטגנשטיין (W) – שכל הבעיות הפילוסופיות באמת (כלומר, אלה שאינם נפתרים על-ידי ניסויים או איסוף נתונים) זהים-בלבולים על אופן השימוש בשפה בהקשר מסוים, ולכן כל הפתרונות זהים-בהסתכלות באופן שבו ניתן להשתמש בשפה בהקשר בנושא, כך שתנאי האמת שלה (תנאים של *atisfaction* או *COS*) ברורים. הבעיה הבסיסית היא שניתן לומר כל דבר מלבד אחד לא יכול להתכוון (המדינה ברורה *COS* עבור) כל אמירה שרירותית ומשמעות אפשרית רק בהקשר ספציפי מאוד. לפיכך, *W* ביצירת המופת האחרונה שלו "על ודאות" (OC) מסתכל על דוגמאות מאוד מטופש של שימושים שונים של המילים ' יודע ', ' ספק ' ו' מסוימים ', לעתים קרובות מן 3 הפרספקטיבות האופייניות שלו, הפולש והפרשן, לעזוב את הקורא להחליט את השימוש הטוב ביותר (אפשר רק לתאר את השימושים של משפטים קשורים וזה הסוף-אין עומקים נסתרים, אין תובנות מטאפיסיות. אין ' בעיות ' של ' תודעה ', ' וויל ', ' מרחב ', ' זמן ' וכו', אך רק הצורך לשמור על השימוש (*COS*) של מילים אלה ברורות. זה עצוב באמת שרוב הפילוסופים ממישיכים לבזבז את זמנם על הבלבול הלשוני המיוחד לפילוסופיה האקדמית במקום להפנות את תשומת לבם לאלה של תחומי ההתנהגות האחרים ולפיסיקה, ביולוגיה ומתמטיקה, שם הוא נזקק נואשות.

מה באמת השיג? הנה איך סיכם מלומד ויטגנשטיין מוביל את עבודתו: "ויטגנשטיין החליט רבות מהבעיות העמוקות שעיוז את הנושא שלנו במשך מאות שנים, לפעמים אכן במשך יותר משני אלפי שנים, בעיות באופי הייצוג הלשוני, על הקשר בין מחשבה לשפה, על הסולפסזים ועל האידיאליזם, הידע העצמי והידע של מוחות אחרים, ועל אופי ה הוא החריש את אדמת הפילוסופיה האירופאית של הלוגיקה והשפה. הוא נתן לנו מגוון תובנות מאוד ופורה לפילוסופיה של הפסיכולוגיה. הוא ניסה להפוך מאות שנים של השתקפות על אופי המתמטיקה והאמת המתמטית. הוא ערער על *foundationalist* אפיסטולוגיה. והוא הוריש לנו חזון של פילוסופיה כתרומה לא לידע אנושי, אלא להבנה האנושית – הבנת הצורות של המחשבה שלנו ושל הבלבול הרעיוני שאליו אנו עלולים ליפול. -פיטר האקר-' הפרשנות המאוחרת של גורדון בייקר לויטגנשטיין '

זה הייתי מוסיף כי *W* היה הראשון ברור ובאופן נרחב לתאר את שתי מערכות המחשבה-מהיר אוטומטי *prelinguistic* שונית מהירה והרפלקטיבית לשונית איטית *S2*. הוא הסביר כיצד התנהגות אפשרית

רק עם רקע עצום בירושה כי הוא בסיס אקסיומתי לשפוט ולא ניתן לפקפק או להישפט, כך יהיה (בחירה), התודעה, העצמי, הזמן והמרחב הם מולדת אמיתי בלבד אקסיומות. הוא ציין באלפי עמודים ומאות דוגמאות לאופן שבו החוויות הנפשיות הפנימיות שלנו אינן מתטעות בשפה, זה אפשרי רק להתנהגות עם שפה ציבורית (הבלתי אפשרי של השפה הפרטית). הוא חזה את כלי השירות של ההיגיון הפרפריסטנט שיצא רק מאוחר יותר. אגב הוא פטנט עיצובים המסוק אשר ציפה על ידי שלושה עשורים את השימוש מטוסי קצה-עצה לנהוג את הרוטורי, ואשר היו הזרעים של מנוע טורבינת גז צנטריפוגליים, עיצב צג פעימות לב, תוכנן ובפיקוח על הבניין של בית מודרניסטית, ושרטט הוכחה של משפט אוילר, לאחר מכן הושלמה על ידי אחרים. הוא הניח את היסודות הפסיכולוגיים של מתמטיקה, לוגיקה, חוסר שלמות ואינסוף.

Horwich 'נותן את הדבר היפה ביותר שראיתי אי פעם היכן הבנה של wittgenstein משאיר אותנו.

"אסור שיהיה כל ניסיון להסביר את הפעילות הלשונית/מושגית שלנו (PI 126) כמו בהפחתה של Frege של החשבון ללוגיקה; לא לנסות לתת לו את היסודות האפימולוגיים (PI 124) כמו במשמעות של חשבונות מבוססי הידע של פריורי; לא לנסות לאפיין צורות אידאלית של זה (PI 130) כמו Frege logics הגיוני; אין ניסיון לתקן אותו (PI 124,132) כמו בתיאוריית השגיאה של מקי או באמצעות האינטואיטיבית של דאמט; אין ניסיון לפשט אותו (PI 133) כמו בחשבון הקיום של Quine; לא לנסות לעשות את זה עקבי יותר (PI 132) כמו בתגובה של טרסקי פרדוקסים שקרן; ובלי ניסיון לעשות את זה יותר מושלם (PI 133) כמו ביישוב שאלות של זהות אישית לתרחישי "טלפורטציה" היפותטית מוזרה.

ניתן לראות אותו כפסיכולוג האבולוציוני הראשון, שכן הוא הסביר בקביעות את הצורך ברקע הטבע והפגין כיצד הוא יוצר התנהגות. למרות שאף אחד לא נראה מודע לכך, הוא תיאר את הפסיכולוגיה מאחורי מה שמאוחר יותר הפך למבחן Wason-מידה יסודית בשימוש בפסיכולוגיה האבולוציונית (EP) עשורים מאוחר יותר. הוא ציין את אופי השפה הלא מוגדר או הנחוש ביותר והטבע הדומה למשחק של האינטראקציה החברתית. הוא תיאר והתנגד למושגים של המוח כמכונה ולתיאוריית החשיבה החישובית, הרבה לפני מחשבים מעשיים או כתביו המפורסמים של סריל. הוא המציא את שולחנות האמת לשימוש בלוגיקה ובפילוסופיה. הוא הניח בהחלטיות כדי לנוח ספקנות ומטאפיזיקה. הוא הראה, כי, רחוק מלהיות מחוסר היכולת, הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו, שיעור מעטים למדו מאז.

כאשר חושבים על Wittgenstein, אני לעתים קרובות זוכר את ההערה המיוחסת הפילוסופיה של קיימברידג' הפרופסור דיסק רחב (שלא הבין ולא כמוהו). "לא להציע את כיסא הפילוסופיה לויגנשטיין יהיה כמו לא להציע את כיסא הפיזיקה לאיינשטיין!" אני חושב עליו כעל האיינשטיין. של הפסיכולוגיה האינטואיטיבית למרות שנולד עשר שנים מאוחר יותר, הוא היה גם מעלה רעיונות לגבי טבעו של המציאות כמעט באותו הזמן, ובאותו חלק של העולם, וכמו איינשטיין, כמעט מת במלחמת הארץ הראשונה. כעת נניח שאיינשטיין היה מתבודד הומוסקסואלי התאבדתי עם אישיות קשה שפרסמה רק גרסה מוקדמת אחת של רעיונותיו שהיו מבלבלים ולעתים קרובות טועים, אך הפכו למפורסמים בעולם; שינה לחלוטין את רעיונותיו, אבל ב-30 השנים הבאות פרסם לא יותר, וידע על יצירתו החדשה, בצורה מעוותת לרוב, מתפזרת לאט מהרצאות ומהערות סטודנטים באופן מזדמן; שהוא מת ב-1951

משאיר מאחור מעל 20,000 עמודים של רבטים כתוב בעיקר בגרמנית, מורכב משפטים או פסקאות קצרות עם, לעתים קרובות, אין קשר ברור למשפטים לפני או אחרי; שאלה נחתכו והודבקו ממחברות אחרות כתבו שנים קודם לכן עם הערות בשולי השוליים, הבטנה והעברת מילים, כך שבמשפטים רבים יש מספר משתנים; שהמנהלים הספרותיים שלו חתכו את המסה האבל הזאת לחתיכות, משאירים את מה שהם רוצים ונאבקים במשימה המפלצתית של לכידת המשמעות הנכונה של משפטים שהיו מחלקים את הדעות החדשניים של איך היקום עובד וכי הם פרסמו את החומר הזה באיטיות מכאיבה (לא סיימה אחרי חצי מאה) עם פרצופים שלא הכילו הסבר אמיתי שהוא הפך ליזוע לשמצה כמפורסם בשל הצהרות רבות שכל הפיזיקה הקודמת הייתה טעות ואפילו שטויות, ושכמעט אף אחד לא הבין את עבודתו, למרות מאות ספרים ועשרות אלפי עיתונים הדנים בו; שרבים מהפיזיקאים ידעו רק את יצירתו המוקדמת, שבה הוא ביצע סיכום מוחלט של הפיזיקה הניוטונית בצורה מופשטת ומאוד מרוכזת שקשה להחליט מה נאמר; שהוא נשכח כמעט ושרוב הספרים והמאמרים על טבעו של העולם והנושאים המגוונים של הפיזיקה המודרנית היו מעבירים אליו ובדרך כלל התייחסות שגויה, ושרבים השמינו אותו לחלוטין; עד היום, למעלה מחצי מאה אחרי מותו, היו רק קומץ של אנשים שבאמת השתלטו על ההשלכות המונומנטלי של מה שהוא עשה. זה, אני טוען, הוא בדיוק. המצב עם ויטגנשטיין

לו היה חי לתוך שנות ה-80 שלו, הוא היה יכול להשפיע ישירות על סריל (עוד גאון מודרני של פסיכולוגיה תיאורית), Pinker, טובי ו־cosmides, symons, ואינספור תלמידים אחרים של התנהגות. אם חברו המבריק פרנק רמזי לא מת בצעירותו, שיתוף פעולה פורה ביותר היה כמעט בהחלט. אם תלמידו ועמיתו אלן טיורינג הפך למאהב שלו, אחד משיתופי הפעולה המדהימים ביותר של כל הזמנים היה כנראה התפתח. בכל מקרה אחד הנוף האינטלקטואלי של המאה ה-20 היה שונה ואם כל השלושה היו כמעט ודאי היה מאוד שונה. במקום זאת הוא חי בבידוד אינטלקטואלי יחסי, מעטים הכירו אותו היטב או שהיה לו שמץ של הרעיונות שלו בעודו חי, ורק קומץ מצומצם הצליח להבין את עבודתו אפילו היום. הוא יכול היה להיפרס כמהנדס, מתמטיקאי, פסיכולוג, פיזיולוג (הוא עשה מחקר מלחמה בו), מוזיקאי (הוא ניגן בכלי נגינה והיה לו כשרון מפורסם לשרוק), אדריכל (הבית שעיצב ובנה לאחותו עדיין עומד), או יזם (הוא ירש את אחד ההון הגדול בעולם אך הסגיר הכל). זה נס שהוא שרד את התעלות ואת המחנות בכלא וחזרץ באופן מידי בהתנדבות לחובה המסוכנת ביותר (בעת כתיבת המדריך) במלחמת העולם הזאת, שנים רבות של דיכאונות אובדניות (3 אחים נכנעו להם), מנעו להיות לכודים באוסטריה וביצעו על ידי הנאצים (הוא היה בחלקו יהודי וכנראה רק הרצון של הנאצים להניח ידיים על הכסף שלהם הציל את המשפחה), וכי הוא לא נרדף על ההומוסקסואליות שלו מונע להתאבד כמו חברו טיורינג. הוא הבין שאף אחד לא מבין מה הוא עושה ואולי לעולם לא (לא מפתיע כאלו היה חצי מאה, או מאה שלמה, בהתאם לנקודת המבט שלך-לפני הפסיכולוגיה והפילוסופיה, שרק לאחרונה החלו לקבל כי המוח שלנו הוא איבר מפותח כמו הלב שלנו).

אני הראשון להציע כמה הערות על הפילוסופיה ואת הקשר שלה למחקר פסיכולוגי עכשווי כמו למשל בעבודות של סריל (Wittgenstein (W), (S), האקר (H) ואח' זה יעזור לראות את הביקורות שלי TLP, Pnc i, Bbb, PI, OC by W (פילוסופיה במאה החדשה), מה שהופך את העולם החברתי (msw), לראות את הדברים כפי שהם (stata), הפילוסופיה של סריל והפילוסופיה הסינית (Spcp), ג'ון R סריל – חשיבה על העולם האמיתי (tarw), וספרים אחרים על ידי ועל הגאונים האלה, אשר מספקים תיאור ברור של התנהגות בסדר גבוה, לא נמצא בספרי הפסיכולוגיה, כי אני מתכוון כמסגרת WS. אני מתחיל

עם כמה ציטוטים חודר מ S-I W.

"הבלבול והברצות של הפסיכולוגיה אינו מוסבר בכך שהוא קורא לזה" מדע צעיר; מצבה אינו דומה לזה של הפיסיקה, למשל, בראשיתה. (במקום להיות בעל ענפים מסויימים של מתמטיקה. תורת הערכה). בפסיכולוגיה יש שיטות נסיוניות ובלבול מושגי. (כמו במקרה השני, הבלבול הרעיוני ושיטות ההוכחה). קיומה של השיטה הניסיונית גורם לנו לחשוב שיש לנו את האמצעים לפתור את הבעיות שהטריד אותנו; אם כי הבעיה והשיטה מעבירים אחד את השני. " ויטגנשטיין (PI עמ' 232)

"פילוסופים רואים כל הזמן את שיטת המדע מול עיניהם ומתפתה לשאול ולענות על שאלות באופן המדע. נטייה זו היא המקור האמיתי של המטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לחשיכה מוחלטת. (BBB p18).

"אבל לא קיבלתי את התמונה שלי של העולם על ידי סיפוק עצמי של נכונותם: וגם אין לי את זה כי אני מרצה מנכונותם. לא: זהו הרקע התורשתית שנגדו אני מבחין בין אמת לשקר. ויטגנשטיין OC 94

"מטרת הפילוסופיה היא להקים חומה בנקודה שבה השפה מפסיקה בכל מקרה". ויטגנשטיין באירוועים פילוסופיים p187

"גבול השפה מוצג על ידי היותו בלתי אפשרי לתאר עובדה אשר מקבילה (היא התרגום של) משפט בלי פשוט לחזור על המשפט..." ויטגנשטיין קורות חיים p10

"מילים רבות אז במובן זה אז אין להם משמעות קפדנית. אבל זה לא פגם לחשוב שזה יהיה כמו להגיד שהאור של מנורת הקריאה שלי אינו אור אמיתי בכלל משום שאין לו גבול חד. BBB p27

"כל סימן מסוגל לפרשנות, אבל המשמעות היא לא להיות מסוגל לפרשנות. זוהי הפרשנות האחרונה BBB p34"

"יש סוג של מחלה כללית של חשיבה אשר תמיד מחפש (ומוצא) מה ייקרא מדינה נפשית שממנה כל המעשים שלנו האביב, כמו מאגר. " BBB p143

"והטעות שאנו כאן ובאלף מקרים דומים נוטים להפוך להיות מתויג על ידי המילה" לעשות "כפי שאנחנו השתמשו בו במשפט" זה לא מעשה של תובנה מה שגורם לנו להשתמש בכלל כפי שאנחנו עושים ", כי יש רעיון כי" משהו חייב לעשות אותנו "לעשות מה שאנחנו עושים. וזה שוב מצטרף לבלבול בין סיבה להיגיון. אנחנו לא צריכים שום סיבה. לעקוב אחר החוק כמוני. לשרשרת הסיבות יש סוף BBB p143

"אם זכור לנו את האפשרות של תמונה אשר, למרות הנכון, אין דמיון עם האובייקט שלה, האינטרפולציה של צל בין המשפט לבין המציאות מאבדת את כל הנקודה. בינתיים, המשפט עצמו. יכול לשמש ככזה צל המשפט הוא סתם תמונה, שאין לה שמץ של דמיון עם מה שהוא מייצג. BBBp37

"לכן, אנו עשויים לומר על כמה מתמטיקאים מתפלשים, שברור שהם אינם מודעים להרבה שימושים שונים של המילה "הוכחה"; וכי הם לא ברורים לגבי ההבדלים בין השימושים של המילה "סוג", כאשר הם מדברים על סוגים של מספרים, סוגים של הוכחה, כאילו המילה "סוג" כאן משמעותה אותו הדבר כמו בהקשר "סוגי תפוחים". או, אנחנו יכולים לומר, הם לא מודעים למשמעויות השונות של המילה "תגלית" כאשר במקרה אחד אנו מדברים על גילוי הקמת הפנטגון ובמקרה האחר של גילוי הקוטב הדרומי. BBB p29

"חלק מהתכונות הלוגיות החשובות ביותר של התכונות הן מעבר להישג של פנומנולוגיה משום שאין להם מציאות פנומנולוגית מיידי... מכיוון שיצירת משמעות מתוך חוסר משמעות אינה מנוסה במודע... היא אינה קיימת... זה... אשליה הפנומנולוגית. " סריל p115-117 PNC

"... הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון אל העולם, ומאחר שהיחסים המכוון האלה קובעים תמיד את תנאי הסיפוק, וההצעה מוגדרת כדבר מספיק כדי לקבוע את תנאי הסיפוק, מסתבר שכל הכוונות הן עניין של התכונות. סריל p193 PNC

המצב המכוון מייצג את תנאי הסיפוק שלה אנשים מניחה בטעות שכל ייצוג מנטלי חייב להיות מחושב במודע... אך הרעיון של ייצוג כפי שאני משתמש בו הוא מושג פונקציונלי ולא הגיוני. כל דבר שיש לו תנאים של סיפוק, שיכול להצליח או להיכשל באופן האופייני להתכונות, הוא בהגדרה של ייצוג התנאים לשיעויות רצונו... אנו יכולים לנתח את מבנה הכוונות של התופעות החברתיות על-ידי ניתוח תנאי הסיפוק שלהם. סריל p28-32 MSW

אמונה טפלה אינה אלא אמונה בקשר הסיבתי. TLP 5.1361

"עבשיו אם זה לא הקשר הסיבתי שאנחנו מודאגים ממנו, אז הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו." BBB p6

"אנו חשים כי גם כאשר כל השאלות המדעיות האפשריות נענו, בעיות החיים נשארות ללא שינוי לחלוטין. כמובן, לא נותרו שאלות, וזאת עצמה היא התשובה. TLP 6.52

"שטויות, שטויות, כי אתה מניח השערות במקום פשוט לתאר. אם הראש שלך רדוף על ידי הסברים כאן, אתה מזניח להזכיר לעצמך את העובדות החשובות ביותר. 220 זי

"הפילוסופיה פשוט שמה הכל לפנינו, וגם לא מסביר או מנכה כל דבר... ניתן להעניק את השם 'פילוסופיה' לפני כל התגליות וההמצאות החדשות. PI 126

"ככל שנבחן במדויק את השפה הממשית, הדבר החד יותר יהפוך לקונפליקט בינו לבין הדרישה שלנו. (הטוהר הגבישי של ההיגיון היה, כמובן, לא תוצאה של חקירה: זה היה דרישה.) " PI 107

"התפישה הלא נכונה שאני רוצה להתנגד לה בקונקסיון זו היא הבאה, שנוכל לגלות משהו חדש לגמרי. זו טעות האמת היא שיש לנו כבר הכל, ושיש לנו את זה בעצם נוכח; . אנחנו לא צריכים לחכות לשום דבר אנחנו עושים את המהלכים שלנו בתחום הדקדוק של השפה הרגילה שלנו, והדקדוק הזה כבר נמצא שם. לכן, כבר יש לנו הכל ולא צריך לחכות לעתיד. (אמר ב-1930) וייסמן "לודוויג ויטגנשטיין ומעגל וינה" (1979) p183

"כאן אנו מתמודדים מול תופעה מופלאה ואופיינית בחקירה פילוסופית: הקושי---אני יכול לומר---אני זה של למצוא את הפתרון אלא להכיר בכך שהוא מגלהמשהו שנראה כאילו היה רק מקדים. . כבר אמרנו הכל ---לא כל דבר שנובע מזה, לא זה עצמו הוא הפתרון! .... זה מקושר, אני מאמין, עם מצפים בטעות להסבר, בעוד שהפתרון של הקושי הוא תיאור, אם ניתן לו את המקום הנכון בשיקולים שלנו. אם נתעכב עליו, ואל תנסו להגיע מעבר לו. Zettel p312-314

"השיטה שלנו היא תיאורית גרידא, התיאורים שאנו נותנים אינם מרמזים על הסברים". BBB p125

הציטוטים האלה לא נבחרים באופן אקראי אך (יחד עם האחרים בביקורת שלי) הם מיתאר של התנהגות (טבע האדם) משתיים מהפסיכולוגים התיאוריים הגדולים ביותר שלנו. בהתחשב בנושאים האלה עלינו לזכור כי פילוסופיה (במובן הקפדני אני מחשיב כאן) היא הפסיכולוגיה התיאורית של סדר גבוה יותר מחשבה (חם), שהיא אחרת של עובדות ברורות כי הם לגמרי להתעלם-כלומר, מעולם לא ראיתי את זה בבירור נאמר בכל מקום. בנוסף לכישלון להבהיר כי מה שהם עושים הוא פסיכולוגיה תיאורית, הפילוסופים לעתים נדירות מציינים בדיוק מה זה שהם מצפים לתרום לנושא זה כי סטודנטים אחרים של התנהגות (כלומר, מדענים) לא, אז לאחר שציין את ההערה של W לעיל על קנאה במדע, אני מצטט שוב האקר שנותן התחלה טובה על זה.

"אפימולוגים מסורתיים רוצים לדעת אם הידע הוא אמונה אמיתית ותנאי נוסף, או האם הידע אפילו לא מרמז על אמונה... אנו רוצים לדעת מתי ידע ומתי הוא אינו דורש הצדקה. עלינו להבהיר את מה שמיחוס לאדם כאשר נאמר לו שהוא יודע משהו. האם זה מצב נפשי מובחן, הישג, הופעה, מתכונת או יכולת? יכול לדעת או להאמין שהפיקה? זהה למצב של המוח מדוע אפשר לומר ' הוא מאמין כי ק, אבל זהלא המקרה כי ק', בעוד אחד לא יכול לומר ' אני מאמין כי ק, אבל זה לא המקרה כי ק?' מדוע ישנן דרכים, שיטות ואמצעים להשגת, השגת או קבלת ידע, אך לא אמונה (בניגוד לאמונה)? מדוע אדם יכול לדעת, אך לא להאמין מי, מה, מה, מתי, אם ואיך? מדוע אפשר להאמין, אך לא לדעת, מבלי לחשוב, בלהט, בהיסוס, בטיפשות, בפזיזות, בקנאות, באופן כדוגמאלי או באופן סביר? מדוע אדם יכול לדעת, אך לא להאמין, משהו טוב לחלוטין, ביסודיות או בפרוטרוט? וכך, מאות רבות של שאלות דומות הנוגעות לא רק לידע ולאמונה, אלא גם לספק, לזדאות, לזכור, לשכוח, להתבונן, להבחין, להכיר, להיות מודעים, להיות מודע, שלא לדבר על הפעלים הרבים של התפיסה והקונגטים שלהם. מה שצריך להבהיר אם שאלות אלו ייענו היא הרשת של המושגים האפיסטאריים שלנו, הדרכים שבהן המושגים השונים תלויים יחד, הצורות השונות של האסטרולוגיות והתיאומיות שלהם, הנקודה והמטרה שלהם, הנחות וצורות שונות של תלות בהקשר. לתרגיל נכבד זה בנייתו חיבור, ידע מדעי, פסיכולוגיה, מדעי המוח והמדע הקוגניטיבי המעוצב בצורה עצמית, לא יכול לתרום דבר כלשהו. (עובר בתורו הנטורליסטי: על מוצא של Quine-ד-ה-סאק- (2005) p15.

על מותו ב-1951 W השאיר מאחורי אוסף מפוזר של כמה 20,000 דפים. מלבד Tractatus, הם לא פורסמו ולא היו ידועים ברובו, למרות שחלקם הופצו ונקראו באופן נרחב (כפי שהיו הערות בביתות שלו), שהובילו להשפעות נרחבות אך במידה שלא אושרו. כמה יצירות ידועות כי אבדו ורבים אחרים W הרסו. רוב הנחלאס הזאת הייתה מיקרופילם ב-1968 על ידי אוניברסיטת קורנל והעתקים נקנו על ידי ספריות מעטות ביותר. הפילוסופיה של הפסיכולוגיה של באד-ויטגנשטיין (1989)-כמו רוב הפרשנים של התקופה, אינו מתייחס למיקרופילם. למרות שרוב הנחלאס חוזר על עצמו ומופיע בצורה כלשהי בעבודותיו שפורסמו לאחר מכן (שאליהן מוזכרים הבאד), טקסטים משתנים רבים הם בעלי עניין רב ויש חומר משמעותי שמעולם לא תורגם מגרמניה המקורית ולא פורסם בצורת הספר.

הרצאות של יוריק סמית הופיעו ב-2018 ואפילו עבשיו אנחנו מחכים למה שנראה גרסה של הספר החום, שמאל עם אוהבתו פרנסיס סקינר-1 ויטגנשטיין, הכתבת פילוסופיה לפרנסיס סקינר' (ספרינגר, 2019). בשנת 1998 הופיע האלבום השלם של "נחלאס" של ויטגנשטיין: גרסת טקסט ופקסימיליה: המהדורה האלקטרונית של ברגן 10:0192686917 \$2500. הוא זמין בהשאלה בין-ספרייתית ובחינם גם ברשת. כמו התקליטורים האחרים של העבודה של W, זה זמין מ-Intel Ex (www.nlx.com). הוא כלול באינדקס, ניתן לחיפוש ומשאב W העיקרי. עם זאת, הקריאות הנרחבות שלי בספרות W מראות כי מעט מאוד אנשים טרחו להתייעץ עם זה ולכן העבודות שלהם חסר יסוד קריטי. אפשר לראות את המסמכים של ויקטור רודיש על הערות של W על Godel עבור יוצא מן הכלל אחד. עבודה מרכזית אחת מהתקופה האמצעית של W (1933) שפורסמה בספר ב-2000 היא המפורסמת הגדולה Typescript. הפילוסופיה של הפסיכולוגיה של באד ויטגנשטיין (1991) הוא אחד הטיפולים הטובים ביותר של W (ראה את הסקירה שלי) אבל מאז הוא סיים את הספר הזה ב-1989, לא הדפוס הגדול ולא תקליטור ברגן היה זמין לו והוא הזניח את מיקרופילם קורנל. עם זאת, בהרבה העבודות החשובות ביותר מהתקופה השלישית של W (ca. 1935 עד 1951) וכל אלה היו בשימוש על ידי באד.

הרעיונות החדשניים לחלוטין שלואנינגטן ttgenstein והטריקלוגוס הייחודיים המיוחדים (המונח שלי) ובתיבת טלגרפיה, יחד עם אורח החיים המבודד שלו לעתים קרובות, כמעט באופן מוקדם, ומוות בטרם עת בשנת 1951, הביא לכישלון לפרסם כל דבר של מחשבה מאוחרת שלו במהלך חייו ולאט לאט יש הגדול שלו נחלאס של כמה 20,000 דפים פורסמו-פרויקט אשר ממשיך עד היום. המהדורה המלאה היחידה של הנחלאס הגרמני הונפק *nachlass* לראשונה על ידי אוקספורד בשנת 2000 עם intel לשעבר עבשיו לפרסם אותו, כמו גם את כל 14 ספרי השפה האנגלית בלקוול על תקליטור ניתן לחיפוש. התקליטור בלאקוול עולה ca. \$100 אבל תקליטור אוקספורד הוא מעל \$1000 או מעל \$2000 עבור הסט כולל את התמונות של כתבי היד המקורי. הם יכולים עם זאת באמצעות הלוואה בין-

ספרייתית וגם, כמו רוב הספרים והמאמרים and articles, הם כעת זמינים באופן חופשי ברשת (libgen.io, b-ok.org) (p2p-). התקליטור הניתן לחיפוש של ספריו באנגלית, כמו גם זה של הנכלס הגרמני כולו nachlas, נמצא כעת במספר אתרים ברשת והתקליטור של ברגן מיועד למהדורה חדשה של 2021-ca. (http://wab.uib.no/alouis/Pichler%2020170112%20Geneva.pdf). וכמובן, רוב המאמרים והספרים האקדמיים מחוברים כיום באופן מקוון ב-b-ok.org וב-libgen.io.

בנוסף, יש בעיות ענק עם תרגום של המאה העשרים וינאי גרמנית שלו לאנגלית מודרנית. על האדם להיות מאסטר של אנגלית, גרמנית ו-W כדי לעשות זאת ומעטים מאוד עומדים בפני זה. כל יצירותיו סובלות משיגאות תרגום ברורות וקיימות שאלות מעודנות יותר בהן אדם צריך להבין את הדחף המלא של הפילוסופיה המאוחרת שלו על מנת לתרגם. מאז, לדעתי, אף אחד מלבד דניאלה מויאל-שררוק (DMS) תפס את הייבוא המלא של יצירותיו המאוחרות יותר (אבל כמובן שהיא פרסמה לאחרונה נרחב ורבים מודעים להשקפות שלה), אפשר לראות למה W עדיין להיות מוערך לחלוטין. אפילו ההבדל הקריטי הידוע יותר או פחות, בין הבנת "התניית המשפט" כ"עונש" (קרי, מה שניתן להתייחס אליו בהקשרים רבים כאמירה של S1) לעומת "הצעה" (כלומר, בהקשרים רבים, הודעה משמעותית על תנאי שביעות רצון) בהקשרים שונים, בדרך כלל, אינה מודעת.

מספר הודעה (באד 29-32p, שטרן ו DMS במאמר האחרונות הם חריגים נדירים) כי W בסיפוק (עשורים לפני הכאוס המדע המורכבות נכנס להיות) הציע כמה תופעות מנטליות עשוי לנבוע תהליכים כאוטי במוח-כגון, אין שום דבר המתאים למעקב אחר זיכרון. הוא גם הציע כמה פעמים שלשרשרת הסיבתי יש סוף, וזה יכול להיות שהוא פשוט לא אפשרי (בלי קשר למצב המדע) כדי לעקוב אחר זהירות, וכי המושג 'סיבה' מפסיק להיות ישימה מעבר לנקודה מסוימת (p34). לאחר מכן, רבים עשו הצעות דומות ללא כל מושג כי W תעלול ipated אותם על ידי עשרות שנים (למעשה למעלה ממאה בכמה מקרים).

עם DMS אני מתייחס הספר האחרון של W ' על ודאות ' (OC) כאבן היסוד של פילוסופיה ופסיכולוגיה. זה לא באמת ספר אבל הערות שהוא עשה בשנתיים האחרונות של חייו בעת המוות של סרטן הערמונית ובקושי מסוגל לעבוד. נראה שהוא מונע בעיקר על ידי ההבנה כי המאמצים הפשוטים של G.E. מור התמקדה תשומת לב על הליבה של כל הפילוסופיה--איך זה יכול להיות, להאמין, לדעת משהו בכלל, ולא להיות מסוגל לפקפק בכך. כל אחד יכול לעשות את זה כדי לבחון מינובהחלט את העבודה של משחקי השפה של ' יודע ' ו ' מסוימים ' ו ' ספק ' כפי שהם משמשים כדי לתאר את המערכת הפרימיטיבית האוטומטית prelinguistic אחד (S1) פונקציות של המוח שלנו my K1, C1) ו-D1) ואת מערכת השפה הלשונית המתקדמת ב כמובן, W אינו משתמש במינוח של שתי המערכות, אשרהגיע לידי ביטוי בפסיכולוגיה מחצית המאה לאחר מותו, ועדיין לא הצליח לחדור לפילוסופיה, אך ברור שהוא הבין את שתי מערכות המערכות (' הדקדוק ') בכל עבודתו מתחילת שנות ה-30, ואפשר לראות-בבירור בכתביו המוקדמים

הרבה נכתבו על מור ו W ועל ודאות (OC) לאחרונה, לאחר חצי מאה בשכחה יחסית. ראו לדוגמה, אנאליסה קולבה "מור ויטלגנשטיין" (2010), "רציונאליות מורחבת" (2015), הזנים של הידע העצמי (2016), ברייס s' לחקור ודאות ' (2014) ו אנדי המילטון ' הפילוסופיה הספר מדרך לויגנשטיין ועל

ודאות', ואת הספרים והעיתונים הרבים של דנילה מויאל-שררוק (dms) ופיטר האקר (PH), כולל האקר של 3 כרכים DMS ו-PH היו המלומדים המובילים של W מאוחר יותר, כל כתיבה או עריכה של חצי תריסר ספרים (רבים שנבדקו על ידי אותי) וניירות רבים בעשור האחרון. עם זאת, הקשיים של לבוא להתמודד עם היסודות של הפסיכולוגיה בסדר גבוה שלנו, כלומר, כיצד השפה (בדומה למיינד, כפי שהראה לנו) עבודות מעדות על ידי קולבה, אחד הפילוסופים העכשוויים המבריקים והפורה ביותר, אשר הציגו במאמר העדכני ביותר אשר מראים כי לאחר שנים של עבודה אינטנסיבית על W מאוחר יותר, נראה שהיא לא הבין שהוא פתר את הבעיות הבסיסיות ב כמו DMS הופך ברור, אי אפשר אפילו בעקביות המדינה החששות על פעולות של הפסיכולוגיה הבסיסית שלנו ('s' הצירים' שאני משווה עם S1) מבלי להכניס לתוך חוסר עקביות. DMS ציין את המגבלות של שני העובדים האלה (מגבלות על ידי כל תלמידי ההתנהגות) במאמרים האחרונים שלה, אשר (כמו אלה של קולבה ו האקר) זמינים באופן חופשי ברשת.

כמו DMS מנסח את זה: "... ההערות העושות על ודאות מחולל מהפכה במושג של אמונות בסיסיות והתמוססות ספקנות, מה שהופך אותן למתקן, לא רק למור אלא גם לדקארט, יום, ולכל אפיסטולוגיה. בוודאות מראה Wittgenstein לפתור את הבעיה שהוא יצא לפתור-הבעיה שבכשו את מור והטרידו ההכרה – זה של יסודות הידע.

התובנה המהפכנית של ויטגנשטיין ב-On ודאות היא שמה שפילוסופים מכונים באופן מסורתי "אמונות בסיסיות" – אמונות אלו שכל הידע חייב להיות מבוסס עליו בסופו של דבר – לא יכול, על הכאב של הסגת האינסוף, עצמם להיות מבוססים על אמונות הפרו נוספת. הוא מגיע לראות שאמונות בסיסיות הן בעצם בעלי חיים או דרכים שאינן מחזירות את הפועל, שבעבר גובשה (למשל, על ידי פילוסופים), נראות כמו (אמפירית). זהו מראה מטעה שמוביל את הפילוסופים להאמין שבבסיס המחשבה עדיין מחשבה רבה יותר. אך למרות שלעתים קרובות הן נראות כמו מסקנות אמפיריים, הוודאיות הבסיסיות שלנו מהוות את חוסר הידעהבלתימקורקע, לא את מטרתו. בכך שהוא ממקם את יסודות הידע בוודאיות הלא-רפלקטיבית המראים את עצמם כדרכי משחק, ויטגנשטיין מצא את המקום שבו הצידוק מגיע לסימו, ופתר את בעיית הסגת האמונה הבסיסית-ובחלוף הזמן, הראתה את הבלתי אפשרי הלוגי של ספקנות היפרבולית. אני מאמין שזהו הישג פורץ דרך לפילוסופיה – הראוי לקרוא ליצירת המופת השלישית של ודאות ויטגנשטיין.

הגעתי למסקנות כלליות בעצמי לפני כמה שנים וצינתי זאת בביקורות הספרים שלי.

היא ממשיכה: "... זה בדיוק איך Wittgenstein מתאר את הציר של מור-סוג וודאיות in ודאות: יש להם את הצורה של propositions אמפיריים, אבל הם לא משרות אמפירי. במובן מאליו, הוודאיות האלה אינם בעלי מאפיינים מטאפיזיים הנראים כמתארים את התכונות הנחוצות של העולם, אך הם מופיעים בעמדות מסוימות הנראות לתיאור התכונות הנציגות של העולם. . וכאן שוכנת החדשנות בוודאות על ודאות מתמשך עם כל הכתבים המוקדמים של ויטגנשטיין-כולל Tractatus-בכך שהוא מגיע בסופו של ניסיון ארוך ובלתי פוסק להבהיר את הדקדוק של השפה שלנו-משחקים, כדי לאשר את הדקדוק של השפה בשימוש. בייקר והאקר הוברה להפליא את חוסר המסיכה השני של האופי הדקדוקי של התנוחה הדקדוקית והסופר-אמפירית; מה שמגדיר על ודאות לחוד, הוא ההבחנה הרבה יותר מצחיקה בין מספר ' אמפיריים ' ואחרים (' שלנו ' הפרופוזיציות האמפיריים ' לא יוצרות מסה

הומוגנית ' (OC 213): מספר מצבים אמפיריים ומקובעים לכאורה אינם אלא רק ביטויים של כללי דקדוק. חשיבותו של מימוש זה היא שהיא מובילה לתובנה חסרת התקדים שאמונות בסיסיות – אם כי הן נראות כתנוחות אמפיריים ומשעממות-הן למעשה דרכי הפעולה שבהן, כאשר הובהר באופן מושגית, ניתן לראות ככללי דקדוק: הם חסרי כל חשיבה (OC 401). כך שביטחון הצירים "האדמה קיימת במשך שנים רבות" בסיכות כל המחשבה והעשייה, אך לא כהצעה שמכה אותנו מיד כאמת; אלא כדרך לפעול שבהפינים שאנו עושים (למשל, אנו חוקרים את גיל האדמה) ומה שאנו אומרים (למשל, אנחנו מדברים על האדמה בזמן עבר): "מעניקים עילה, עם זאת, מצדיקים את הראיות, מגיע לסימום; – אבל הסוף הוא לא בטוח צהרות להכות אותנו מיד כאמת, כלומר, זה לא סוג של לראות מהצד שלנו; זה המשחק שלנו, שנמצא בתחתית משחק השפה. (OC 204) "

"הטבע הלא מרוכז של אמונות בסיסיות מציב עצירה לסגת שסובלת מחוסר ההכרה: אנחנו כבר לא צריכים להמשיך ולהצדיק את הצדיקים העצמיים בבסיס הידע. בנטילת הצירים להיות בעלי התפקידים האמפיריים האמיתיים, פיטר האקר אינו מכיר בתובנה שבירת הקרקע שוודאיות הבסיסיות שלנו הן דרכי משחק, ולא ' מספר מקומות מסוימים הפוגעים בנו... (OC 204) ' true. אם כל ויטגנשטיין עשה ב-OC היה לטעון שאמונתם הבסיסית היא בעלי תפקידים אמפיריים אמיתיים, מדוע לטרוח? הוא היה חוזר על מה שפילוסופים לפניו אומרים במשך מאות שנים, ובכל זאת הוא מגנות על מחזור אינסופי בלתי פתירות. למה לא להעריך את העובדה? שויגנשטיין עצרה את הסגת המטה ("מעבר לויגנשטיין של האקר"- (2013)).

זה מדהים (וסימן של כמה עמוק הפער נשאר בין הפילוסופיה והפסיכולוגיה) כי (כפי שציינתי פעמים רבות) בעשור של קריאה אינטנסיבית, לא ראיתי אדם אחד לעשות את הקשר הברור בין הדקדוק של W ' s ' ופונקציות רפלקסיבי אוטומטי של המוח שמהווים מערכת 1, ואת ההרחבות שלה לתוך פונקציות לשוניות של מערכת 2. לכל מי שמכיר את שתי מערכות המערכות להבנת התנהגות ששלטה בתחומים שונים של פסיכולוגיה כגון תורת ההחלטות בעשורים האחרונים, זה צריך להיות ברור לחלוטין כי "אמונות בסיסיות" (או כפי שאני קורא להם B1) הם המבנה האוטומטי האמיתי של האמת-רק של S1 וכי השלוחה שלהם עם ניסיון משפטים אמיתי או שווא (או כפי שאני קורא להם B2) הם מה שאינם פילוסופים הקוראים ' אמונות '. זה עלול לפגוע בכמה כטרייפל בלבד, אבל השתמשתי בשתי המערכות הללו ובטבאויותיה למטה כמבנה הלוגי של הרציונליות לעשור ולהתייחס אליו כאל מקדמה גדולה בהבנת התנהגות בסדר גבוה יותר, ומכאן של W או כל כתב פילוסופי או התנהגותי. לדעתי, הכישלון לתפוס את החשיבות הבסיסית של היצרניות של ההתנהגות שלנו בגלל S1 ואת הייחוס הסוגר של כל האינטראקציה החברתית (למשל, פוליטיקה) לאלה שטחיות של S2 ניתן לראות כאחראי על התמוטטות הרחם של הציויליזציה התעשייתית. השבחה האוניברסלית כמעט לביולוגיה בסיסית ופסיכולוגיה מובילה לניסיונות בלתי פוסקים לתקן את בעיות העולם באמצעות פוליטיקה, אך רק בנייה דרסטית של החברה עם הבנת התפקיד הבסיסי של כושר כולל כפי שניתן להתבטא באמצעות הערים היצרניות של S1 יש סיכוי להציל את העולם. האבדון ל-S1 נקרא על ידי סריל ' האשליה הפנומנולוגית', על ידי Pinker ' הלוח הריק' ועל ידי טוידו Cosmides ' מודל המדע החברתי הסטנדרטי'.

OC מראה triologue הייחודי של W-Socratic (narrator, הפולש, פרשן) במלואו פורחים טוב יותר מכל מקום אחר בעבודותיו. הוא הבין ב-20 המאוחרות שהדרך היחידה לעשות כל התקדמות הייתה

להסתכל על איך השפה עובדת בפועל-אחרת אחד הולך לאיבוד במבוך של השפה מן המשפטים הראשונים ואין סיכוי קלוש למצוא את הדרך החוצה. הספר כולו מסתכל על שימושים שונים של המילה ' יודע ' אשר להפריד את עצמם לתוך ' יודע ' כאינטואיטיבית ' תפיסתי ' ודאות כילא יכול להיות משמעותי להיות נחקר (My K1 או s in wטרנזיטיבית) ו' יודע ' כפריסה לפעול (שלי K2 או wטרנזיטיבית), אשר מתפקד באותה מידה כמו לחשוב, לקוות, לשפוט, להבין, לדמיין, לזכור, להאמין והרבה מילים מרגשנות אחרות. כפי שהצעתי בביקורות השונות של W ו-S, אלה שני שימושים מתאימים שתי מערכות מודרניות של מסגרת המחשבה כי הוא כל כך חזק בהבנת התנהגות (המוח, שפה), וזה (והעבודה האחרת שלו) הוא המאמץ המשמעותי הראשון כדי להראות כיצד המהיר שלנו, מצבי הנפשי האוטומטי ה, הם הבסיס הבלתי מפקפק (הצירים) של הפסיכולוגיה המאוחרת שלנו, הפותחת, איטית, לשונית ובדינית. כפי שצינתי פעמים רבות, לא W, ולא אף אחד אחר לידיע שלי, מעולם לא הצהיר זאת בבירור. ללא ספק, רוב הקוראים OC ללכת ללא מושג ברור על מה שהוא עשה, וזה התוצאה הנורמלית של קריאת כל העבודה שלו.

בוודאות (OC) לא פורסם עד 1969, 18 שנים לאחר מותו של ויטגנשטיין והחל רק לאחרונה למשוך תשומת לב רצינית. יש כמה התייחסויות אליו בסריל (יחד עם האקר, היורש של W לכאורה ואחד הפילוסוף החיים המפורסם ביותר) ואחד רואה ספרים שלמים על W עם בקושי להזכיר. יש כאן כמה ספרים טובים, באופן סביר על ידי הליכה סאולסון, קולבה, מקגנין ועוד חלקים מספרים ומאמרים רבים אחרים, אך הטוב ביותר הוא של דנילה מויאל-שררוק (DMS) אשר 2004 נפח "הבנת ויטגנשטיין של על ודאות" הוא הכרחי עבור כל אדם משכיל, ואולי נקודת ההתחלה הטובה ביותר להבנת Wittgenstein (W עם זאת (לדעתי) כל ניתוח של W נופל לגמרי מתוך הקדמה מלאה ההתקדמות הייחודית והמהפכנית שלו על ידי חוסר לשים התנהגות בהקשר מדעי רחב האבולוציוני שלה עכשווי, אשר אני אנסה כאן. אני לא אתן דף בהסבר העמוד מאז (כמו כל ספר אחר העוסק בהתנהגות-e.i., פילוסופיה, פסיכולוגיה, אנתרופולוגיה, סוציולוגיה, היסטוריה, משפטים, פוליטיקה, דת, ספרות וכו') לא היינו עוברים את הדפים הראשונים, כמו כל הסוגיות שנדונו כאן להתעורר מיד בכל דיון של התנהגות.

הטבלה הבאה המסכמת את המבנה הלוגי של הרציונליות (הפסיכולוגיה התיאורית של החשיבה הגבוהה) מספקת מסגרת לזה ולכל דיון בהתנהגות.

במהלך שנים רבות קורא בהרחבה ב-W, פילוסופים אחרים, ופסיכולוגיה, התברר כי מה שהוא הניח בתקופה האחרונה שלו (ובמהלך עבודתו המוקדמת בצורה פחות ברורה) הם היסודות של מה שמכונה כעת פסיכולוגיה אבולוציונית (EP), או אם אתה מעדיף, פסיכולוגיה קוגניטיבית, בלשנות קוגניטיבית, התכונות, הסדר גבוה יותר מחשבה או סתם התנהגות בעלי חיים. למרבה הצער, מעטים מבינים שעבודותיו הן ספר הלימוד הנרחב והייחודי של הפסיכולוגיה התיאורית הרלוונטית כיום כאשר היא נכתבה. הוא מתעלם כמעט באופן אוניברסלי מפסיכולוגיה וממדעים התנהגותיים אחרים ומדעי הרוח, ואפילו אלה שהבינו אותו לא הבינו את מידת הציפייה שלו לעבודה האחרונה ב-EP ובאשליות קוגניטיביות (למשל, שתי העובדות המהירות והאיטיות-ראו להלן). ג'ון סריל (S), מתייחס אליו לעתים רחוקות, אבל העבודה שלו ניתן לראות הרחבה ישירה של W, למרות שהוא לא נראה לראות את זה. אנליסטים ומנתחים כמו בייקר והאקר (H & B), קריאה, הראר, הרויץ', שטרן, הוטו ומויאל-שרוק עושים בצורה מופלאה, אך בעיקר מפסיקים לשים אותו במרכז הפסיכולוגיה הנוכחית, שם הוא

בהחלט שייך. יש להבהיר שככל שהם ברורים ונכונים, כל החשבונות של התנהגות בסדר גבוה יותר מתארים את אותה התופעה וצריכים לתרגם בקלות אחד לשני. כך, הנושאים האופנתיים לאחרונה של "התודעה המגולמת" ו-"אנאקטיביזם רדיקלי" צריכים לזרום ישירות מתוך העבודה של W (והם עושים).

הבישול של רוב להבין את המשמעות של W הוא בחלקו בגלל תשומת לב מוגבלת על ודאות^d (OC) ויצירות התקופה השנייה שלו 3 הגיעו עד לאחרונה, אבל אפילו יותר לחוסר יכולת של פילוסופים רבים ואחרים כדי להבין עד כמה עמוק ההשקפה שלנו על ההתנהגות משתנה ברגע שנאמץ את המסגרת ההתפתחותית. אני קורא למסגרת הפסיכולוגיה התיאורית של מחשבה בסדר גבוה יותר-DPHOT או יותר בדיוק המחקר של השפה המשמשת ב-DPHOT-אשר סריל מכנה את המבנה הלוגי של רציונאליות-LSR, אשר מגנים אנתרופולוגיה, סוציולוגיה, פוליטיקה, משפטים, מוסר, אתיקה, דת, אסתטיקה, ספרות והיסטוריה.

"התאוריה" של האבולוציה חדלה להיות תאוריה לכל אדם רגיל, רציונלי ואינטליגנטי לפני סוף המאה ה-19 ועבור דרווין לפחות חצי מאה קודם לכן. אחד לא יכול לעזור אלא לשלב את T. rex וכל זה רלוונטי זה לתוך הרקע האמיתי שלנו בלבד אקסיומתי דרך הפעולה המומנת של EP. ברגע שאחד מקבל את הצורך הלוגי (פסיכולוגי) זה הוא באמת מגמגם כי אפילו המבריקים ביותר נראה הטוב ביותר לא לתפוס את העובדה הבסיסית ביותר של חיי אדם (עם קצה של הכובע כדי קאנט, סריל ועוד כמה אחרים) אשר הונחה בפירוט רב ב"על ודאות". אגב, משוואת ההיגיון והפסיכולוגיה אקסיומתי היא חיונית כדי להבין את הטבע האנושי (כמו דניאל מויאל-שררוק (dms), אבל אפאיק אף אחד אחר, נקודות החוצה).

כך, רוב הניסיון הציבורי המשותף שלנו (תרבות) הופך לשלוחה אמיתית בלבד של EP שלנו אקסיומתי ולא ניתן למצוא טעות מבלי לאיים על השפיות שלנו. כדורגל או בריטני ספירס לא יכול פשוט להיעלם מהזיכרון שלי או שלנו אוצר מילים כמו אלה מושגים, רעיונות, אירועים, התפתחו מתוך קשורים אינספור אחרים ברשת אמיתי בלבד המתחיל עם לידה מרחיב בכל הכיוונים להקיף הרבה מדעות וזיכרון. סקנה, יפה הסביר על ידי dms והבהיר באופן ייחודי משלו על ידי סריל, הוא ההשקפה הסקפטית של העולם ומוחות אחרים (הר של שטויות אחרות כולל צפחה הריק) לא יכול באמת לקבל דריסת רגל, כמו "מציאות" היא תוצאה של אקסיומות חשיבה מהירה בלתי רצונית ולא ברת אמת או שקר propositions.

היד המתה של תצוגת צפחה הריק של התנהגות עדיין נשענת בכבדות היא ברירת המחדל של ' העצמי השני ' של מערכת חשיבה איטית מודעת 2, אשר (ללא השכלה) הוא מתעלם העובדה כי הקרקע עבור כל התנהגות שוכנת הבלתי מודע, חשיבה מהירה מבנה אקסיומתי של מערכת 1 (האשליה הפנומנולוגית של סריל סיכם את זה במאמר מאוד תובנה לאחרונה על ידי לציין כי תכונות לוגיות רבות של התכונות הם מעבר להישג של פנומנולוגיה כי יצירת משמעות (כלומר, COS של S2) מתוך חוסר משמעות (כלומר, הרפלקסים של S1) אינו מנוסה במודע. ראה פילוסופיה במאה החדשה (PNC) p115-117 והביקורת שלי עליו.

זה חיוני כדי לתפוס את W/S (Wittgenstein/סריל) מעשה ידי כך אני הראשון להציע כמה הערות על הפילוסופיה ואת הקשר שלה למחקר פסיכולוגי עכשווי כפי שנראה בעבודותיו של סריל (S), ויטגנשטיין

(W), בייקר והאקר (ב & H), קרא, הוטו, דנילה מויאל-שררוק (dms) ואח'. כדי לתפוס את המינוח הפשוט שלי שתי מערכות פרספקטיבה, זה יעזור לראות את הביקורות שלי של W/S וספרים אחרים על גאונים אלה, אשר מספקים תיאור ברור של התנהגות בסדר גבוה לא נמצא ספרי פסיכולוגיה. כדי לומר כי סריל הרחיב את העבודה של W הוא לא בהכרח לרמוז כי הוא תוצאה ישירה של מחקר W (והוא בהחלט לא ויטלג), אלא כי יש רק אחת הפסיכולוגיה האנושית (מאותה סיבה יש רק אדם אחד בלבד), כי כל מי שמתאר במדויק את ההתנהגות חייב להיות ההגייה כמה וריאציה או ה

עם זאת, לעתים רחוקות מזכיר W ואפילו אז, לעתים קרובות באופן קריטי, אבל לדעתי את הביקורות שלו (כמו כולם) כמעט תמיד להחמיץ את הסימן והוא עושה הרבה טענות מפקפק שעבורו הוא לעיתים קרובות ביקורת. בהקשר הנוכחי, אני מוצא את הביקורות האחרונות של dms, קוליבה ו האקר הרלוונטי ביותר. עם זאת, הוא המועמד העיקרי עבור הטוב ביותר מאז W ואני ממליץ להוריד מעל 100 הרצאות וידאו שיש לו על הרשת. שלא כמו כמעט כל הרצאות הפילוסופיה האחרות הם די משעשע ואינפורמטיבי ואני שמעתי את כולם לפחות פעמיים.

נושא מרכזי בכל הדיונים על התנהגות אנושית הוא הצורך להפריד את היצרניות מתוכנתים גנטית של S1 (אשר אני משווה עם ' הצירים של W ') מן התנהגות פחות מכני הלשון של S2. כדי לנסח את זה: כל המחקר של התנהגות בסדר גבוה הוא מאמץ כדי להקניט מערכת מהירה לחוד 1 (S1) ומערכת איטית 2 (S2) חשיבה-בגון, תפיסות ושאר מערכות יצרניות לעומת. העבודה של סריל כמכלול מספק תיאור מדהים של התנהגות גבוהה הסדר החברתי S2 כולל "אנחנו התכוונות", בעוד W מאוחר יותר מראה כיצד S2 מבוסס על האקסיומות האמיתיות בלבד המודע של S1, אשר באבולוציה ובכל אחד היסטוריה אישית שלנו התפתחה החשיבה העצמית מודעת לחשוב (משחק)

ויטגנשטיין ציין כי הבלבול וההתרכזיות של הפסיכולוגיה אינו מוסבר על ידי כך שהוא קורא לזה מדע צעיר ושפילוסופים מתפתה לשאול ולענות על שאלות באופן המדע. הוא ציין, כי נטייה זו היא המקור האמיתי למטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לחשבה מוחלטת. ראה BBp 18. עוד הערה בולטת היה כי אם אנחנו לא מודאגים "גורם" הפעילות של המוח שוכב פתוח לפנינו – ראה BBp 6 (1933). כמו כן, 20,000 עמודים של התחת שלו הפגיננו הצהרתו המפורסם שלו כי הבעיה היא לא למצוא את הפתרון אלא להכיר את הפתרון מה שנראה רק ראשוני. לראות את zettel p312-314 שלו. ושוב, הוא ציין 80 לפני שנים שאנחנו צריכים להבין שאנחנו יכולים רק לתת תיאורים של התנהגות וכי אלה אינם רמזים של הסברים (bbp 125). עיין בציטוטים המלאים במקומות אחרים במאמר זה.

הרעיונות השכיחים (למשל, כתוביות של אחד הספרים של pinker "חומר המחשבה: השפה כחלון לטבע האנושי") כי השפה (המוח, הדיבור) הוא חלון על או סוג של תרגום של החשיבה שלנו או אפילו (הלוט של fodor, קאורתס ISA, וכו') שחייבת להיות איזו "שפה של מחשבה" אחרת שהיא תרגום, נדחו על-ידי W, שניסו להראות, עם מאות דוגמאות מאוד מנוסות של שפה בפעולה, שהשפה אינה תמונה של, אלא עצמה חושבת או השכל, וכל הקורפוס שלו יכול להיחשב כהתפתחות רעיון זה.

רבים הבשלו את הרעיון של ' שפת מחשבה ' אבל בעיניי לא יותר טוב מאשר W ב BBp 37 -"אם אנחנו לזכור את האפשרות של תמונה אשר, אם כי נכון, אין דמיון עם האובייקט שלה, האינטרפולציה של צל בין המשפט לבין המציאות מאבדת את כל הנקודה. בינתיים, המשפט עצמו. יכול לשמש ככזה

צל המשפט הוא סתם תמונה, שאין לה שמץ של דמיון עם מה שהוא מייצג. אז, בעיות שפה ישירות מהמוח ומה יכול להיחשב כהוכחה למתוך?

W דחה את הרעיון כי הגישות למטה לפיזיולוגיה, פסיכולוגיה וחישוביות יכול לגלות מה שלו למטה ניתוח של משחקי שפה (s ' LG) עשה. הקשיים שהוא ציין הם להבין מה תמיד מול עינינו ולתפוס את הערפול – דהיינו, "הקושי הגדול ביותר בחקירות אלה הוא למצוא דרך לייצג את הערפול" (LWPP1), ולכן, דיבור (כלומר, התכווצויות שרירים אוראלי, הדרך העיקרית שאנחנו אינטראקציה) הוא לא חלון לתוך המוח אבל הוא המוח עצמו, אשר מתבטא על ידי תקיעות אקוסטיות על העבר, ההווה והעתיד מעשים (כלומר, הדיבור שלנו באמצעות משחקים התפתחו מאוחר יותר (s ' LG) של שניהם עצמי-את הנטיות כגון דמיון, חלק מהנושאים האהובים ביותר של W בשניה המאוחרת והתקופות השלישית שלו הם המנגנונים הבינגטיים של חשיבה מהירה ואיטית (מערכת 1 ו-2), חוסר הרלוונטיות של החיים הנפשיים הסובייקטיביים שלנו לתפקוד השפה, וחוסר האפשרות של השפה הפרטית. הסלע של ההתנהגות שלנו היא בלתי רצונית שלנו, מערכת 1, חשיבה מהירה, אמת בלבד, מצבים נפשיים-התפיסות שלנו וזיכרונות ומעשים בלתי רצוניות, בעוד מאוחר יותר האבולוציונית של LG הם התנדבותי, מערכת 2, חשיבה איטית, מחשבה נכונה או שווא רגשנות (ולעיתים קרובות עובדתי) לדמיון, הוא הכיר בכך ששום דבר אינו הידניצה-אני. ה., כל הפסיכולוגיה שלנו וכל התשובות לכל השאלות הפילוסופיות נמצאות כאן בשפה שלנו (החיים שלנו) ושהקושי הוא לא למצוא את התשובות אלא להכיר בהם כתמיד כאן לפנינו-אנחנו רק צריכים להפסיק לנסות להסתכל עמוק יותר (למשל, ב LWPP1 "הסכנה הגדולה ביותר כאן היא הרצון להתבונן ב

W אינו מחוקק את גבולות המדע אלא מצביע על העובדה כי ההתנהגות שלנו (בעיקר דיבור) היא התמונה הברורה ביותר האפשרית של הפסיכולוגיה שלנו. PET, FMRI, tcms, אירן א, אנלוגית חישובית, AI וכל השאר הם דרכים מרתקות ורב עוצמה לתאר ולהאריך את הפסיכולוגיה הטבעה שלנו אקסיומתי אבל כל מה שהם יכולים לעשות הוא לספק את הבסיס הפיזי להתנהגות שלנו, להכפיל את משחקי השפה שלנו, ולהרחיב S2. האקסיומות האמיתיות של "על ודאות" הן של W (ומאוחר יותר של סריל) "סלע" או "רקע", שאנו מכנים בעת פסיכולוגיה אבולוציונית (EP), והיא מקיימת את התגובות האוטומטיות בלבד של חיידיקים, אשר התפתחו ופעלו על ידי מנגנון הכושר כולל (IF), כלומר, לפי בחירה טבעית.

לראות את העבודות האחרונות של Trivers עבור מבוא פופולרי של IF או בורקה מעולה "עקרונות של האבולוציה החברתית" עבור הקדמה pro. הלעג האחרון של מחשבה אבולוציונית על ידי Nowak ו וילסון בשום אופן לא משפיע על העובדה IF הוא המנגנון העיקרי של האבולוציה על ידי בחירה טבעית (לראות את הסקירה שלי של "הכיבוש החברתי של כדור הארץ" (2012)).

כמו W מפתח ב-OC, רוב הניסיון הציבורי המשותף שלנו (תרבות) הופך לשלוחה אמיתית בלבד (כלומר, S2 צירים או S2H) של EP אקסיומתי שלנו (כלומר, S1 צירים או S1H) ולא ניתן למצוא 'טועה' מבלי לאיים על השפיות שלנו – כפי שהוא ציין, 'טעות' ב S1 (אין מבחן) יש השלכות שונות עמוקות מאחד (testable) S2. סקנה, הסביר יפה על ידי dms והבהיר באופן ייחודי משלו על ידי סריל, הוא ההשקפה הסקפטית של העולם ומוחות אחרים (הר של שטויות אחרות) לא יכול לקבל דריסת רגל, כמו "מציאות" היא תוצאה של לא רצונית ' חשיבה מהירה ' אקסיומות ולא ברת צהרות (כפי שהייתי

לשים אותו).

ברור לי שהאקסיומות האמיתיות של האמת בלבד כבושה במהלך עבודתו, ובמיוחד באלוף, הן שוות ערך לחשיבה המהירה או למערכת 1 הנמצאת במרכז המחקר הנוכחי (לדוגמה, ראה כהנמן-"חשיבה מהירה ואיטית", אך לא הוא, ולא אף אחד אחר, יש לו מושג שהוא הניח את המסגרת לפני 50 שנים), שהוא בלתי רצוני ואוטומטי והמתאים למצבי הנפשי של התפיסה, הרגש והזיכרון, כמו הערות שוב ושוב. אפשר לקרוא לאלה "רפלקסים גרם" (אולי 99% של כל המוח שלנו אם נמדד על ידי שימוש באנרגיה במוח). שלנו איטית או רפלקטיבית, פחות או יותר "מודעת" (להיזהר ברשת אחרת של משחקי שפה!) פעילות המוח השנייה-עצמית מתייחסת למה שמאופיין ב-"יוני הרגשות" או "נטיות", המתייחסים ליכולות או לפעולות אפשריות, אינן מדינות נפשיות, הן מודעות, מכוונות והפרביות (אמת או שקר),

כמו הערות W, מילים הפריסה יש לפחות שני שימושים בסיסיים. האחד הוא שימוש פילוסופי מוזר ברובו (אך מסיים לשימושים יומיומיים) המתייחס למשפטים האמיתיים-בלבד הנובעים מתפיסה ישירה של זיכרון, i.e., מולדת שלנו אקסיומתי S1 פסיכולוגיה ('אני יודע אלה הם הידיים שלי'), במקור נקרא causally self הקשרים (CSR) על ידי סריל (אבל עכשיו causally self-רפלקסיבי) או רפלקסיבי או חטרנזיטיביים של W כחול וחום ספרים (bbb), ואת השימוש S2, שהוא השימוש הרגיל שלהם שניתן לפעול בו, ואשר יכול להפוך לאמיתי או לשקר ('אני מכיר את דרכי הביתה')--כלומר, יש להם תנאי שביעות רצון (COS) במובן הקפדני, ואינם נציגי שנות ה-CSR (הנקראות: טרנזיטיבית ב-bbb). המשוואה של מונחים אלה מתוך הפסיכולוגיה המודרנית עם אלה המשמשים S ו-W (ועוד הרבה כאן) הוא הרעיון שלי, אז לא מצפים למצוא את זה בספרות (למעט הספרים שלי, מאמרים וביקורות on libgen.io, b-ok.org, vixra.org, philpapers.org, researchgate.net, academia.edu).

למרות שבדיר שנגעו בפילוסופים, החקירה של חשיבה מהירה בלתי רצונית הפכה להיות מהפכה בפסיכולוגיה, כלכלה (למשל, פרס נובל של כהנמן) ודיסציפלינות אחרות תחת שמות כמו "אשיליות קוגניטיביות", "הטרמה", "הכרה מרומזת", "מסגור", "היוריסטיקה" ו-"הטיות" כמובן שגם אלה הם משחקי שפה, כך יהיו דרכים שימושיות יותר ופחות כדי להשתמש במילים אלה, ומחקרים ודיונים ישתנו מ "טהור" מערכת 1 לצירופים של 1 ו-2 (הנורמה כפי שנעשה ברור, אבל כמובן שהוא לא השתמש במינוח זה), אבל ככל הנראה אף פעם לא של המחשבה האיטית ביותר מאז כל מחשבה (פעולה מכוונת) לא יכול להתרחש מבלי לכלול הרבה של הרשת S1 מורכבת של "מודולים קוגניטיביים", "היסק מנועי", "רפלקסים גרם", "יצרניות", "האקסיומות הקוגניטיביות", "רקע" או "סלע" (כמו W ו סריל לקרא EP שלנו) אשר חייב גם להשתמש S1 כדי

היא מלווה את שני העבודות בתקופה השלישית של W ומתוך פסיכולוגיה עכשווית, "רצון", "העצמי" ו-' התודעה ' (שבהם הערות של סריל אמורות להיות על-ידי כל הדיונים על הכוונת) הם מרכיבים אמיתיים-בלבד של S1, המורכבים מתיפוסות, זכרונות ורפלקסים, ואין אפשרות (בתבונה) של הוכחת הכזב שלהם. כמו W הבהיר פעמים רבות, הם הבסיס לשיפוט ולכן לא ניתן לשפוט. האקסיומות האמיתיות ביותר של הפסיכולוגיה שלנו אינן ראיות. כפי שהוא המפורסם אמר ב-OC p94 "אבל אני לא קיבלתי את התמונה שלי של העולם על ידי סיפוק עצמי של נכוונתם: וגם אין לי את זה כי אני מרוצה

מנכונותם. -לא: זה הרקע בירושה שנגדו אני מבחין בין אמת לשקר.

משפט מבטא מחשבה (יש משמעות), כאשר יש לו תנאים ברורים של סיפוק (COS), כלומר, תנאי האמת הציבורית. מכאן ההערה מ-W: "כשאני חושב בשפה, אין" משמעויות "עוברות במוחי בנוסף לביטויים המילולית: השפה היא עצמה כלי המחשבה. ואם אני חושב עם או בלי מילים, המחשבה היא כל מה שאני (בבנות) אומר את זה, כי אין קריטריון אפשרי אחר (COS). וכך האפיזמים של W (p132 בספרו המקסים של באד ב-W) – "זה בשפה שמבקשים ומימוש להכיר וככל דבר מטאפיזי, ההרמוניה בין המחשבה למציאות היא להימצא בדקדוק השפה". ואפשר לשים לב כי 'דקדוק' ב-W יכולבאופן רגיל להיות מתורגם כמו EP או LSR (dphot – ראה טבלה) וזה, למרות האזהרות התכופות שלו כנגד תיאוריה והכללות (שלפיו הוא מבקר באופן שגוי על ידי סריל), זוהי הגדרה רחבה יותר של פסיכולוגיה תיאורית הסדר הגבוה (פילוסופיה) כפי שניתן למצוא (כמו dms גם הערות).

W נכון שאין מצב נפשי המהווה משמעות, ו סריל מציין כי יש דרך כללית לאפיין את act של משמעות "רמקול משמעות..." הוא הטלת תנאי שביעות רצון בתנאים של סיפוק-- כלומר לדבר או לכתוב משפט בנוי היטב בהקשר שיכול להיות נכון או שקר, וזה מעשה ולא מצב נפשי. כלומר, כפי שסריל מציין בפילוסופיה במאה החדשה p193-ק"הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון לעולם, ומכיוון שהיחסים המכוון האלה תמיד קובעים את תנאי הסיפוק, והצעה מוגדרת כדבר מספיק כדי לקבוע את תנאי הסיפוק, מתברר כי כל התכונות היא עניין של שביעות רצון. "--משרות להיות אירועים ציבוריים שיכולים להיות נכונים או שקריים – קונטרה השימוש הסוטה של המילה עבור האקסיומות האמיתיות של S1 על ידי סריל, קולבה ועוד. מכאן, ההערה המפורסמת על ידי W מ-p217 PI-"אם אלוהים היה מביט במוחנו, הוא לא היה מסוגל לראות שם שעליו דיברנו", והערותיו כי כל הבעיה של הייצוג כלולה ב-"זה הוא" ו-"מה שנותן את התדמית הפרשנות שלו היא הדרך שבה היא שוכנת", או כמו S אומר את ה-COS שלה. ולכן הסיכום של W (p140 באד) – "מה זה תמיד מגיע בסופו של דבר הוא כי ללא כל משמעות נוספת, הוא מתקשר מה קרה הרצון כי זה צריך לקרות-ו-השאלה אם אני יודע מה הייתי רוצה לפני המשאלה שלי מילא לא יכול להתעורר בכלל. והעובדה שאירוע מסוים מפסיק את המשאלה שלי לא אומר שהיא ממלאת אותה. אולי לא הייתי מרוצה אם המשאלה שלי הייתה מסוקת. נניח שנשאלה-האם אני יודע כמה זמן לפני שאני מקבל את זה?, אם הייתי לומד לדבר ". אז אני כן יודע"

אחד מערכות הנושא החוזרות של W נקרא כעת תאוריה של הנפש, או כפי שאני מעדיף, הבנת הסוכנות (UA). איאן אפלי, שהוא ניתוח בהירות UA1 ו UA2 (כלומר, UA של S1 ו-S2) בניסויים, הפכה להיות מודעת לעבודתו של דניאל הוטו, אשר התאפיין UA1 כפנטזיה (כלומר, לא 'תאוריה' או ייצוג יכול להיות מעורב UA1--כי להיות שמורות עבור UA2 – לראות את הסקירה שלי של הספר עם זאת, כמו פסיכולוגים אחרים, לאפלי אין מושג W הניח את היסודות זה 80 שנים לפני. זוהי ראייה ההגנה בקלות, כי הליבה של הספרות המתפתחת על אשליות קוגניטיביות, קוגניציה משתמעת, יצרניות הרב והסדר הגבוה מחשבה הוא מתאים ובצורה מאוד מבטלת מ-W. למרות העובדה כי רוב האמור לעיל כבר ידוע רבים במשך עשורים (ואפילו 3/4 של מאה במקרה של כמה משנתו של W), לעתים נדירות ראיתי משהו מתקרב לדיון הולם בפילוסופיה או טקסטים אחרים המדע האוראלי, ובדרך כלל יש בקושי להזכיר.

לאחר חצי מאה בשכחה, טבע התודעה הוא כעת הנושא החם ביותר במדעי ההתנהגות ובפילוסופיה. החל בעבודתה החלוצית של לודוויג ויטגנשטיין בשנות ה-1930 (ספרי כחול וחום) ל-1951, ומשנות ה-50 ועד היום על ידי היורשים שלו סריל, מויאל-שררוק, קריאה, האקר, שטרן, הורוויץ, כננת, פינקלשטיין ועוד, יצרתי את הטבלה הבאה כיוריסטי השורות מציגות היבטים או דרכי לימוד שונים, והעמודים מציגים את התהליכים הבלתי-רצוניות והתנהגויות מרצון המרכיבים את שתי המערכות (תהליכים כפולים) של המבנה הלוגי של התודעה (LSC), אשר יכול להיחשב גם המבנה הלוגי של הרציונליות (LSR-סריל), של התנהגות (LSR), של האישיות (LSC), של הנפש (LSC), של השפה (LSR), של המציאות (LSC), של התכוונות (LSC)-המונח הפילוסופי הקלאסי, הפסיכולוגיה התיאורית של התודעה (DPC), הפסיכולוגיה התיאורית של המחשבה (DPT)-או טוב יותר, השפה של הפסיכולוגיה התיאורית של המחשבה (LDPT), מונחים שהוצגו כאן ובכתבי האחרים האחרונים שלי.

הרעיונות לטבלה זו מקורם בויגנשטיין, ושולחן הרבה יותר פשוט על ידי סריל, ומתואם לשולחנות וגרפים נרחבים בשלושת הספרים האחרונים על הטבע האנושי על ידי האקר של P. M. S. 9 השורות האחרונות מגיעות ממחקרי החלטות, בעיקר על ידי יונתן סנט B.T. אוונס ועמיתים כפי שתוקן בעצמי.

מערכת 1 היא לא רצונית, רפלקסיבי או אוטומטי "כללים" R1 תוך חשיבה (קוגניציה) אין פערים הוא התנדבותי או בדיונית "כללים" R2 ומוכן (בחירה) יש 3 פערים (ראה סריל).

אני מציע שניתן לתאר התנהגות באופן ברור יותר על ידי שינוי "התנאים של שביעות רצון של סריל על תנאי של סיפוק" כדי "לקשר מצבים נפשיים לעולם על ידי הזת השרירים" – כלומר, מדבר, כתיבה ועשייה, ואת שלו "המוח לכיוון העולם של התאמה" ו "העולם כדי לזכור כיוון של התאמה" על ידי "גורם מקורו במיינד" ו "מקורו בעולם" S1 הוא רק בנות סיבתי (העולם לזכור) ו מחייב פחות (חסר ייצוגים או מידע) בעוד S2 יש תוכן והוא אימצתי את המינוח שלי בשולחן הזה.

מתוך ניתוח של משחקי שפה

פעולה/ מילה	A***	ק**	רצון	תפיסה	זיכרון	רגש	פריסה*	
מצב נפשי	מצב נפשי	מצב נפשי	מצב נפשי	עולם	עולם	עולם	עולם	גורם מקורו מ * * * *
עולם	עולם	עולם	לא	מצב נפשי	מצב נפשי	מצב נפשי	לא	-ביצוע שינויים ב * * * * *
כן	כן	כן	לא	כן	כן	כן	לא	באופן סיבתי רפלקסיבי עצמי * * * * *
כן	כן	כן	כן	האמת בלבד	האמת בלבד	האמת בלבד	כן	אמת או שקר (ניתן לבדוק)
כן	לא	כן	כן/לא	לא	כן/לא	כן/לא	כן	תנאי שביעות רצון הציבור
כן	כן/לא	לא	לא	כן	כן	כן	לא	תאר מדינה נפשית
2	2	3	5	1	3,2	4	5	קדימות אבולוציונית
כן	כן	כן	לא	לא	לא	לא	כן	תוכן התנדבותי
כן	כן	כן	כן/לא	לא	כן	לא	כן/לא	חניכה מרצון
2	1	2	1/2	1	2/1	1	2	מערכת קוגניטיבית * * * * *
לא	לא	לא	כן	כן	כן	כן	לא	שינויים בעוצמה
כן	כן	לא	לא	כן	כן	כן	לא	משך זמן מדויק
כאן ועכשיו	כאן ועכשיו	שם ואז	שם ואז	כאן ועכשיו	כאן ועכשיו	כאן ועכשיו	שם ואז	זמן, מקום, /כאן ועכשיו שם ואז * * * * *
לא	לא	לא	לא	כן	לא	כן	לא	איכות מיוחדת
כן	לא	לא	לא	כן	לא	לא	לא	מקומי בגוף
כן	כן	כן	כן	לא	לא	כן	כן	בטויים גופניים
לא	לא	לא	כן	לא	לא	כן	לא	סתירות עצמיות
לא	לא	לא	כן	לא	לא	כן/לא	כן	זקוק לעצמי (האישיות שלי)
כן/לא	לא	לא	לא	לא	לא	לא	כן	השפה הדרושה

מחקר ההחלטות

פעולה/ מילה	***IA	**ק	רצון	תפיסה	זיכרון	רגש	פריסה*	
לא/כן	לא	לא	לא	כן	כן	כן/לא	לא	השפעות תת-הברתיים
מבוסס כללים	מבוסס כללים	מבוסס כללים	מבוסס כללים/אסוציאטיבי	אסוציאטיבי	אסוציאטיבי	מבוסס כללים/אסוציאטיבי	מבוסס כללים	אסוציאטיבי כלל מבוסס
תלוי מופשט	תלוי מופשט / בהקשר מופשט	קצת	תלוי בהקשר מופשט	תקליטור	תקליטור	תלוי בהקשר מופשט	קצת	תלוי הקשר/ מופשט
סידורי	סידורי	סידורי	סידורי/מקביל	מקביל	מקביל	סידורי/מקביל	סידורי	סידורי/מקביל
אנליטיים	אנליטיים	אנליטיים	סידורי מקביל	היוריסטי	היוריסטי	סידורי מקביל	אנליטיים	אוריסטי אנליטית
כן	כן	כן	לא	לא	לא	לא	כן	זקוק לעבודה זיכרון
כן	כן	כן	כן/לא	לא	לא	לא	כן	תלות מודיעין כללי
כן	כן	כן	כן	לא	לא	כן/לא	כן	העמסה קוגניטיבית עכב את
מאט	מאט	מאט	מאט	מהירויות	מהירויות	מהירויות/מהירויות	מאט	עירור מהירויות או מאט

התנאים הציבוריים של שביעות הרצון של S2 מכונים לעתים קרובות על ידי סריל ואחרים כמו COS, ייצוגים, עושי הנכון או משמעויות (או COS2 בעצמי), בעוד התוצאות האוטומטיות של S1 מיועדים מצגות על ידי אחרים (או COS1 בעצמי).

! נטיות, יכולות, העדפות, ייצוגים, פעולות אפשריות וכו *

כונותיו הקודמות של סרל **

הכוונה של סריל בפעולה ***

כיוון הבושר של סרל ****

כיוון הסיבה של סרל *****

(מצב נפשי מיישר - גורם או ממלא את עצמו. (סריל כינה בעבר התייחסות עצמית סיבתית *****

וז.

טברסקי /כהנמן /פרדריק /אוונס /סטנוביץ' הגדירו מערכות קוגניטיביות *****

פּה ועכשיו או שם ואז *****

זה מעניין להשוות את זה עם טבלאות ותרשימים שונים של פיטר האקר 3 הכרכים האחרונים הטבע האנושי. יש לכזר תמיד את התגלית של ויטגנשטיין, שאחרי שתיארנו את השימושים האפשריים (משמעויות, מקבלי אמת, תנאי השימוש) של השפה בהקשר מסוים, מיצו את האינטרס שלה, וניסיונות להסביר (כלומר, פילוסופיה) רק להרחיק אותנו מהאמת. הוא הראה לנו שיש רק בעיה פילוסופית אחת-השימוש במשפטים (משחקי שפה) בהקשר לא הולם, ומכאן רק פתרון אחד-מציג את ההקשר הנכון.

הסבר על השולחן

מערכת 1 (כלומר, רגשות, זיכרון, תפיסות, רפלקסים) אילו חלקים של המוח מתנה לתודעה, הם אוטומטיים ובדרך כלל מתרחשים בפחות מ-500msec שנייה, בעוד מערכת 2 היא יכולות לבצע פעולות בדיון איטי המיוצגים בדיונים מודעים (S2D-my מונחים) הדורשים יותר מ-500msec הראשונה, אך פעולות חוזרות ויש הדרגתיות של התודעה מתרדמת דרך שלבי השינה למודעות מלאה. הזיכרון כולל זיכרון לטווח קצר (זיכרון עבודה) של מערכת 2 וזיכרון לטווח ארוך של מערכת 1. עבור volitions אחד בדרך כלל אומר שהם מצליחים או לא, ולא נכון או שקר. S1 הוא causally עצמית רפלקסיבי מאז התיאור של החוויה התפיסתית שלנו-הצגת החושים שלנו לתודעה, ניתן לתאר רק באותן מילים (כמו אותו "COS-סריל") כפי שאנו מתארים את העולם, אשר אני מעדיף לקרוא את הפרחוץ או COS1 כדי להבדיל אותו מייצוג או COS2 הציבור של S2.

כמובן, השורות והעמודות השונות מחוברות באופן הגיוני ופסיכולוגי. לדוגמה, רגש, זיכרון ותפיסה בשורה True או False יהיה True-בלבד, יתאר מצב נפשי, שייך למערכת קוגניטיבית 1, לא תופעל בדרך כלל בהתנדבות, הם causally עצמית רפלקסיבי, גורם מקורו בעולם וגורם שינויים במוח, יש משך מדויק, שינוי בעוצמה, להתרחש כאן ועכשיו, בדרך כלל יש איכות מיוחדת, לא צריך שפה, הם עצמאיים של אינטליגנציה כללית וזיכרון עבודה, אינם מעובבים על ידי טעינה קוגניטיבית, לא יהיה תוכן התנדבותי, ולא יהיו תנאים ציבוריים של סיפוק ועוד

תמיד יהיו שפות בגלל המילים (מושגים, משחקי שפה) לא יכול בדיוק להתאים את הפונקציות המורכבות בפועל של המוח (התנהגות), כלומר, יש התפוצצות קומבינטורית של הקשרים (במשפטים ובעולם), ובווריאציות האינסופיות של 'מצבי המוח' ('מצבים נפשיים' או דפוסי ההפעלות של מיליארדי ניוונים שיכולים להתאים לראות תפוח אדום!) וזו סיבה אחת מדוע לא ניתן 'להפחית' התנהגות בסדר גבוה יותר 'מערכת החוקים' אשר צריך להצהיר על כל ההקשרים האפשריים – ולכן האזהרות של Wittgenstein נגד תיאוריות. ומה שנחשב 'הפחתת' ו'חוק' ו-'מערכת' (ראה לדוגמה, ננסי קרטרייט). זהו מקרה מיוחד של הביסטיה של תיאורים ברמה גבוהה יותר לרמה נמוכה יותר הסביר פעמים רבות על ידי סריל, DMS, האקר, W ואחרים.

לפני כמיליון שנה פרימטים התפתחו את היכולת להשתמש בשרירי הגרון שלהם כדי להפוך סדרה מורכבת של רעשים (כלומר, דיבור פרימיטיבי) כדי לתאר את האירועים הנוכחיים (תפיסות, זיכרון, פעולות רפלקסיבי) עם כמה משחקים בשפה הראשית או הפרימיטיבית (PLG של). מערכת 1 מורכב מהיר, אוטומטי, תת-קליפת, לא מייצוג, causally עצמית רפלקסיבי, inטרנזיטיבית,

informationless, true בלבד "מצבים נפשיים" עם זמן ומיקום מדויק, ולאורך זמן שם התפתחו במרכזים בעלי קליפת המין הגבוהה ביותר עם יכולת נוספת לתאר displacements בחלל ובזמן של אירועים (העבר מנוגד, העדפות מותנות או בדיונית, נטיות או הגדרות-משחקים שפה משנית או מתוחכמים (slg של) של מערכת 2 כי הם איטיים, קליפת הגוף, מודע, מידע המכיל, טרנזיטיבי (שיש התנאים הציבוריים של סיפוק-המונח של סריל ליוצרי הנכון או משמעות אשר אני מתחלק לתוך COS1 ו COS2 R1 עבור הייצוגים S1 ו R2 עבור S2), החשיבה הנכונה או שווא לחשוב, עם כל הפונקציות S2 אין זמן מדויק ולהיות יכולות ולא מצבים נפשיים. העדפות הן אינטואיציות, נטיות, כללי האונטולוגי אוטומטיים, התנהגויות, יכולות, מודולים קוגניטיביים, תכונות אישיות, תבניות, מנועי היסק, נטיות, נטיות, רגשות (המתואר על ידי סריל תשוקות נסער), הגישות הפרוביות (נכון רק אם משתמשים להתייחס לאירועים בעולם ולא propositional), שמאים, קיבולות, השערות רגשות מסוימים הם לאט לפתח ולשנות תוצאות של שינויים S2 (W- הערות על הפילוסופיה של הפסיכולוגיה ' 148 p V2) ואילו אחרים טיפוס S1-אוטומטי ומהיר להופיע ונעלמים. "אני מאמין", "הוא אוהב", "הם חושבים" הם תיאורים של מעשים ציבוריים אפשריים בדרך כללמאוד במרחב הזמן. ההצהרות האישיות הראשונה שליעל עצמי הן אמיתיות-בלבד (למעט שקרים) – כלומר, בעוד הצהרות של אדם שלישי על אחרים הן אמיתיות או שקריות – כלומר, S2 (ראה את הביקורת של ג'ונסטון "ויטגנשטיין": חשיבה מחדשת על הפנימי) והפילוסופיה של הפסיכולוגיה של באד ויטגנשטיין.

"העדפות" ככיתה של מדינות מכוונות--לעומת תפיסות, מעשים רפלקסיבי זיכרונות-הראשונים תוארו בביור על ידי Wittgenstein (W) ב 1930 וכינה "נטיות" או "מצבי". הם בדרך כלל כבר נקרא "הגישות יניאריות מאז ראסל אבל זה לעתים קרובות ציין כי זהו ביטוי שגוי או מטעה since להאמין, כוונה, לדעת, לזכור וכו', הם לעתים קרובות לא יניאריות או הגישות, כפי שמוצג למשל, על ידי ו על ידי סריל (למשל, cf תודעה ושפה p118). ההעדפות הינן פנימיות, ייצוגים ציבוריים עצמאיים משקיף (בניגוד מצגות או ייצוגים של מערכת 1 אל מערכת 2-התודעה של סריל והשפה p53). הם מעשים פוטנציאליים העקורים בזמן או בחלל, בעוד האבולוציית האבולוציונית יותר מבחינה פרימיטיבית התפיסות זיכרונות ופעולות רפלקסיבי תמיד נמצאים כאן ועכשיו. זוהי דרך אחת לאפיון מערכת 2-הקדמה העיקרית השנייה בפסיכולוגיה לאחר מערכת 1 – היכולת לייצג (מדינה בארה ב) אירועים ולחשוב עליהם כפי שמתרחשים במקום אחר או בזמן (הפקולטה השלישית של סריל לדמיון עובדתי משלים את ההכרה ובחירה). S1 "מחשבות" (שלי e i-T1), השימוש "חשיבה" כדי להתייחס לתהליכים המוח האוטומטי של מערכת 1) הם מצבים נפשיים פוטנציאליים או מודעים של S1--סריל-בעיות פיל 1:45-66 (1991).

תפיסות, זיכרונות רפלקסיבי (אוטומטי) פעולות ניתן לתאר על ידי הראשי של plg (LG של--למשל, אני רואה את הכלב) ויש, במקרה הרגיל, אין בדיקות אפשריות כך שהם יכולים להיות True-בלבד-כלומר, אקסיומתי כפי שאני מעדיף או רפלקסים בעלי חיים כמו W ו-dms לתאר. ניתן לתארת e- ' s במתואר בתוך LG משנית (g - s' slg. אני מאמין שאני רואה את הכלב) וחייב גם להיות מופעלת, אפילו בשבילי במקרה שלי (כלומר, איך אני יודע מה אני מאמין, חושב, להרגיש עד שאני מתנהג או איזה אירוע מתרחש-לראות את הביקורת שימו לב שהנטיות הופכות לפעולות כאשר הן מדוברות או כתובות כמו גם מתנהלות בדרכים אחרות, ורעיונות אלה הם כולם בשל Wittgenstein (באמצע 1930) והם לא ביהבירוזים (Hintikka & Hintikka 1981, סריל, האקר, הוטו וכו'). ויטגנשטיין יכול להיחשב כמייסד של הפסיכולוגיה ההתפתחותית ועבודתו בחקירה ייחודית של תפקוד מערכת הפסיכולוגיה שלנו אקסיומתי 1 והאינטראקציה שלה עם מערכת 2. לאחר שויטגנשטיין הניח את היסודות עבור הפסיכולוגיה התיאורית של הסדר העליון מחשבה בספרים כחול וחום בתחילת שלושים,

זה הורחב על ידי ג' ון סריל, אשר עשה גרסה פשוטה יותר של השולחן שלי כאן בספר הקלאסי שלו הרציונליות בפעולה (2001). הטבלה הזאת מתרחבת ב- W^s סקר של מבנה אקסיומתי של הפסיכולוגיה ההתפתחותית מההערות הראשונות שלו ב-1911 והניח כל כך יפה ביצירתו האחרונה ' על ודאות ' (OC) (נכתב ב-1950-51). OC היא אבן היסוד של ההתנהגות או האפיסטולוגיה והאונטולוגיה (הנחשבים לאלה של סמנטיקה ופרגמטיקה), בלשנות קוגניטיבית או הסדר גבוה יותר, ולדעתי (משותפת למשל, על ידי DMS) העבודה החשובה ביותר בפילוסופיה (פסיכולוגיה תיאורית) ולכן בחקר ההתנהגות. תפיסה, זיכרון, פעולות רפלקסיבי ורגשות הם פרימיטיביים חלקית מצבים נפשיים בלתי רצוניות, שבו המוח מתאים באופן אוטומטי (מציג) את העולם (הוא causally עצמית רפלקסיבי-סריל)--בסיס בלתי מופקפק, נכון-בלבד, אקסיומתי הבסיס של הרציונליות שעליה אין שליטה אפשרית.

העדפות, רצונות, וכוונות הן תיאורים של חשיבה איטית מודע יכולות התנדבותי – כי ניתן לתאר ב-SLG--שבו המוח מנסה להתאים (לייצג) את העולם. ביהביריזם וכל שאר הבלבול של הפסיכולוגיה התיאורית המהווה ברירת מחדל (פילוסופיה) מתעורר משום שאיננו יכולים לראות את S1 עובדת ולתאר את כל הפעולות כפעולות מכוונות המודע של S2 (האשליה הפנומנולוגית-TPI – סריל). W הבין את זה ותיאר את זה עם בהירות ללא שוויון עם מאות דוגמאות של השפה (המוח) בפעולה לאורך כל יצירותיו. לסיבה יש גישה לזיכרון ולכן אנו משתמשים לכאורה באופן מודע, אך לעתים קרובות סיבות שגויות להסביר התנהגות (שני העצמי או מערכות או תהליכים של המחקר הנוכחי). אמונות ונטיות אחרות ניתן לתאר כמחשבות המנסים להתאים את העובדות של העולם (המוח לכיוון העולם של התאמה), בעוד Volitions הם כוונות לפעול (כוונות קודמות – PI, או כוונות בפעולה – IA-סריל) פלוס מעשים אשר מנסים להתאים את העולם למחשבות-עולם לכיוון המחשבה של התאמה-cf. סריל, לדוגמה, התודעה והשפה 190, 145p).

לפעמים יש פערים בחשיבה כדי להגיע לאמונה ולנטיות אחרות. מילים מחיקה ניתן להשתמש כמו שמות שנראים לתאר מצבים נפשיים (' המחשבה שלי היא... '), או כפעלים או תארי תואר לתיאור יכולות (סוכנים כפי שהם פועלים או עשוי לפעול-! אני חושב ש... ') ולעתים קרובות מכונים בצורה שגויה "גישות מסוימות". תפיסות הפוכות לזיכרונות ולתוכניות מולדת (מודלים קוגניטיביים, תבניות, מנועי היסק של S1) להשתמש באלה כדי לייצר מודלים-(להאמין, לדעת, להבין, לחשוב וכו'-בפועל או באופן פוטנציאלי מעשים ציבוריים כגון שפה (מחשבה, נפש) נקרא גם "נטיות, העדפות, יכולות, ייצוגים של S2" ובחירה, ואין שפה (קונספט, מחשבה) של "מצבי נפש פרטיים" לחשיבה או מוכן (כלומר, לא שפה פרטית, חשיבה או נפש) בעלי חיים גבוהים יותר יכולים לחשוב ומעשים ובאותה מידה יש להם פסיכולוגיה ציבורית.

כניסות: (X הוא True): לשמוע, ראה, ריח, כאב, מגע, טמפרטורה

MEMORIES מדיום: לזכור (X היה נכון)

Pמחודשת, אניNCLINATIONSמדבר על הנחות: (X עשוי להיות אמיתי):

מחלקה 1: ROPOSITIONAL מעשים ציבוריים של האמונה (אמת או שקר) לשפוט, לחשוב, לייצג,

להבין, לבחור, להחליט, להעדפת, לפרש, לדעת (כולל מיומנויות ויכולות), להשתתף (למידה), חווה, כלומר, לזכור, אנימטפל, בהתחשב, ברצון, מעמדלשעבר, מאחל, רוצה, בתקווה (מחלקה מיוחדת).

מחלקה 2: ופרדים MODE-(כאילו, מותנה, היפותטית, בדיונית)-חולם, מדמיון, משקר, חיזוי, מפקפק.

מחלקה 3: רגשות: אהבה, שנאה, פחד, צער, שמחה, קנאה, דכאון. תפקידם הוא לווסת את ההעדפות כדי להגביר את הכושר כולל (השירות המקסימלי הצפוי) על ידי הקלה על עיבוד מידע של תפיסות וזיכרונות לפעולה מהירה. יש הפרדה בין רגשות S1 כגון זעם ופחד ו-S2 כגון אהבה, שנאה, תיעוב וכעס. אנחנו יכולים לחשוב עליהם באופן מאוד מורגש או מפעילים רצונות.

רצונות: (אני רוצה X להיות True – אני רוצה לאנגג את העולם כדי להתאים את המחשבות שלי): געגועים, מקווה, מצפה, מחכה, צורך, דרישה, חייב לעשות.

כוונות: (אני אעשה X True) כוונה.

פעולות: (אני מכינה X True): משחק, דיבור, קריאה, כתיבה, חישוב, שכנוע, הצגה, הוכחה, משכנעת, לנסות, לנסות, לצחוק, לשחק, לאכול, לשתות, לבכות, להפוך (לתאר, הוראה, חיזוי, דיווח), מבטיח, ביצוע או שימוש במפות, ספרים, רישומים, תוכניות מחשב – אלה הם ציבוריים ומתנדבים והעברת מידע לאחרים כך שהם שולטים על הרפלקסים הלא מודעים, בלתי רצוניות ו Informationless S1 בהסבר להתנהגות ((האשליה הפנומנולוגית (tpi), הלוח הריק (BS)).

מילים מבטאות פעולות שונות בחיים שלנו ואינן שמות של אובייקטים, ולא סוג אחד של אירוע. האינטראקציה החברתית של בני אדם נשלטת על ידי מודולים קוגניטיביים-שווה ערך לסקריפטים או מזימות של הפסיכולוגיה החברתית (קבוצות של נירונים מאורגנים לתוך מנועי היסק), אשר, עם תפיסות וזיכרונות, להוביל היווצרות של העדפות אשר להוביל כוונות ולאחר מכן לפעולות. התכוונות או פסיכולוגיה מכוונת ניתן לנקוט כדי להיות כל התהליכים הללו או רק העדפות המובילות למעשים במובן הרחב היא הנושא של פסיכולוגיה קוגניטיבית או נירוגנטיקה קוגניטיבית כאשר כולל נירופיזיולוגיה, נירוכימיה וניורוגנטיקה. פסיכולוגיה אבולוציונית יכולה להיחשב כמחקר של כל הפונקציות הקודמות או של הפעולה של המודולים המייצרים התנהגות, ולאחר מכן מקיפה באבולוציה, פיתוח ופעולה בודדת עם העדפות, כוונות ופעולות. מאז האקסיומות (אלגוריתמים או מודולים קוגניטיביים) של הפסיכולוגיה שלנו הם בגנים שלנו, אנחנו יכולים להגדיל את ההבנה שלנו ולהגדיל את הכוח שלנו על ידי מתן תיאורים ברורים של איך הם עובדים ויכול להאריך אותם (תרבות) דרך ביולוגיה, פסיכולוגיה, פילוסופיה (פסיכולוגיה תיאורית), מתמטיקה, לוגיקה, פיסיקה, תוכניות מחשב, Hajek (2003) מספק ניתוח של הנטיות מותנה הסתברות מותנית algorithmatized על ידי הרטווילר (1999), spohn וכו'.

התכוונות (פסיכולוגיה קוגניטיבית או אבולוציונית) מורכבת מהיבטים שונים של התנהגות אשר מתוכנתים לתוך מודולים קוגניטיביים היוצרים ודורשים התודעה, רצון ועצמי, ובמבוגרים אנושיים רגילים כמעט כולם מלבד התפיסות וכמה זיכרונות מסוימים, דורשים מעשים ציבוריים (למשל, שפה), ומבצעים אותנו למערכות יחסים כדי להגדיל את הכושר כולל שלנו (השירות הצפוי המקסימלי או

השירות בייסוציה (מקסום). עם זאת, באיזיאניזם הוא מאוד בספק בשל החלטיות חמורה-כלומר, זה יכול "להסביר" כל דבר ולכן שום דבר. זה מתרחש באמצעות הדומיננטיות ההדדית ואלטרואיזם, לעתים קרובות וכתוצאה מכך סיבות עצמאיות תשוּקה לפעולה (סריל)-אשר אני מתחלק לתוך DIRA1 ו DIRA2 עבור S1 ו-S2) וכופה תנאים של סיפוק על תנאי שביעות הרצון (סריל)-כלומר, מתייחס מחשבות לעולם באמצעות פעולות ציבוריות (שריר תנועות), היסודות של זה התברר על ידי הפסיכולוג הטבעי הגדול ביותר שלנו, לודוויג ויטגשטיין משנות ה-30 ל-1951 אבל עם מקדמי ברור בחזרה ל-1911, ועם ליטושים על ידי רבים, אבל מעל הכל על ידי ג'ון סריל החל בשנות ה-1960. . העץ הכללי של התופעות הפסיכולוגיות אני שואפת לא להיות בדיוק. אלא לראות את השלם Rpp Vol 1 p895, cf Z p464. הרבה התכוונות (למשל, משחקי השפה שלנו) מודה על מעלות. כפי שציין W, הנטיות הן לפעמים מודע ודנים. כל התבניות שלנו (פונקציות, מושגים, משחקי שפה) יש קצוות מטושטשים בהקשרים מסוימים, כפי שהם חייבים להיות שימושיים.

יש לפחות שני סוגים של חשיבה (כלומר, שני משחקים השפה או דרכים של שימוש ברגשות ארבו ' חשיבה ') — לא רציונלי ללא מודעות ורציונלי עם מודעות חלקית (W), כיום תיאר את החשיבה המהירה והאיטית של S1 ו-S2. היא שימושית להתייחס לאלה כאל משחקי שפה ולא כתופעות בלבד (W RPP Vol2 p129). תופעות מנטליות (החוויות הסובייקטיבית שלנו או הפנימיות שלנו) הן אפינומנטליות, חוסר קריטריונים, מכאן חוסר מידע אפילו לעצמך ולכן יכול לשחק שום תפקיד בתקשורת, חשיבה או נפש. לחשוב כמו כל הנטיות חסר כל מבחן, הוא לא מצב נפשי (בניגוד לתפיסות של S1), ולא מכיל מידע עד שהוא הופך להיות מעשה ציבורי או אירוע כמו בדיבור, כתיבה או התכווצויות שרירים אחרים. התפיסות והזיכרונות שלנו יכולים להיות מידע (כלומר e-i, i. הציבור COS) רק כאשר הם ביטוי בפעולות ציבוריות, רק אז לחשוב, להרגיש וכו' יש משמעות (השלכות) אפילו לעצמנו.

זיכרון ותפיסה משולבים במודולים לתוך מודלים הנעשים יעילים מבחינה פסיכולוגית כאשר הם מתנהגים על-ידי. S1, e., יוצר S2. פיתוח השפה פירושו מפגין את היכולת המולדת של בני אדם מתקדמים כדי להחליף מילים (התכווצויות בסדר של שרירי הפה או ידני) עבור מעשים (התכווצויות ברטון של שרירי הזרוע והרגל). טום (תאוריה של הנפש) הוא הרבה יותר טוב בשם UA-הבנה של הסוכנות (המונח שלי) ו UA1 ו UA2 עבור פונקציות כאלה B-1 ו-S2 – והוא יכול גם להיקרא פסיכולוגיה אבולוציונית או התכוונות-הייצור הטבוע גנטית מתוכנתים של התודעה, עצמי, ומחשבה שמובילה לכוונות ולאחר מכן למעשים על-ידי השרירים הטבעתיים – אני. e., הבנה היא פריסה כמו חשיבה וידיעה. כך, "הגישה propositional הוא מונח שגוי עבור S2D לדון אינטואיטיבי נורמלי (כלומר, את התפקוד האיטי בדינמית של מערכת 2) או אוטומטי S2A (כלומר, ההמרה של התאמן לעתים קרובות מערכת 2 פונקציות של דיבור ופעולה לתוך פונקציות מהירות אוטומטית). אנו רואים כי המאמצים של המדע הקוגניטיבי להבין חשיבה, רגשות וכו' על ידי לימוד נירופיזיולוגיה לא הולך לספר לנו יותר על איך המוח (מחשבה, שפה) עובד (בניגוד לאופן הפעולה של המוח) ממה שאנחנו כבר יודעים, כי "המוח" (מחשבה, שפה) כבר השקפה ציבורית מלאה (W). כל ' תופעה ' כי הם מוסתרים מן נירופיזיולוגיה, ביוכימיה, גנטיקה, מכניקת הקוונטים, או תורת המיתרים, הם לא רלוונטיים לחיים החברתיים שלנו כמו העובדה כי שולחן מורכב של אטומים אשר "לצייט" (ניתן לתאר) חוקי הפיסיקה והכימיה היא לאכול ארוחת צהריים על זה. כפי שאמר כל כך ממפורסם "שום דבר לא מוסתר". כל דבר המעניין במוח (המחשבה, השפה) פתוח כדי לראות אם אנו רק לבחון בקפדנות את השפה. שפה

(מחשבה, דיבור ציבורי המחובר לפעולות פוטנציאליות) התפתחה כדי להקל על האינטראקציה החברתית ולכן התכנסות של משאבים, הישרדות ורבייה. הדקדוק (כלומר, פסיכולוגיה אבולוציונית, התכוונות) מתפקד באופן אוטומטי ומבלבל מאוד כשאנו מנסים לנתח אותו. זה הוסבר לעתים קרובות על ידי האקר, DMS ורבים אחרים.

כמו W ציין עם אינספור דוגמאות שצינו בקפידה, מילים ומשפטים יש שימושים רבים בהתאם הקשר. אני מאמין ואני אוכל יש תפקידים שונים עמוקות כמו שאני מאמין ואני האמנתי או אני מאמין והוא מאמין. האדם הראשון מתוח להיות משתמש בפעלים inclinational כגון "אני מאמין" בדרך כלל לתאר את היכולת שלי לחזות את הפעולות הסבירות שלי מבוסס על ידע (כלומר, S2) אבל יכול גם להיראות (בהקשרים פילוסופיים) להיות תיאורי של המצב הנפשי שלי ולא מבוסס על ידע או מידע (ולראות את ה במובן ה-S1 לשעבר, הוא אינו מתאר אמת, אלא הופך את עצמו לאמיתי במעשה האמירה--כלומר, "אני מאמין שהגשם יורד" הופך את עצמו לאמיתי. כלומר, שימוש בפעלים המשמשים באדם הראשון הנוכחי יכול להיות causally עצמית רפלקסיבי-הם מופעים את עצמם אבל אז הם לא ברת (כלומר, לא T או F, לא S2). עם זאת, השימוש בעבר או בעתיד בזמן או בזמן השלישי-"אני האמנתי" או "הוא מאמין" או "הוא יאמין" להכיל או שהוא יכול להיות מחדש על ידי מידע נכון או שקר, כפי שהם מתארים מעשים ציבוריים כי הם או יכול להיות ניתן לאימות. כמו כן, "אני מאמין שיורד גשם" אין מידע מלבד המעשים הבאים, אפילו בשבילי, אבל "אני מאמין שיורד גשם" או "הוא יחשוב שיורד גשם" הם מעשים ציבוריים העלולים להיות לאימות שנעקרו במרחב-זמן שבכוונתך להעביר מידע (או מוטעה).

מילים לא רפלקטיבית או לא רציונליות (אוטומטי) מדוברות ללא כוונה מוקדמת (שאיני מכנה I-S2A. S2D, e., אוטומטית בפועל) נקראו מילים כדיס על ידי W & לאחר מכן על ידי דניאל מויאל-שררוק במאמר שלה בפסיכולוגיה פילוסופית (2000).

רבים שנקראים נטיות/נטיות/העדפות/נטיות/קיבולות/יכולותהן לאשונות (שאינן רפלקטיבית) גישות (הרבה יותר שימושי כדי לקרוא להם פונקציות או יכולות) של מערכת 1 (טברנסקי כהנמן). כוונות קודמות מוצהר על ידי סריל להיות מדינות הנפש ולכן S1, אבל שוב אני חושב שצריך להפריד P11 ו P12 מאז בשפה הרגילה שלנו כוונות קודמות שלנו הם דיוני מודעות של S2. תפיסות, זכרונות, סוג 2 (למשל, כמה רגשות) והרבה מאוד מסוגים 1 מכונים "רפלקסים של S1" הם התפקוד האוטומטי, הלא רפלקטיבי והלא-התמדה של הצירים (אקסיומות, אלגוריתמים) של הפסיכולוגיה ההתפתחותית שלנו (מויאל-שררוק לאחר ויטגנשטיין).

חלק מהמעריכים המובילים של הרעיונות של W שאני מחשיב כקריאה חיונית להבנת הפסיכולוגיה התיאורית של המחשבה הגבוהה ביותר הם קוליבה, הוטו, dms, שטרן, horwich, פינקלשטיין וקרא, מי, כמו חוקרים רבים עכשיו, פרסמו את רוב עבודתם (לעתים קרובות בטופס preprint) חינם באינטרנט ב philpapers.org, researchgate.net, academia.edu, ואתרים אחרים, וכמובן החרוץ יכול למצוא כמעט הכל חינם באינטרנט דרך הורדות, b-ok.org, libgen.io, p2p וכו'. בייקר & האקר נמצאים בעבודות המשותפת הרבות שלהם ועל הדף האישי של האקר. בייקר המנוח המשיך להגזים בפרשנות פסיכואנליטית מוזרה ובניגוד ניהיליסטי, שהיה מושפע במידה ניכרת על ידי האקר שהפרשנות המאוחרת של גורדון בייקר לויגנשטיין היא חובה לקרוא לכל תלמיד של התנהגות.

ניתן למצוא אינספור השקפות הקריקטורה מטאפיסית של החיים בשל הניסיון להסביר את הסדר גבוה יותר המחשבה של S2 במונחים של המסגרת הסיבתית של S1, אשר קארותרס (ג), דנט, הכנסייה (3) של המנהיגים הנוכחיים של מדענות, computationalism או מטריאליסטי---להלן-הראשי של המרכז לבקרת מחלות פילוסופיים) ועוד רבים אחרים רודפים. מדענות החלה לעתים קרובות להתחיל עם W ב BBB בגיל 30 כאשר הוא ציין כי-"פילוסופים כל הזמן לראות את שיטת המדע לפני עיניהם ומתפתה לשאול ולענות על שאלות בדרך המדע. נטייה זו היא המקור האמיתי של מטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לתוך החשיכה המוחלטת "-ועל ידי סריל, קרא, הוט, האקר ואינספור אחרים מאז. הניסיון "להסביר" (באמת רק לתאר כמו W עשה ברור) S2 במונחים הסיבתית היא בלתי מבלבלת ואפילו עבור S1 זה מורכב מאוד וזה לא ברור כי משחקי השפה מגוננת מאוד של "סיבתיות" יכול להיות אי פעם להחיל (כמו ציון פעמים רבות)-אפילו היישום שלהם בפסיקה וכימיה הוא משתנה ולעתים קרובות מעורפל (היה זה כוח הכבידה או שכבת המספרים או הורמונים או הרוח או כולם שעשו את נפילת התפוח, ומתי הסיבות להתחיל ולסיים)? אבל כמו W אמר-"עכשיו אם זה לא הקשר הסיבתית שבו אנחנו מודאגים, אז הפעילות של המוח שוכב פתוח לפנינו".

עם זאת, אני מציע שזו טעות גדולה לראות W כמו לקיחת כל אחד מהצדדים, כמו בדרך כלל stated, כמו הדעות שלו הם הרבה יותר מעודן, לעתים קרובות יותר מאשר לא להשאיר הטריולוגוס שלו לא פתורות. אחד יכול למצוא את זה שימושי כדי להתחיל עם הביקורות שלי של S, W, ו' ולאחר מכן ללמוד כמה שיותר קרא, Hutto, הורויץ, קולבה, האקר, גלוק, Dms, שטרן, וכו' כפי שניתן לפני לחפור לתוך הספרות של סיבתיות ואת הפילוסופיה של המדע, ואם אחד מוצא

למרות המאמצים של W ואחרים, נראה לי שרוב הפילוסופים מבינים מעט את העדינות של משחקי השפה (למשל, שימושים שונים באופן דרסטי של 'אני יודע למה אני מתכוון' ו'אני יודע מה השעה',) או על טבעו של הנטיות, ורבים (למשל, ה-CDC) עדיין ביסוס הרעיונות שלהם, התבוננות פנימית של 'הדיבור הפנימי' ו computationalism, אשר W הניח לנוח 3/4 לפני מאה שנה.

לפני שקראתי כל ספר, אני הולך לאינדקס ולביבליוגרפיה כדי לראות את מי הם מצטטים. לעתים קרובות ההישג הבולט ביותר של המחברים הוא השמטה מלאה או כמעט מוחלטת של כל המחברים אני מצטט כאן. W הוא בקלות הפילוסוף המודרני הנפוץ ביותר עם ספר אחד חדש ועשרות מאמרים במידה רבה או באופן מוקדש לו כל חודש. יש לו כתב עת משלו "חקירות פילוסופיות" ואני מצפה שביבליוגרפיה שלו תעלה על הערך של הפילוסופים הבאים של 4 או 5 ביחד. סריל הוא אולי הבא בקרב מודרניים (והיחיד עם הרצאות רבות ב-YouTube, ויג, אתרי אוניברסיטה וכו' -מעל 100, אשר, בניגוד כמעט כל הרצאות פילוסופיה אחרות, הם תענוג להאזין) ו-Hutto, קולבה, DMS, האקר, קרא, וכו', הם בולטים מאוד עם עשרות ספרים מאות מאמרים, אבל המרכז לבקרת מיתר ומטרופאים אחרים מתעלמים מהם ואלפי הרואים בעבודתם חשיבות ביקורתית.

כתוצאה מכך, המסגרת של W/S רבת-העוצמה (כמו גם של המחקר המודרני בחשיבה) היא נעדרת לחלוטין ואת כל הבלבל שהוא התנקה משם הם שופע. אם אתה קורא את הביקורות שלי ואת היצירות עצמן, בתקווה ההשקפה שלך על רוב הכתיבה בזירה זו עשויה להיות שונה לגמרי משלהם. אבל כמו W התעקש, אדם צריך לעבוד את הדוגמאות דרך עצמו. כאמור, לטריולוגוס הסופר-סוקרטי שלו הייתה כוונה טיפולית.

ויכוחים מוחלט נגד התבוננות פנימית ושפה פרטית מפורסמים בביקורות האחרות שלי והם ידועים מאוד. בעיקרון, הם פשוט כמו פאי-אנחנו חייבים להיות בדיקה כדי להבדיל בין B-a ו-Bדיקות יכול להיות רק חיצוני וציבורי. הוא המפורסם מומחש עם ' חיפושית בקופסה '. אם לכולנו יש קופסא שלא ניתן לפתוח ולעשות צילומי רנטגן וכו' ולהתקשר למה שבתוך ' חיפושית ', אז ' חיפושית ' לא יכול להיות כל תפקיד בשפה, עבור כל קופסה יכול להכיל דבר אחר או אפילו להיות ריק. לכן, אין שפה פרטית שרק אני יכול לדעת ואין התבוננות פנימית של "הדיבור הפנימי". אם X אינו מונאה בפומבי, הוא אינו יכול להיות מילה בשפה שלנו. הדבר מצלם את תיאורית ה-ISA של המוח של קארוטר, כמו גם את כל התיאוריות הפנימיות של "התחושה הפנימית" שהוא מתייחס אליה. הסברתי את הפירוק של הרעיון של ההתבוננות הפנימית והתפקוד של השפה הרגשית ("הגישה הפרוסטיטית") מעל ובחוות הדעת של באד, ג'ונסטון וכמה מספריו של סריל. לראות את "החקירות הפילוסופיות של סטרן"(2004) להסבר נחמד של השפה הפרטית הכל על ידי קריאה ואח' לקבלת שורשי הסוגיות הללו כמו מעטים לעשות.

המרכז לבקרת מיקום מקבל את השימוש ב-' I ' מאחר והוא מניח את קיומו של ' עצמי עליון '. אבל, מעשה מאוד של כתיבה, קריאה וכל השפה והמושגים (משחקי שפה) להניח עצמית, תודעה ורצון, כך חשבונות כאלה הם קריקטורות מנגדות עצמית של החיים ללא כל ערך כלשהו (ואפס השפעה על חיי היומיום של כל אחד). W/S ואחרים ציינו זמן רב כי האדם הראשון נקודת השקפה היא פשוט לא בלתי מורגש או לשחזר את האדם 3rd אחד, אבל העדר קוהרנטיות היא לא בעיה עבור הקריקטורה צפיות של החיים. כמו כן, עם תיאור של תפקוד המוח או התנהגות כמו "חישובית", "עיבוד מידע" וכו', היטב הרבה פעמים על ידי W/S, הוטו, קרא, האקר ועוד רבים אחרים.

כתיבה המנסה לשלב מדע עם פילוסופיה, עם המשמעות של מונחים מרכזיים רבים שונים כמעט באופן אקראי ללא מודעות, הוא סכיזואידית וחסר תקווה, אבל יש אלפי המדע והפילוסופיה הספרים כך. יש תיאור (לא הסבר כמו W עשה ברור) של ההתנהגות שלנו ולאחר מכן ניסויים של פסיכולוגיה קוגניטיבית. רבים מאלה העוסקים בהתנהגות אנושית משלבים את החשיבה המודעת של S2 עם היצרניות הבלתי מודעות של S1 (לקלוט פסיכולוגיה לפיזיולוגיה). לעתים קרובות נאמר לנו כי העצמי, הרצון והתודעה הם אשליה, מכיוון שהם חושבים שהם מראים לנו את המשמעות האמיתית של המונחים האלה, ושהשימוש בקריקטורה הוא התקף. כלומר, S2 הוא "לא מציאותי" והוא חייב להיות וטמע על ידי התיאורים הסיבתי המדעי של S1. לכן, סיבה לשינוי מפילוסופיית השפה לפילוסופיית הנפש. ראה לדוגמה, הביקורת שלי על האחרונה של קארוטר ' אטימות הנפש. אפילו סריל הוא עברין תדיר כאן כפי שציון האקר, בנט האקר, DMS, קולבה וכו'.

אם מישהו אומר שאני לא יכול לבחור מה לאכול לארוחת צהריים, הוא טועה באופן ברור, או אם לפי בחירה הוא מתכוון למשהו אחר כמו זה ' בחירה ' יכול להיות מתואר כבעל ' סיבה ' או שזה לא ברור איך להקטין את ' בחירה ' כדי ' כי ' אז אנחנו צריכים להתייחס לזה כמובן מאליו, אז זה באופן בלתי הולם (או ברורים), אבל לא רלוונטי כיצד אנו משתמשים בשפה, ו, שיש להתייחס אליו כאל הנקודה שממנה יש להתחיל ולסיים דיונים כאלה.

אולי אפשר להתייחס לזה כרלוונטי שהיה W, יחד עם קאנט וניטשה (פישפש גדול, אך אף אחד מהם

לא עושה הרבה כדי לפזר את בעיות הפילוסופיה), אשר הצביעו על הטוב ביותר של הפילוסופים-לא Quine, דאמט, פאטנר, קריפקי או CDC.

אפשר לראות את הדמיון בכל השאלות הפילוסופיות (במובן הקפדני שאני מחשיב כאן, לזכור את ההערה של W כי לא כל דבר עם המראה של השאלה היא אחת). אנחנו רוצים להבין איך המוח (או היקום) עושה את זה אבל S2 לא מוכן לזה. זה הכל (או בעיקר) בתוך מכונות התת-מודע של S1 דרך דן א. אנחנו לא ' יודעים ' אבל ה-DNA שלנו עושה, באדיבות מוחו של טריליונים אינספור של אורגניזמים על כמה 3,000,000,000 שנים. אנחנו יכולים לתאר את העולם בקלות, אבל לעתים קרובות לא יכול להסכים על מה "הסבר" צריך להיראות. לכן, אנו נאבקים במדע ומתארים באיטיות רבה את מנגוני המחשבה. גם אם אנחנו צריכים לטפל-"להשלים" הידע של המוח, עדיין יש לנו תיאור של מה דפוס עצבי מתאים לראות אדום, אבל זה לא ברור מה זה היה אומר (כי) יש "הסבר" של למה זה אדום (כלומר, למה להתקיים). כמו שאמר, ההסברים. מגיעים לקיצו איפשהו

עבור אלה שתופסים את הנ ל, החלקים הפילוסופיים של "אטימות הנפש" של קארותר (העבודה הגדולה האחרונה של בית הספר לבקרת משתמשים) מורכבים בעיקר מלבלים סטנדרטיים הנובעים מהתעלמות מעבודתם של W, s ומאות אחרים. ניתן לקרוא לה מדעם או הרדוציוניזם ומכחישה את ' המציאות ' של הרעיון הגבוה יותר שלנו, רצון, העצמי והתודעה, למעט כאלה מקבלים שימוש שונה לחלוטין ובלתי תואם במדע. יש לנו לדוגמה, אין סיבה לפעולה, רק מוח שגורם לפעולה וכו'. הם יוצרים בעיות דמיוניות על-ידי ניסיון לענות על שאלות שאין להן שכל ברור. זה צריך לפגוע בנו, כי צפיות אלה אין שום השפעה על חיי היומיום של אלה המבלים את רוב חייהם הבוגרים מקדמים אותם.

מצב זה מסוכן בצורה יפה על ידי רופרט לקרא במאמרו ' הבעיה הקשה של התודעה '- "הבעיה האדוקור הפוכת ליותר ויותר מרוחקת, ככל שאנו מפנים את ההיבטים של המיינד, כגון מידע ותפיסה והתכוונות. הבעיה תהיה רק באמת להיות מתמודד אם נתמודד עם זה כמו ' בעיה ' כי יש לעשות עם בני אדם שלמים, מגולמים בהקשר (קשור באופן טבעי וחברתי) בזמן נתון, וכו'... אז זה יכול להיות מטופש לאחד שאין בעיה. רק כאשר אחד מתחיל, לומר, ' התיאוריה ' מידע על פני תחומים אנושיים ולא אנושיים (לבאורה באמצעות הלא אנושי-החיה {בדרך כלל נחשב מכני} או המכונה-כפרדיגמה של אחד, ובכך לקבל דברים בחזרה קדימה), האם זה מתחיל להיראות כאילו יש בעיה... שכל ה-"ו" (למוח), ביהיוריזם וכדומה)... לדחוף עוד יותר ויותר מהישג ידנו... המשמה של הבעיה היא הדבר אשר מבטיח כי ' בעיה קשה ' נשאר מסיים... אף פעם לא ניתנה לנו סיבה טובה לחשוב שחייב להיות מדע של משהו אם הוא נחשב אמיתי. אין סיבה טובה לחשוב כי צריך להיות מדע של התודעה, או של הנפש או של החברה, יותר ממה שצריך להיות מדע של מספרים, או של יקומים או של ערי הבירה או של משחקים או של הכוכבים או של הפצים ששמותיהם מתחילים עם האות ' b.... אנחנו צריכים להתחיל עם הרעיון של עצמנו כאנשים מגולמים מתנהגים בעולם, לא עם הרעיון של עצמנו כמו מוחות עם מחשבות ' ממוקם ' אותם או ' מחוברת להם... אין מצב שהמדע יכול לעזור לנו להיכנס לחשבון "חיצוני"/"אובייקטיבי" של התודעה האמיתית וכאשר הוא באמת נוכח. כי זה לא יכול לעזור לנו כאשר יש ניגוד של קריטריונים, כאשר המכונות שלנו להיכנס לעימות עם עצמנו, לעימות איתנו. עבור המכונות שלנו מכיל רק על ידי הדוחות שלנו מלכתחילה. אין דבר כזה לקבל נקודת מבט חיצונית... זה לא בגלל הבעיה הקשה היא לא מסיים, ..., במקום זאת, אנחנו לא צריכים להודות שהבעיה הוגדרה אפילו... ערביות... לשמור על החיים ללא הגבלה של הבעיה. הוא מציע את הסיפוק הפסיכולוגי יוצא

דופן הן של הצהרת מגבלות מדעיות (עדיין) צנועה (אך מיוחסת) של גבולות להבנה, והknowingness של החלק השני שלהאליטה מיוחסת, המציינת את הגבולות הללו, יכולים לראות מעבר להם. זה לא מצליח לראות מה ויטגנשטיין הבהיר בהקדמה לטרייטאוס. הגבול יכול... רק להיות מצויר בשפה ומה שנמצא בצד השני של הגבול יהיה פשוט שטויות."

רבים מההערות של W. מגיעות לראש הוא ציין 8 לפני 8 שנים כי 'תעלומות' לספק געגועים הנשגב, ומכיוון שאנו חושבים שאנו יכולים לראות את "גבולות ההבנה האנושית", אנו חושבים שאנו יכולים גם לראות מעבר להם, ושעלינו להתעכב על העובדה שאנו רואים את גבולות השפה (מחשבה) בעובדה שאיננו יכולים לתאר את העובדות המתאימות למשפט למעט על-ידי חזרה על המשפט (ראה p10 וכו' ב-1931 אני גם מוצא את זה מועיל לחזור לעתים קרובות ההערה שלו כי "אמונה טפלה אינה אלא אמונה בקשר סיבתי"-נכתב לפני מאה שנה TLP 5.1361).

כמו כן, אפרופו הוא ההערה המפורסמת שלו (PI p308) על מקורם של הבעיות הפילוסופיות בנוגע לתהליכים נפשיים (וכל הבעיות הפילוסופיות). "איך הבעיה הפילוסופית בנוגע לתהליכים נפשיים ולמדינות ולגבי ביהיורזים מתעוררות?" הצעד הראשון הוא זה. שבורח לגמרי מהודעה אנחנו מדברים על תהליכים ומדינות ומשאירים את הטבע שלהם מתלבט. מתישהו אולי נדע עליהם יותר--אנחנו חושבים. אבל זה מה שעושה אותנו לדרך מסויימת להסתכל על העניין. כי יש לנו רעיון מובהק של מה זה אומר ללמוד לדעת את התהליך טוב יותר. (התנועה המכריע בתרגיל ההיוצרת נעשתה, והיא הייתה זו שחשבנו שהיא תמימה למדי). ועכשיו האנלוגיה שתגרום לנו להבין. את מחשבותינו נופלת לגזרים אז אנחנו צריכים להכחיש את התהליך הבלתי מושג עדיין במדיום לא נחקר. ועכשיו נראה כאילו. הכחישו את התהליכים המנטליים ובאופן טבעי אנחנו לא רוצים להכחיש אותם.

עוד הערה טריוויאלית לכאורה על ידי W (PI p271) ביקש מאיתנו לדמיין אדם ששכח מה המילה ' כאב ' משמעותו אך השתמשו בו כראוי - כלומר, הוא השתמש בו כמונו! לרלוונטי גם הוא הערה של W (TLP 6.52) כי כאשר כל השאלות המדעיות נענו, שום דבר לא נשאר לשאול, וזה עצמו את התשובה. ומרכזי להבנת המדעי scientific (כלומר, בגלל מדענות, לא מדע) ביטולנות של ה-CDC et al הוא התבוננות שלו כי זו טעות נפוצה מאוד לחשוב כי משהו חייב לגרום לנו לעשות מה שאנחנו עושים, מה שמוביל את הבלבול בין סיבה וסיבה. "והטעות שאנו כאן ובאלף מקרים דומים נוטים להפוך להיות מתויג על ידי המילה "לעשות" כפי שאנחנו השתמשו בו במשפט" זה לא מעשה של תובנה מה שגורם לנו להשתמש בכלל כפי שאנחנו עושים ", כי יש רעיון כי" משהו חייב לעשות אותנו "לעשות מה שאנחנו עושים. וזה שוב מצטרף לבלבול בין סיבה להיגיון. אנחנו לא צריכים שום סיבה. לעקוב אחר החוק כמוני. לשרשרת הסיבות יש סוף p143 BBB

הוא גם העיר כי שרשרת הסיבות יש קץ וכי אין שום סיבה במקרה הכללי כדי שיהיה משמעותי כדי לציין סיבה. W הבחין במאבקם הארוך של הצורך להבהרת הדקדוק של עצמו על-ידי העבודה בדוגמאות מעינות וחוסר התועלת שרבים מהם מספר את התשובות. מכאן הערותיו המפורסמות על פילוסופיה כטיפול ו' עובד על עצמך.

עוד דבר מרשים על כל כך הרבה ספרי פילוסופיה (והפילוסופיה המסוות במהלך מדעי ההתנהגות, הפיסיקה והמתמטיקה) היא שלעתים קרובות אין שמץ של מושג שיש נקודות מבט אחרות-שרבים מן

הפילוסופים הבולטים ביותר רואים בהשקפה המדעית כחוסר היגיון. יש גם זהו העובדה (הוזכר לעתים רחוקות) כי, בתנאי שאנו מתעלמים מחוסר עקביות שלה, הפחתת לא להפסיק ברמה של נירופיזיולוגיה, אבל יכול בקלות להיות מורחב (ולעתים קרובות היה) לרמה של כימיה, פיסיקה, מכניקה הקוונטים, 'מתמטיקה' או פשוט 'רעיונות'. מה בדיוק צריך לעשות? הרשאות נירופיזיולוגיה היוונים הקדמונים יצרו את הרעיון ששום דבר לא קיים אלא שרעיונות וליבניץ תיארו את היקום כמכונה ענקית. לאחרונה, סטפן וולפרם הפך לאגדה בתולדות הפסבדו-מדע לתיאור היקום כאוטומט מחשבים בסוג חדש של מדע. מטריאליזם, מנגנון, אידיאליזם, הרדונות, ביהיוריזם והדואליזם בגיחותיהם הרבים הם בקושי חדשות, ולגבי ויטגנסטיאן, סוסים מתים למדי מאז הכתיב את הספרים הכחולים והחומים בשלושים לחודש, או לפחות מאז הפרסום העוקב ופרשנות נרחבת על הנחתו. אבל לשכנע מישהו. זו משימה חסרת תקווה W הבנתי שצריך לעבוד על עצמו-הטיפול העצמי דרך זמן רב לעבוד באמצעות 'דוגמאות מאוד מטופש' של השפה (נפש) בפעולה.

ביטוי (חוסר ידיעה) של איך הכללים הפסיכולוגיה אקסיומתי וכמה קל לשנות את השימוש של מילה מבלי לדעת את זה, ניתנה על ידי הפיזיקאי סר ג'יימס ג'ינס לפני זמן רב: "היקום מתחיל להיראות כמו מחשבה גדולה מאשר כמו מכונה גדולה." אבל "חשבת", מכונה, 'זמן', 'מרחב', 'כי', 'אירוע', 'לקרות', 'מתרחשים', 'המשך', וכו'. אין להם את אותן משמעויות (משתמש) במדע או פילוסופיה כמו בחיי היומיום, או ליתר דיוק יש להם את השימושים הישנים מעורב באקראי עם רבים חדשים, כך יש הרבה הדיון האקדמי של התנהגות, החיים והיקום הוא קומדיה גבוהה (בניגוד לקומדיה הנמוכה של רוב הפוליטיקה, דת ותקשורת המונים): כלומר, קומדיה התמודדות עם חברה מנומסת, מאופיין ביאלוג מתוחכם, שנון plot "מסובכים-(מילון.com). אבל פילוסופיה היא לא בזבז של זמן-נעשה בצדק, זו הדרך הטובה ביותר לבלות זמן. אחרת איך נוכל לסלק את הכאוס במדעי ההתנהגות או לתאר את החיים הנפשיים שלנו ואת הסדר הגבוה יותר מחשבה על מערכת 2-הדבר המורכב ביותר, הנפלא והמסתורי שיש?

בהינתן מסגרת זו צריך להיות קל להבין OC, כדי לעקוב אחר הדוגמאות של W לתאר כיצד הפסיכולוגיה המולדת שלנו משתמשת בבדיקות המציאות של מערכת 2 לבנות על וודאיות של מערכת 1, כך שאנחנו ביחידים וכחברות לרכוש השקפה עולמית של חוויות משתלבות מוצקות לבנות על הסלע של התפיסה הרפלקסיבית תיאוריית האבולוציה ותורת היחסות הועברה לפני זמן רב ממהו שיכול להיות מאותגר לוודאיות שאפשר לשנות, ובקצה השני של הספקטרום אין אפשרות לגלות שאין דברים כאלה כמו פריז או ברוטוטוספות. . ההשקפה הסקפטית אינה מבולבלת, אנחנו יכולים להגיד כל דבר. אבל אנחנו לא מתכוונים לשום דבר

לכן, עם DMS, אני מחשיב את OC כתיאור של אבן היסוד של ההבנה האנושית ואת המסמך הבסיסי ביותר על הפסיכולוגיה שלנו. למרות שנכתב כאשר ב 60 שלו, נפשית ופיזית הרוס על ידי סרטן, הוא מבריק כמו העבודה האחרת שלו והופך את ההבנה שלנו הפילוסופיה (הפסיכולוגיה התיאורית של הסדר הגבוה מחשבה), להביא אותו לבסוף לתוך האור, לאחר 3000 שנים במערה. מטאפיזיקה נסחפת מהפילוסופיה ומהפיסיקה.

"איזו מן התקדמות היא זו – המסתורין המרתק הוסר – אך אף מעמקי לא הייתה מעתחת נחמה; שום דבר לא הוסבר או נתגלה או שנוצר מחדש. כמה מאולף ובלתי מעורר. השראה עלולים לחשוב אבל

אולי, כפי שויגנשטיין מציע, את המעלות של בהירות, הדמסטפיקציה והאמת יש למצוא סיפוק מספיק --הרויץ ' מטפילושטיין של ויטגנשטיין".

תן לי להציע כי עם הפרסקטיבה שעודדתי כאן, W הוא במרכז הפילוסופיה העכשווית והפסיכולוגיה והוא לא מעורפל, קשה או לא רלוונטי, אבל מבריק, עמוק וברור כבדולח, כי להחמיץ אותו הוא להחמיץ את אחד ההרפתקאות האינטלקטואלי הגדול ביותר האפשרי.

עבודה מצוינת המציגה הרבה מהבלבולים הפילוסופיים בספר הנוגע למדע ולמתמטיקה היא ' הגבולות החיצוניים של ההיגיון ': מה שהמדע, המתמטיקה והלוגיקה אינם יכולים לספר לנו (2013) (ראו את הביקורת שלי).

עם זאת, כאשר אנו מגיעים לסוף הפרשנות המדעית, הבעיה הופכת לפילוסופית אחת-כלומר, אחת השפות שבהן ניתן להשתמש באינטליגנציה. ינופסקי, כמו כמעט כל המדענים והפילוסופים ביותר, לא מקבל כי יש שני סוגים שונים של "שאלות" או "הטענות" (כלומר, משחקי שפה או LG) כאן. ישנם כאלה החשובים למעשה כיצד העולם – כלומר, הם הנראים בפומבי (אמת או שקר) מצבי העניינים שיש להם משמעויות ברורות (תנאי שביעות רצון--כי במינוח של סריל) – כלומר, הצהרות מדעיות, ולאחר מכן יש הנושאים הנוגעים לאופן בו השפה יכולה לשמש לתיאור מצבי העניינים האלה, ואלה יכולים להיענות על ידי כל אדם שפוי, אינטליגנטי ומשכיל עם מעט או ללא מוצא לעובדות המדע. עוד מובן מאליו בצורה לא טובה אך ביקורתית היא כי למרות החשיבה, המייצג, התפיסה, ההבנה, ועוד... (כלומר, הפסיכולוגיה הרגשית) של הצהרה אמיתית או שקרית היא פונקציה של הכרה בסדר גבוה יותר של מערכת איטית שלנו, מודעת 2 (S_2), ההחלטה בין אם "חלקיקים" הם משפט הוכח (כלומר, החלק הכרוך בראות שהסמלים משמשים כראוי בכל שורה של ההוכחה), מבוצעת תמיד על ידי מערכת מהירה, אוטומטית, חסרת הכרה 1 (S_1) דרך לראות, שמיעה, נגיעה וכו' שבו אין עיבוד מידע, אין ייצוג (כלומר, לא COS) ואין החלטות במובן שבו אלה לקרות ב- S_2 (אשר מקבל את התשומות שלה מ S_1). גישה זו שתי מערכות היא כעת הדרך הסטנדרטית לראות הסקת מסקנות או רציונליות, והיא האוריסטי המכריע בתיאור ההתנהגות, אשר מדע, מתמטיקה ופילוסופיה הם מקרים מיוחדים. יש ספרות ענקית וגדלה במהירות על הסקת מסקנות כי היא הכרחית לחקר ההתנהגות או המדע. ספר עדכני שחופר לתוך הפרטים של איך אנחנו בעצם ההיגיון (כלומר, להשתמש בשפה כדי לבצע פעולות — ראה W , DMS, האקר, S ועוד.) הוא ' הסקת מסקנות האדם והמדע הקוגניטיבי ' על ידי סטינג ואן Lambalgen (2008), אשר, למרות המגבלות שלה (למשל, הבנה מוגבלת של W/S ואת המבנה הרחב של פסיכולוגיה מכוונת), הוא (כמו 2019) מקור יחיד הטוב ביותר

W כתב הרבה על הפילוסופיה של המתמטיקה מאחר שהיא משקפת בבירור רבים מסוגי בלבולים שנוצרו על ידי "מדעית" משחקי שפה, והיה אינספור פרשנויות, רבים למדי עני. אני מוכן להגיב על חלק מהעבודה העדכנית ביותר כפי שהיא הובאה על ידי ינופסקי.

פרנסיסקו ברטו עשה כמה. תגובות חודרות לאחרונה הוא מצוין ש- W הכחיש את העקביות של המטא-מתמטיקה-כלומר, השימוש של המטא-משפט על מנת להוכיח את המשפט שלו, סביר להניח שהוא האמין לפרשנות "הידועה לשמצה" של משפט גודל כפרדוקס, ואם אנו מקבלים את הטיעון שלו, אני חושב שאנחנו נאלצים להכחיש את האינטליגנציה איך זה יכול להיות שמושגים כאלה (מילים), משחקי

שפה) כמטא-מתמטיקהומתיקות, מקובלים על ידי מיליונים (ואףטענו שלא פחות מאשר פנרוז, הוקינג, דייסון et al כדי לגלות את האמיתות הבסיסיות על המינד שלנו או על היקום) הם פשוט אי הבנות על איך השפה עובדת? האין ההוכחה שבפודינג הזה, כמו כל כך הרבה "התגלות" מושגים פילוסופיים (למשל, השכל והאשליות – דנט, קארותרס, הכנסיה וכו'), אין להם השפעה מעשית כלשהי?

ברטו מסכם את זה יפה: "במסגרת זו, לא ייתכן כי אותו משפט... מתברר שהיא בלתי ניתנת להבעה, אבל ללא החלטיות, במערכת פורמלית... וההדגמה אמת (תחת השערת העקביות האמורה) במערכת אחרת (מטה-מערכת). אם, כפי ששמר ויטגנשטיין, ההוכחה מבססת את המשמעות של משפט מוכח, אז זה לא אפשרי עבור אותו משפט (כלומר, עבור משפט עם משמעות זהה) להיות ללא החלטה במערכת פורמלית, אבל החליט במערכת אחרת (meta-system)... ויטגנשטיין נאלץ לדחות גם את הרעיון שמערכת פורמלית יכולה להיות לא מלאה, והתוצאה האפלטונית שאין מערכת פורמלית המוכיחה רק אמיתות אריתמטיקה יכולות להוכיח את כל אמיתות האריתמטיקה. אם ההוכחות מבססים את המשמעות של משפטים באריתמטיקה, אז לא יכולים להיות מערכות לא מלאות, בדיוק כפי שאין משמעויות שלמות. ועוד יותר "האריתמטיקה לא עקבית, כלומר, האריתמטיקה שאינה קלאסית המבוססת על ההיגיון הפריסטנט, הם כיום מציאות. מה שחשוב יותר, המאפיינים התיאורטיים של תיאוריות כאלה מתאימים בדיוק עם כמה מן האינטואיציות ויטגנשטינים הנל... חוסר העקביות שלהם מאפשר להם גם לברוח מהמשפט הראשון של גודל, ומהתוצאה הבלתי ניתנת לפענוח של הכנסיה: הם, כלומר, הדגמה השלמה והחלטיות. לפיכך הם מקיימים בדיוק את בקשתו של ויטגנשטיין, לפיה לא ניתן להיות בעיות מתמטיות שיכולות להיות מנוסחות באופן משמעותי בתוך המערכת, אך כללי המערכת אינם יכולים להחליט. ומכאן, ההחלטה של הפרסטנט מהטיקים מהרמוניה עם דעה ויטגנשטיין מתוחזק למרות הקריירה הפילוסופית שלו.

W הפגין גם את השגיאה הגורלית בנוגע למתמטיקה או לשפה או להתנהגות שלנו באופן כללי כמערכת לוגית בלתי אחידה וקוהרנטית, ולא כמגוון של חלקים המורכבים מתהליכים אקראיים של הבחירה הטבעית. "Godel מראה לנו חוסר בהירות במושג" מתמטיקה ", אשר מצוין על ידי העובדה כי מתמטיקה נלקח להיות מערכת" ואנחנו יכולים לומר (קונטרה כמעט כולם) זה כל המופע של גודל וגרגורי W. Chaitin התגובות הרבה פעמים כי 'אמת' במתמטיקה פירושו אקסיומות או התיאורמות של אקסיומות, ו'false' פירושו כי אחד עשה טעות באמצעות הגדרות, וזה הוא שונה לחלוטין הנושאים האמפיריים שונים שבו אחד מיישם מבחן. W ציין לעתים קרובות כי להיות מקובל כמו מתמטיקה במובן הרגיל, זה חייב להיות מועיל בטיוטות אחרות וזה חייב להיות יישומים בעולם האמיתי, אבל גם לא את המקרה עם Incompleteness למות של Godel. כיוון שלא ניתן להוכיח זאת במערכת עקבית (כאן Peano אריתמטיקה אך בזירה הרבה יותר רחבה עבור Chaitin), לא ניתן להשתמש בה בהוכחות ובניגוד לכל 'השאר' של הרשות הפלסטינית אין אפשרות להשתמש בה גם בעולם האמיתי. בתור ויקטור רודיל ... Wittgenstein מחזיקה כי תחשיב רשמי הוא רק חשבון מתמטי (כלומר, משחק שפה מתמטי) אם יש לו יישום נוסף מערכתית במערכת של משרות הנציגות (למשל, בספירה רגילה ומדידה או בפיסיקה)... דרך נוספת לומר זאת היא שאדם צריך צו כדי ליישם את השימוש הרגיל שלנו במילים כמו 'הוכחה', 'הצעה', 'אמת', 'לא הושלם', 'מספר', 'מתמטיקה' לתוצאה של סבך משחקים שנוצרו באמצעות 'מספרים' ו'פלוס' ו-'מינוס', וכדו' השלמות' הצו חסר. Rodych מסכם את זה למעלה ולעניין. "בחשבון של Wittgenstein, אין דבר כזה תחשיב מתמטי לא שלם כי" ב מתמטיקה, הכל אלגוריתם [ותחביב] ושום דבר הוא משמעות [סמנטיקה]. .. "

ל-W יש הרבה מה לומר על diagonalization של קנטור ועל תיאוריית הערכה. "שיקול של ההליך האלכסוני שאתה כי המושג ' מספר אמיתי ' יש הרבה פחות האנלוגיה עם המושג ' מספר הקרדינל ' מאשר אנחנו, להיות מוטעה על ידי אנלוגיות מסוימות, נוטים להאמין" ועוד הערות רבות (לראות Rodych | פליד).

אחת ההחלטים העיקריים מכל הספרים האלה היא העבודה המדהימה של הפיזיקאי הפוליטכני ותאורטיקאי ההחלטות דיוויד וולפרט, שהוכיח כמה משפטי בלתי אפשרי או לא שלמות מרהיבים (1992 ל-2008 ראה arxiv.org) על המגבלות להיסק (חישוב) שהם כלליים, הם עצמאיים של המכשיר עושה את החישוב, ואפילו בלתי תלויים בחוקי הפיזיקה, ולכן הם חלים על פני מחשבים, פיסיקה והתנהגות אנושית, שהוא סיכס באופן שונה: "אדם אינו יכול לבנות מחשב פיזי שניתן לסמוך עליו בצורה מהירה יותר מאשר היקום. התוצאות גם משמעות הדבר היא כי לא ניתן לקיים מנגנון תצפית כללי, מטרה כללית, וכי לא יכול להיות מנגנון שליטה כללי מטרה כללית. תוצאות אלו אינן מסתמכות על מערכות אינסופיות ו/או שאינן קלאסיות ו/או מציינות לדינמיקה כאוטית. הם גם מחזיקים גם אם אדם משתמש במחשב מהיר וצפוף לאין שיעור, עם כוחות חישוביים גדולים מאלה של מכונת טיורינג. הוא גם פרסם את מה שנראה כעבודה הרצינית הראשונה בצוות או באינטליגנציה קולקטיבית (מטבע) שהוא אומר שם את הנושא בעמדה מדעית של קול. למרות שהוא פרסם גרסאות שונות של אלה במשך שני עשורים בכמה העמית היוקרתי ביותר ביקורת בכתבי עת פיסיקה (למשל, מוסיקה ד' 237:257-81 (2008), כמו גם בכתבי עת נאס א, וקיבל חדשות פריטים בכתבי העת המדע הגדול, מעטים נראה הבחינו ואני הסתכלתי בעשרות ספרים האחרונות על פיזיקה, מתמטיקה, החלטה תיאוריה וחישוביות מבלי למצוא התייחסות.

זה מצער מאוד שינופסקי ואחרים אין מודעות לוולפרט, כיוון שעבודתו היא השלוחה האולטימטיבית של מיחשוב, חשיבה, היסק, חוסר שלמות וחוסר החלטיות, שהוא משיג (כמו הוכחות רבות בתיאוריית מכונת טיורינג) על ידי הרחבת פרדוקס השקרן diagonalization של קנטור לכלול את כל היקומים האפשריים ואת כל היצורים החיים או המנגנונים ולכן ניתן לראות את המילה האחרונה, אלא על קוסמולוגיה או אפילו אלים. הוא משיג את הכלליות הקיצוני הזה על ידי חלוקת היקום המגביל באמצעות קווי העולם (כלומר, במונחים של מה שהוא עושה ולא איך שהוא עושה זאת), כך שההוכחות המתמטיים שלו אינן תלויות בחוקים פיזיים מסוימים או במבנים חישוביים בביסוס המגבלות הפיזיות של היסק, ההווה והעתיד וכל החישובים האפשריים, הוא מציין שאפילו ביקום קלאסי לפלס טעה ביכולת לנבא באופן מושלם את העתיד (או אפילו לתאר בצורה מושלמת את העבר או ההווה) וכי התוצאות הבלתי-מסוגלות שלו יכולות להיות מראות כ"עיקרון אי-ודאות מכני לא-קוונטי" (קרי, לא יכולה להיות הבחנה או התקן שליטה בלתי כל מכשיר פיזי אוניברסלי חייב להיות אינסופי, זה יכול להיות רק ברגע אחד בזמן, ולא מציאות יכול להיות יותר מאחד ("משפט המונותאיזם"). מכיוון שהחלל והזמן אינם מופיעים בהגדרה, ההתקן יכול אפילו להיות היקום כולו בכל הזמנים. ניתן לראות אותו כאנלוגי פיזי של חוסר שלמות עם שני התקני היסק במקום התקן עצמי אחד. כפי שהוא אומר, "או המילטוניאן של היקום שלנו להגדיר סוג מסוים של חישוב, או מורכבות החיזוי הוא ייחודי (בניגוד מורכבות המידע האלגוריתמית) בכך יש רק גרסה אחת ויחידה של אותו שניתן ליישום ברחבי היקום שלנו."

דרך אחרת לומר זאת היא שאין אפשרות לקבל שני מכשירים פיזיים (מחשבים) שיכולים לשאול שאלות שרירותיות על הפלט של האחר, או שהיקום אינו יכול להכיל מחשב שאליו ניתן להציב כל משימה חישובית שרירותית, או שלכל זוג של מנועי היסק פיזיים, יש תמיד שאלות בינאריות מומנות על מצב היקום שאפילו לא ניתן להציג לפחות אחד מהם. אדם אינו יכול לבנות מחשב שיכול לחזות מצב עתידי שרירותי של מערכת פיזית לפני שהוא מתרחש, גם אם התנאי הוא מקבוצה מוגבלת של משימות שניתן להיוותה אליו-כלומר, הוא אינו יכול לעבד מידע (אם כי זהו צירוף מילים של S וקריאה ועוד הערה) מהר יותר מהיקום. המחשב והמערכת הפיזית שרירותית שהוא מחשב אינם חייבים להיות מצמידים פיזית והוא מחזיק ללא קשר לחוקי הפיסיקה, הכאוס, המכניקה הקוונטית, הסיביות או גביעי האור ואפילו למהירות אינסופית של אור. התקן היסק אינו חייב להיות מקומי מבחינה מקומית אך יכול להיות תהליכים דינמיות לא מקומיים המתרחשים ברחבי היקום כולו. הוא מודע היטב לכך שהוא מציב את ההשערות של וולפרם, לדנאואר, פרדקין, לוי וכו', בנוגעליקום כמחשב או למגבלות של "עיבוד מידע", באור חדש (למרות שמדדים הכתובים אינם מוזכרים בפניו והשמטה יוצאת מן הכלל היא שאף אחד מאלה לא מוזכר על ידי ינופסקי

וולפרט אומר שהוא מראה שהיקום אינו יכול להכיל מכשיר מסקנה שיכול לעבד מידע במהירות האפשרית, ומאחר שהוא מראה שאין באפשרותך לקבל זיכרון מושלם או שליטה מושלמת, העבר, ההווה או העתיד שלו לא יכולים להיות מתוארים בצורה מושלמת או מלאה, מאופיינת או מועתקים. הוא גם הוכיח כי אין שילוב של מחשבים עם קודים לתיקון שגיאות יכול להתגבר על מגבלות אלה. וולפרט מצוין גם את החשיבות הקריטית של המתבונן ("השקרן") וזה מחבר אותנו לתעלומות המוכרים של הפיסיקה, המתמטיקה והשפה הנוגעים לינופסקי. שוב cf. פלויד על W: "הוא מנסח במילים אחרות צורה כללית של diagonalization. הטיעון הוא אפוא בדרך כלל רלוונטי, לא רק על הרחבות עשוריות, אלא על כל רישום בביכול או ביטוי שנשלט על-ידי הכלל שלהם; הוא אינו מסתמך על שום התקן מסוים או הסדרים מרחביים מועדפים של שלטים. במובן זה, הטיעון של ויטגנשטיין אינו מערער על שום תמונה והוא אינו ביסודו של דבר באופן מדומה או מייצג, למרות שהוא עשוי להיות מגניחה ומשום שהוא טוען הגיוני, הלאגיקה שלה עשויה להיות מיוצגת באופן רשמי). כמו הטיעונים של טיורינג, היא חופשיה מעניבה ישירה לכל פורמליזם מסוים. [המקבילים לוולפרט הם ברורים]. שלא כמו הטיעונים של טיורינג, היא מפעילה במפורש את המושג של משחק שפה ומתייחסת לתפיסה יומיומית של המושגים של הכללים ושל בני האדם העוקבים אחריהם. כל שורה במצגת האלכסונית לעיל הוא הגה כהוראה או פקודה, הקבילה להוראה הניתנת לאדם... זה צריך להיות ברור איך העבודה של Wolpert היא המחשה מושלמת של הרעיונות של W של הסוגיות הנפרדות של מדע או מתמטיקה ואלה של פילוסופיה (משחקי שפה).

ינופסקי גם אינו מבחיר את החפיפה העיקרית הקיימת כעת (והיא מתרחבת במהירות) בין תאורטיקנים משחקים, פיסיקאים, כלכלנים, מתמטיקאים, פילוסופים, תאורטיקנים של החלטות ואחרים, שכולם הוצאה לאור במשך עשורים הקשורים היטב להוכחות של חוסר החלטיות, אי אפשר, חוסר חישוביות וחוסר שלמות. אחת המוזרות ביותר היא ההוכחה האחרונה של ארמנדו עסיס, כי בניסוח המדינה היחסי של מכניקת הקוונטים ניתן להגדיר משחק סכום אפסבין היקום למתבונן באמצעות שיווי משקל נאש, ממנו פעל בהתאם לחוק הנולד והתמוטטות פונקציית הגל. Godel היה הראשון להפגין תוצאה בלתי אפשרי, ו (עד העיתונים המרשימים של דוד וולפרט — ראה כאן ומאמר הסקירה שלי) הוא הרחוק ביותר (או פשוט trivial/בלתיקוהרנטי), אבל יש have מפולת של אחרים.

אחת הראשונות בתורת ההחלטות הייתה המשפט הכללי המפורסם של הגנרל בלתי אפשרי ("ט") שנתגלה על-ידי קנת' ארו ב-1951 (שעבורו קיבל את פרס נובל לכלכלה ב-1972-וחמישה מתלמידיו הם עכשיו חתני פרס נובל כך שלא מדובר במדע שוליים). הוא מצהיר בערך כי אין מערכת הצבעה עקבית והוגנת (כלומר, אין שיטה לצבירת העדפות של אנשים להעדפות קבוצתיות) יכולה לתת תוצאות הגיוניות. הקבוצה נשלטת על ידי אדם אחד, ולכן מכונה לעתים קרובות "משפט הדיקטטור", או שיש העדפות מסוימות. המאמר המקורי של החץ נקרא "קושי במושג הרוחה החברתית" וניתן לציין כך: "אני לא יכול לנסח את הסדר החברתי מראששעונה על כל התנאים הבאים: נונדיקטטורה; ריבונות אישית; פה אחד חופש מחלופות לא רלוונטיות; ייחודיות של הדרגה הקבוצתית. אלה המוכרים עם תיאוריית ההחלטה המודרנית מקבלים את זה ואת הטיעונים הקשורים רבים מגביל כנקודות ההתחלה שלהם. מי לא יכול למצוא את זה (ואת כל אלה כל השאר ms) מדהים ובמקרה זה, הם צריכים למצוא נתיב קריירה כי אין שום קשר עמץ של הדיסציפלינות ה.נ.ל ראה "משפט החץ בלתי אפשרי" (2014) או "קבלת החלטות ושלמות" (2013) בקרב לגיונות פרסומים.

ינופסקי מזכיר את התוצאה המפורסמת בלתי אפשרי של ברנבורגר וקזלר (2006) עבור שני משחקים של אדם (אבל כמובן לא מוגבל "משחקים" וככל התוצאות הללו בלתי אפשרי הוא חל באופן נרחב על החלטות מכל סוג שהוא) אשר מראה כי כל מודל אמונה של סוג מסוים מוביל לסתירות. פרשנות אחת של התוצאה היא כי אם הכלים של אנליסט ההחלטות (בעצם רק לוגיקה) זמינים לשירותים במשחק, אז יש הצהרות או אמונות כי השחקנים יכולים לכתוב למטה או ' לחשוב על ' אבל לא למעשה להחזיק (כלומר, לא ברור COS). "אן מאמינה כי בוב מניח כי אן מאמינה כי ההנחה של בוב היא שגויה" נראה unexceptionable ו' רקורסיה' (עוד LG) הניחו באמצעות הסברה, בלשנות, פילוסופיה וכו', לפחות מאה, אבל הם הראו כי זה בלתי אפשרי אן ובוב להניח אמונות אלה. ויש גוף הולך וגדל במהירות של תוצאות כאלה בלתי אפשרי עבור 1 או מצבי החלטה מרובי (למשל, זה ציונים לתוך חץ, וולפרט, Rosser ו Koppel וכו'). עבור נייר טכני טוב מבין המפולת על הפרדוקס B & K, לקבל את הנייר של אברמסקי וזוספר מ arXiv.org, אשר לוקח אותנו בחזרה את פרדוקס השקרן ואת האינסוף של קנטור (כמו הכותרת שלה מציין זה על "צורות אינטראקטיביות של diagonalization והתייחסות עצמית") וכך פלויד, Rodych, ברטו, Godel-ו W. רבים מאותם ניירות הציטוט של Yanofsky הנייר "גישה אוניברסלית פרדוקסים הקשרים עצמית נקודות קבועות. עלון לוגיקה סימבולית, 9 (3): 362 – 386, 2003. אברמסקי (רב-מתמטי שהוא בין היתר מחלוצי המחשוב הקוונטי) הוא חבר, ולכן ינפסקי תורם מאמר לעיתון האחרון למחשוב, לוגיקה, משחקים ויסודות הקוונטים (2013). עבור אולי האחרונה (2013) הפרשנות ב-BK ופרדוקסים הקשורות לראות את 165p powerpoint הרצאה חינם על הרשת על ידי ווס הולידי ואריק Pacuit ' עשר פאזלים ופרדוקסים על ידע ואמונה '. לסקר טוב רב-מחברים ראה ' קבלת החלטות קולקטיביות (2010).

מאז המשפטים המפורסמים של גודל הם corollaries של משפט של Chaitin מראה אלגוריתמית ' אקראיות ' (' שלמות ') במהלך מתמטיקה (שהיא רק עוד אחת מהמערכות הסימבוליות שלנו), זה נראה בלתי נמנע כי חשיבה (התנהגות, שפה, המוח) הוא מלא של הצהרות, אקראי או לא שלם מצבים. מאחר ואנו יכולים לצפות בכל אחד מהתחומים הללו כמערכות סימבוליות התפתחו על ידי הזדמנות להפוך את הפסיכולוגיה שלנו לעבודה, אולי יש להתייחס אליו כאל לא מפתיע שהם לא "מושלמים". עבור מתמטיקה, Chaitin אומר תשלו ' אקראיות ' (שוב קבוצה של LG) מראה יש משפטי בלתי מוגבל, כי הם נכונים אך ללא הסבר — כלומר, נכון ללא סיבה. אז צריך להיות מסוגל לומר שיש

הצהרות בלתי מוגבלות העושות תחושה "דקדוקית" מושלמת שאינה מתארת מצבים בפועל הניתנים להשגה בתחום זה. אני מציע שהפאזלים האלה ילכו מכאן אם אחד מהם רואה את הדעות של W. הוא כתב הרבה הערות בנושא התיאורמות של גודל, וכל עבודתו נוגעת בפלסטיות, בחוסר שלמות וברגישות קיצונית בהקשר של שפה, מתמטיקה והיגיון. המסמכים האחרונים של Rodych, פליוד ו ברטו הם המבוא הטוב ביותר שאני יודע על הערות של W על יסודות המתמטיקה וכדומה לפילוסופיה.

כאמור, דוד וולפרט הופק מספר משפטי מדהים בתיאוריית מכונת טיורינג ובמגבלות המיחשוב הנמצאות כאן. הם כבר התעלמו כמעט אוניברסלי, אבל לא על ידי אקונומטריקה הידוע Koppf ו Rosser, אשר, בעיתון המפורסם שלהם 2002 "כל מה שיש לי לומר כבר חצה את המוח שלך", לתת שלוש משפטי על המגבלות הרציונליות, חיזוי ושליטה בכלכלה. הראשון משתמש במשפט של וולפרט במגבלות החישוביות כדי להראות כמה גבולות לוגיים לחיזוי העתיד. Wolpert מצוין כי ניתן לראות את האנלוגי הפיזי של משפט חוסר השלמות של K-Godel ו-R לומר כי הווריאציה שלהם ניתן לראות כמו המדע החברתי שלה אנלוגי, למרות Wolpert מודע היטב ההשלכות החברתיות. המשפט השני של R-K מראה שאינו מהווה התכנסות אפשרית לחיזוי בייסיאני (הניתן לבדיקה) במרחב אינסופי. השלישי מראה את הבלתי אפשרי של מחשב לחיזוי באופן מושלם כלכלה עם סוכנים לדעת תוכנית חיזוי שלה. האבחנה תבחין כי משפטי אלה ניתן לראות כגרסאות של פרדוקס השקרן ואת העובדה שאנחנו נתפסים בלתי אפשריים כאשר אנו מנסים לחשב מערכת הכוללת את עצמנו כבר ציין על ידי Wolpert, Koppf, Rosser ואחרים בהקשרים אלה ושוב יש לנו בעיגול בחזרה חידות הפיסיקה כאשר המתבונן מעורב. K & R להסיק "כך, הסדר הכלכלי הוא חלקית התוצר של משהו אחר מאשר calculative רציונליות". הרציונליות החסומה היא כיום שדה מרכזי בפני עצמו, הנושא של אלפי ניירות ומאות ספרים.

הסקת מסקנות היא מילה נוספת לחשיבה, שהיא מתכונת כמו היכרות, הבנה, שיפוט וכו'. כמו Wittgenstein היה הראשון להסביר, אלה פעלים הרגשנות לתאר צהרות (משפטים אשר יכול להיות נכון או שקר) ובכך יש מה סריל קורא תנאים של סיפוק (COS). כלומר, יש מצבים ציבוריים של עניינים שאנו מכירים כמראים את האמת או הסקרנות שלהם. "מעבר להיגיון" פירושו משפט שתנאי האמת שלו אינם ברורים והסיבה לכך היא שאין לה הקשר ברור. למעשה, אם יש לנו ברור כי (כלומר, משמעות הדבר) אבל אנחנו לא יכולים לעשות את ההתבוננות-זה לא מעבר להיגיון אלא מעבר ליכולת שלנו להשיג, אבל זה עניין פילוסופי (לשוני) אם אנחנו לא יודעים את ה-COS. "האם המוח ומחשבי היקום?" נשמע כאילו הוא זקוק לחקירה מדעית או מתמטית, אך יש צורך רק להבהיר את ההקשר שבו השפה הזאת תהיה בשימוש, מכיוון שאלה הם תנאים רגילים ובלתי בעייתיים, וזהו רק ההקשר שלהם שהוא תמוה.

כמו תמיד, הדבר הראשון שיש לזכור הוא הדיטום של W כי אין תגליות חדשות שניתן לעשות בפילוסופיה או הסברים להינתן, אלא רק תיאורים ברורים של התנהגות (שפה). ברגע שאחד מבין שכל הבעיות הן בלבולים על איך השפה עובדת, אנחנו בשלום והפילוסופיה במובן שלהם השיגה את מטרתה. כפי שציין W/S, קיימת רק מציאות אחת, כך שאין מספר גרסאות של הנפש או החיים או העולם שניתן לקבל באופן משמעותי, ואנו יכולים רק לתקשר בשפה הציבורית האחת שלנו. לא יכולה להיות שפה פרטית וכל מחשבה "פרטית פנימית" לא יכולה להיות מתקשרים ולא יכול להיות כל תפקיד בחיי החברה שלנו. זה צריך גם להיות מאוד פשוט לפתור בעיות פילוסופיות במובן זה. "עכשיו

אם זה לא הקשר הסיבתי שאנחנו מודאגים ממנו, אז הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו." ויטגנשטיין "הספר הכחול" (1933) p6

יש לנו רק קבוצה אחת של גנים ומכאן שפה אחת (נפש), התנהגות אחת (הטבע האנושי או הפסיכולוגיה האבולוציונית), אשר W ו-S מתייחסים כמו סלע או רקע ומשקפים את זה אנו מייצרים פילוסופיה אשר מכנה את המבנה הלוגי של רציונליות ואני מכנה את הפסיכולוגיה התיאורית של הסדר העליון מחשבה (חם) או, לקיחת האות מ W, המחקר של השפה המתארת האינטרס היחיד לקרוא הערות של מישוהו על היבטים פילוסופיים של התנהגות אנושית (חם) היא לראות אם התרגום שלה לתוך מסגרת W/S נותן כמה תיאורים ברורים אשר להאיר את השימוש בשפה. אם לא, אז להראות איך הם כישף על ידי השפה מסלקת את הבלבול. אני חוזר על מה שהורויץ' ציין בעמוד האחרון של ' מטאפיזית ' של ' ויטגנשטיין ' (ראה את הביקורת שלי): "איזו התקדמות היא זו – התעלומה המרתקת הוסרה – אך אף מעמקי לא הייתה מלאה בנחמה; שום דבר לא הוסבר או נתגלה או שנוצר מחדש. כמה מאולף ובלתי מעורר. השראה עלולים לחשוב אבל אולי, כאשר ויטגנשטיין מציג, המעלות של בהירות, הדמסטפיקציה והאמת יש למצוא סיפוק מספיק.

עם זאת, w/S מסבירים הרבה (או כמו w הציע לנו לומר "המתארת") ו-S מצהיר כי המבנה הלוגי של הרציונליות מהווה תיאוריות שונות, ואין בכך כל נזק, ובלבד מימוש אחד הם מורכבים מסדרה של דוגמאות שנותנים לנו לקבל מושג כללי על איך השפה (המיינד) עובד, וכי כמו "תיאוריות" שלו מיארו באמצעות דוגמאות הם הופכים יותר כמו תיאורים מטופש של W. ". ורד בכל שם אחר" כאשר יש שאלה שצריך לחזור לדוגמאות או לשקול חדשים. כפי שציין W, השפה (החיים) היא מורכבת ללא מטרה ורגיש הקשר (W להיות אב לא מוכן של Contextualism), ולכן הוא לחלוטין בניגוד לפיסיקה שבו אפשר להפיק בדרך כלל נוסחה ולוותר על הצורך בדוגמאות נוספות. מדעם (השימוש בשפה המדעית והמסגרת הסיבתי) מוביל אותנו בחוסר שימוש בתיאור HOT.

שוב פעם: "פילוסופים רואים כל הזמן את שיטת המדע מול עיניהם ומתפתה לשאול ולענות על שאלות באופן המדע. נטייה זו היא המקור האמיתי של המטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לחשיכה מוחלטת. (BBB p18).

שלא כמו רבים אחרים, S יש במידה רבה נמנע ולעתים קרובות הרסה מדענות, אבל יש שאריות אשר מתבטא כאשר הוא מתעקש על שימוש במונחים של הרגשנות S2 אשר מתארים התנהגות ציבורית (חשיבה, לדעת להאמין וכו') כדי לתאר את התהליכים של S1 במוח, כי למשל, אנחנו יכולים להבין את התודעה, או לזכור. W עשה את זה ברור בשפע כי מילים כאלה הם הצירים או השפה הבסיסית משחקים ולתת אותם או אפילו לשנות אותם הוא לא מושג עקבי. כפי שציין בביקורת האחרות שלי, אני חושב שאריות של התוצאות מדענות מן הטרדיה הגדולה של S (וכמעט כל הפילוסוף האחר) חיים פילוסופיים--כישלון שלו לקחת את W מאוחר יותר ברצינות מספיק (W מת כמה שנים לפני S הלך לאנגליה ללמוד) ועשה את הטעות הקטלנית השכיחה של חשיבה

"כאן אנו מתמודדים מול תופעה מופלאה ואופיינית בחקירה פילוסופית: הקושי--אני יכול לומר--הוא לא זה של למצוא את הפתרון אלא את זה של הכרה כמומשהו כזה שנראה כאילו זה היה רק ראשוני. כבר אמרנו הכל ---לא כל דבר שנובע מזה, לא זה עצמו הוא הפתרון! .... זה

מקושר, אני מאמין, עם מצפים בטעות להסבר, בעוד שהפתרון של הקושי הוא תיאור, אם ניתן לו את המקום הנכון בשיקולים שלנו. אם נתעכב עליו, ואל תנסו להגיע מעבר לו. Zettel p312-314

"השיטה שלנו היא תיאורית גרידא, התיאורים שאנו נותנים אינם מרמזים על הסברים". BBB p125

היא מלווה את שני העבודה התקופה השלישית של W ופסיכולוגיה עכשווית, כי 'רצון', 'עצמי' ו' התודעה' הם מרכיבים אמיתיים בלבד של הזוחלים של מערכת הקליפת המין האחת (S1) המורכבת מתפיסות, זיכרונות ורפלקסים, ואין אפשרות (האינטליגנציה) של הוכחת (של נתינה) השקר שלהם. כמו W עשה ברור כל כך להפליא, הם הבסיס לשיפוט ולכן לא ניתן לשפוט. האקסיומות האמיתיות ביותר של הפסיכולוגיה שלנו אינן ראיות.

פילוסופים ברורים לעתים נדירות לגבי מה בדיוק הם מצפים לתרום כי תלמידים אחרים של התנהגות (כלומר, מדענים) לא, אז, לציין את ההערה על קנאה במדע, אני הציטוט מ-P. M. s- האקר (המומחה המוביל על W במשך שנים רבות) מי נותן התחלה טובה על זה הפיצוץ נגד מדע

"אפימולוגים מסורתיים רוצים לדעת אם הידע הוא אמונה אמיתית ותנאי נוסף, או האם הידע אפילו לא מרמז על אמונה... מה שצריך להבהיר אם שאלות אלו ייענו היא הרשת של המושגים האפיסטאריים שלנו, הדרכים שבהן המושגים השונים תולים יחד, הצורות השונות של האסטרוולוגיות והתאימויות שלהם, הנקודה והמטרה שלהם, הנחות וצורות שונות של תלות בהקשר. לתרגיל נכבד זה בניתוח חיבור, ידע מדעי, פסיכולוגיה, מדעי המוח והמדע הקוגניטיבי המעוצב בצורה עצמית, לא יכול לתרום דבר כלשהו. (עובר על ידי הפנייה הנטורליסטית: על מוצא של quine-דה-סאק-2005) p15

מבנים deontic או 'דבק חברתי' הם פעולות מהיר אוטומטי של S1 לייצר את הצורה האיטית של S2, אשר מורחב באופן בלתי נשכח במהלך הפיתוח האישי לתוך מגוון רחב של מערכות יחסים תרבותיות אוניברסלי אוטומטי מתוארים כל כך היטב על ידי סריל. אני מצפה לכך שתקצירים היטב. את המבנה הבסיסי של ההתנהגות החברתית

מספר הערות הנושאות חזרה. כך, ההכרה כי S1 היא רק בנות סיבתי (העולם לנפש) ומסתפק פחות (חסר ייצוגים או מידע) בעוד S2 יש תוכן (כלומר הוא ייצוג) והוא downwardly סיבתי (המוח לעולם) (למשל, לראות את הסקירה שלי של Hutto ו' הרדיקלים הקיצוניים של'), הייתי לתרגם את הפסקאות של MSW p39 S מתחיל "בסכום" והסיום על pg 40 עם "תנאים של סיפוק" כדלקמן.

בסכום, תפיסה, זיכרון וכוונות מוקדמות ופעולות רפלקסיבי ('ויל') נגרמות על ידי התפקוד האוטומטי של ה-EP האמיתי של S1 שלנו בלבד, כפי ששונה על-ידי S2 ('רצון חופשי'). אנחנו מנסים להתאים את האופן בו אנו רוצים שהדברים יהיו בדרך שאנו חושבים שהם. אנחנו צריכים לראות את האמונה, הרצון והדמיון-הזמן רצונות העביר והופרדים מן הכוונות-ו-וכמה אחרים הפונקציה S2 של חשיבה איטית שלנו מאוחר יותר התפתח העצמי השני, הם תלויים לחלוטין (יש את תנאי שביעות הרצון שלהם או שמקורם ב-Causally רפלקסיבי (CSR) מהירה בשפה ונירופיזיולוגיה יש מקרים בינוניים או מעורבים כגון הכוונה (כוונות קודמות) או לזכור, כאשר הקשר הסיבתי של COS עם S1 הוא הזמן השתנה, כפי שהם מייצגים את העבר או את העתיד, בניגוד S1 שהוא תמיד בהווה. S1 ו-S2 להאכיל

אחד את השני ולעתים קרובות מתוזמר באופן חלק על ידי למדו יחסי תרבות deontic, כך החוויה הרגילה שלנו היא שאנחנו במודע לשלוט על כל מה שאנחנו עושים. הזירה העצומה הזו של אשליות קוגניטיביות ששולטים בחיינו, סריל, תיאר את האשליה הפנומנולוגית (TPI).

"חלק מהתכונות הלוגיות החשובות ביותר של התכונות הן מעבר להישג של פנומנולוגיה משום שאין להם מציאות פנומנולוגית מיידי... מכיוון שיצירת משמעות מתוך חוסר משמעות אינה מנסה במודע... היא אינה קיימת... זה... אשליה הפנומנולוגית. " סריל p115-117 PNC

מילות מחיקה (העדפות--ראה את הטבלה) לפחות שני שימושים בסיסיים. אחד מתייחס למשפטים האמיתיים בלבד המתארים את התפיסות הישירות שלנו, הרפלקסים (כולל דיבור בסיסי) וזיכרון, i.e., מולדת שלנו אקסיומתי S1 הפסיכולוגיה אשר causally עצמית רפלקסיבי (CSR)-(נקרא רפלקסיבי או הארעי ב bbb של W), ו-S2 מילים מחיקה (חשיבה, הבנה, לדעת וכו') אשר ניתן להפעיל את, ואשר יכול להיות אמיתי או שקר ('אני יודע את הדרך הביתה'), יש להם תנאי שביעות רצון (COS) ואינם נציגי שאלה (הנקראים טרנזיטיביים ב-BBB).

"איך הבעיה הפילוסופית בנוגע לתהליכים נפשיים ולמדינות ולגבי ביהביוזים מתעוררות?" – הצעד הראשון הוא אחד כי לחלוטין בורח הודעה. אנחנו מדברים על תהליכים ומדינות ומשאירים את הטבע שלהם מתלבט. מתישהו אולי נדע עליהם יותר-אנחנו חושבים. אבל זה מה שעושה אותנו לדרך מסוימת להסתכל על העניין. כי יש לנו רעיון מובהק של מה זה אומר ללמוד לדעת את התהליך טוב יותר. (התנועה המכריע בתרגיל ההיצרת נעשתה, וזה היה האחד שחשבנו די תמים). -וכעת האנלוגיה שתגרום לנו להבין את מחשבותינו נופלת להסיסים. לכן, עלינו להכחיש את התהליך הבלתי מושג עדיין במדיום שטרם נחקרו. ועכשיו נראה כאילו הכחישו את התהליכים המנטליים. ובאופן טבעי, אנחנו לא. רוצים להכחיש את זה W PI p308

"... הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון אל העולם, ומאחר שהיחסים המכוון האלה קובעים תמיד את תנאי הסיפוק, וההצעה מוגדרת כדבר מספיק כדי לקבוע את תנאי הסיפוק, מסתבר שכל הכוונות הן עניין של התכונות. סריל p193 PNC

המצב המכוון מייצג את תנאי הסיפוק שלה אנשים מניחה בטעות שכל ייצוג מנטלי חייב להיות מחושב במודע... אך הרעיון של ייצוג כפי שאני משתמש בו הוא מושג פונקציונלי ולא הגיוני. כל דבר שיש לו תנאים של סיפוק, שיכול להצליח או להיכשל באופן האופייני להתכונות, הוא בהגדרה של ייצוג התנאים לשביעות רצון... אנו יכולים לנתח את מבנה הכוונות של התופעות החברתיות על-ידי ניתוח תנאי הסיפוק שלהם. סריל p28-32 MSW

כמו קארותרס, קולבה, S ועוד מתישהו המדינה (למשל, MSW p66-67) כי S1 (כלומר, זיכרונות, תפיסות, מעשים רפלקס) יש מבנה (כלומר, true-false) מבנים. כפי שציינתי לעיל, ופעמים רבות בביקורות שלי, זה נראה ברור למדי כי W הוא נכון, והוא בסיסי להבנת התנהגות, כי רק S2 הוא ניאיריות ו-S1 הוא אקסיומתי נכון בלבד. עם זאת, מאז מה S ומחברים שונים כאן לקרוא את הרקע (S1) מעניקה לעלות s2 והוא בתורו באופן חלקי על ידי S2, יש להיות תחושה שבה S1 מסוגל להיות ניאיריות והם

וסריל לשים לב כי מודעות המודע או המודע אבל הפעילות האוטומטית של S1 חייב להיות מסוגל להיות המודע או לשניהם יש את COS ואת הוראות ההתאמה (מכיוון שהפילוסופיה הגנטית וההטיות של S1 מייצרת את זה של S2, אבל אם S1 הייתה מוכנה באותו האופן, המשמעות היא שספקנות היא ובנת, הכאוס שהיה פילוסופיה לפני ש-W היה חוזר, ולמעשה אם אמת, החיים לא היו אפשריים. לדוגמה, המשמעות היא שהאמת והאמת והעובדות של העולם יכלו להיות החלטה ללא הכרה. כמו W הצהיר לעתים קרובות והראה כל כך מבריקה בספרו האחרון ' על ודאות ', החיים חייבים להיות מבוססים על ודאות-התגובות אוטומטי מהיר המודע. אורגניזמים שתמיד יש להם ספק ולהשהות לשקף ימותו--לא אבולוציה, אין אנשים, אין פילוסופיה.

שוב, אני אחזור על כמה. רעיונות קריטיים רעיון נוסף שובה על ידי S הוא הסיבות העצמאיות הרצון לפעולה (DIRA). הייתי לתרגם את התקציר של S הסיבה המעשית על 127p של MSW בדלקמן: "אנו נכנעים לרצונות שלנו (צריך לשנות את כימיית המוח), אשר בדרך כלל כוללים סיבות בלתי תלויות הרצון לפעולה (DIRA--i.e., הרצונות העקורים בחלל ובזמן), אשר מייצרים כושר התנהגות שבדרך כלל התוצאה במוקדם או במאוחר בתנועות השריר המשרתים הכושר כלול שלנו (ואני הייתי מחדש את התיאור שלו על 129p של איך אנחנו לבצע DIRA2 as "ההחלטה של הפרדוקס היא כי לא מודע DIRA1 המשרתים כושר לטווח ארוך כולל לייצר את DIRA2 המודע אשר לעתים קרובות לעקוף את הטווח הקצר האישי תשוקות מיידיות." הסוכנים באמת ליצור במודע את הסיבות הפרופרטיויות של DIRA2, אבל אלה הם הרחבות מאוד מוגבל של DIRA1 המודע (הגורם האולטימטיבי). אובמה והאפיפיור רוצים לעזור לעניים כי זה "נכון", אבל הגורם האולטימטיבי הוא שינוי בכימיה במוח שלהם כי הגביר את הכושר כולל של אבותיהם הרחוקים שלהם. האבולוציה על ידי כולל כושר מתוכנת את הלא מודע הפעולות הסיבתי רפלקסיבי מהירה של S1 אשר לעתים קרובות מעניקים את החשיבה איטי מודע של S2, אשר מייצרת סיבות לפעולה שלעתים קרובות התוצאה של הפעלת הגוף ו/או שרירי הדיבור על ידי S1 גרימת פעולות. המנגנון הכללי הוא באמצעות שידור ניורולוגי וגם על ידי שינויים הניורומודולטורים באזורים ממוקדים במוח. האשליה הקוגניטיבית הכוללת (שנקרא על ידי S ' אשליה הפנומנולוגית ', על ידי Pinker ' הלוח הריק ' ועל ידי טוידו ו Cosmides ' תקן המדע החברתי מודל ') הוא כי S2 יצרה את הפעולה במודע מסיבות שבהן אנו מודעים לחלוטין ושליטה, אבל כל מי מכיר ביולוגיה מודרנית ופסיכולוגיה

משפט מבטא מחשבה (יש משמעות), כאשר יש לו ברור COS, כלומר, תנאי האמת הציבורית. מכאן ההערה מ-W: "כשאני חושב בשפה, אין" משמעויות "עוברות במוחי בנוסף לביטויים המילולית: השפה היא עצמה כלי המחשבה." ואם אני חושב עם או בלי מילים, המחשבה היא מה שאני (בכנות) אומר את זה כפי שאין קריטריון אפשרי אחר (COS). , לפיכך, האפיזמים המקסים של 132p W באד-הפילוסופיה של הפסיכולוגיה של ויטגנשטיין) "זה בשפה שרוצים ומימוש נפגשים" ו-"כמו כל דבר מטאפיזי, ההרמוניה בין המחשבה למציאות היא להימצא בדקדוק השפה". ואפשר לציין כי ' דקדוק ' ב-W יכול להיות מתורגם בדרך כלל כפסיכולוגיה אבולוציונית (EP) ושלמרות האזהרות התכופות שלו כנגד התיאוריה וההכללות, הדבר מהווה אפיון רחב יותר של פסיכולוגיה תיאורית הסדר הגבוה (פילוסופיה) כפי שניתן למצוא – מעבר לתיאוריות של סריל (שלעיתים קרובות מבקר את ה

"כל סימן מסוגל לפרשנות, אבל המשמעות היא לא להיות מסוגל לפרשנות. זהו הפרשנות האחרונה

"הפילוסופיה של סריל והפילוסופיה הסינית" (2008) (Spccp) הוא ספר מעולה וייחודי, אבל התעלמו לחלוטין כי שלי 2015 ביקורת היה בזמן היחיד! זה צריך להיות ברור כי הסוגיות הפילוסופיות הן תמיד על טעויות בשפה המשמשת כדי לתאר את הפסיכולוגיה האוניברסלית שלנו ואין הגיון שימושי שבו יכול להיות סיני, צרפתי, נוצרי, פמיניסטי וכו'. תצוגות כאלה יכולות להתקיים בפילוסופיה במובן הרחב, אבל זה לא מה שפילוסופיה של הנפש (או ל-S, W או לי מה כל פילוסופיה מעניינת ומהותית) היא. זה יכול לקחת ספר שלם כדי לדון בזה ו-S עושה עבודה מצוינת, אז אני רק הערה כאן כי מחדשלאך p35 ב spccp, צהרות הם S2 ולא מדינות הנפש, אשר S1 כפי W עשה די ברור מעל 3/4 לפני מאה שנה, וכי הן quine ודיווידסון היו מבולבלים באותה מידה על הנושאים הבסיסיים המעורבים (שניהם סריל האקר עשו הריסות מצוינות של quine). לעתים קרובות, הדיון של S נפגם על ידי הכישלון שלו לשאת את ההבנה שלו "רקע" למסקנה ההגיונית שלו ולכן הוא מציע (כפי שיש לו לעתים קרובות) כי הוא יכול לוותר על המושג של רצון חופשי – המושג אני מוצא (עם W) לא הגיוני. מה הם ה-COS (האירוע עשיית האמת, המבחן או ההוכחה) שיכולים להראות את האמיתי לעומת העובדה שאין לנו ברירה להרים את הזרוע שלנו?

כמו כן (p62) אף אחד לא יכול לתת טיעונים עבור הרקע (כלומר, ה-EP שלנו אקסיומתי) כמו שלנו להיות מסוגל לדבר בכלל מראש אותו (כמו W ציין לעתים קרובות). זה גם נכון כי "הפחתת" יחד עם "מוניזם", "מציאות", וכו'. הם משחקים בשפה מורכבים והם אינם נושאים משמעות יחד עם תרמילים קטנים! על אדם לנתח שימוש אחד בפרוטרוט כדי לקבל ברור ולאחר מכן לראות כיצד שימוש נוסף (הקשר) שונה.

פילוסופים (ופילוסופים) יוצרים בעיות דמיוניות על-ידי ניסיון לענות על שאלות שאין להן שכל ברור. מצב זה מנותח יפה על ידי פינקלשטיין ב' הוליזם ומוחות בעלי חיים ' ואלכל כך מסוכם על ידי קריאה ב' בעיית התודעה הקשה ' מצוטט לעיל.

"תרבות וערך" של ויטגנשטיין (שפורסם ב-1980, אך בעבר עשורים שנכתבו קודם לכן), למרות שהוא § אולי הספר הפחות מעניין שלו, יש לו הרבה דברים שנוגעים לדיון הזה, וכמובן לחלק גדול מחיי האינטלקטואל המודרניים.

"אין ערך דתי שבו שימוש לרעה בביטויים מטאפיזיים היה אחראי על כל כך הרבה חטאים כפי שהוא מכיל במתמטיקה."

"אנשים אומרים שוב ושוב שהפילוסופיה לא t באמת, שאנחנו עדיין עסוקים באותן בעיות פילוסופיות כמו היוונים. אבל האנשים שאומרים שדון t. מבינים למה זה חייב להיות כך זה בגלל שהשפה שלנו נשארה זהה וממשיכה לפתות אותנו לשאול את אותן שאלות. כל עוד ממשיך להיות פועל ' להיות ' זה נראה כאילו הוא מתפקד באותו אופן כמו t לאכול או לשתות t, כל עוד יש לנו עדיין את התארים 'identical', 'true', 'false', 'possible', כל עוד אנחנו ממשיכים לדבר על נהר של זמן, של שטח של מרחב, וכו', וכו', אנשים ימשיכו למעוד על אותם קשיים תמוה ולמצוא את עצמם בווה משהו שאין הסבר נראה מסוגל לנקות את. ומה ש' יותר, זה משביע את הכמיהה לנשגב, כי במידה ואנשים חושבים

שהם יכולים לראות את גבולות ההבנה האנושית, הם מאמינים כמובן שהם יכולים לראות מעבר לאלה.

הרשו לנו לנסות לזקק את המהות משתיים מעבודותיו האחרונות של סריל.

"יכולים להיות סיבות לפעולה אשר מחייבות את האדם הרציונלי רק למען אופי העובדה המדווחת בהצהרת הסיבה, ובאופן עצמאי של הרצונות, הערכים, הגישות וההערכות של הסוכן? ... הפרדוקס האמיתי של הדיון המסורתי הוא שהוא מנסה להציב את הגיליוטינה של יום, את ההבחנה הנוקשה בערך העובדות, באוצר מילים, שהשימוש בו כבר מניח את הייחוד של ההבחנה. סריל -PNC p165 171

"... כל פונקציות הסטטוס ולכן כל המציאות המוסדית, למעט שפה, נוצרות על-ידי מעשי דיבור בעלי צורה לוגית של הצהרות... הצורות של פונקציית הסטטוס המדובר הן כמעט תמיד עניין של כוחות deontic... להכיר במשהו כזכות, חובה, דרישה וכדומה, היא להכיר בסיבה לפעולה... מבנים deontic אלה להפוך הרצון האפשרי-הסיבות העצמאיות לפעולה... הנקודה הכללית היא ברורה מאוד: יצירת השדה הכללי של סיבות מבוססות הרצון לפעולה מראש לקבל מערכת של סיבות שאינן תלויות בתשוקה לפעולה. סריל 49-34 PNC

כלומר, התפקוד של המערכת הלשונית שלנו 2 מניחה את זה של המערכת הקדם-לשונית 1 שלנו. גם זה לא אפשרי לנו לקבל או לדחות 1,dira במקום להיות חלק s1 הם מולדים ודוחים כל S1 הוא חסר היגיון.

"חלק מהתכונות הלוגיות החשובות ביותר של התכונות הן מעבר להישג של פנומנולוגיה משום שאין להם מציאות פנומנולוגית מיידיית... מכיוון שיצירת משמעות מתוך חוסר משמעות אינה מנוסה במודע... היא אינה קיימת... זה... אשליה הפנומנולוגית. " סריל 117-115 PNC

כלומר, התפקוד המנטלי שלנו הוא בדרך כלל טרוד כל כך עם מערכת 2 כדי להיות מנותק למערכת 1.

"... הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון אל העולם, ומאחר שהיחסים המכוון האלה קובעים תמיד את תנאי הסיפוק, וההצעה מוגדרת כדבר מספיק כדי לקבוע את תנאי הסיפוק, מסתבר שכל הכוונות הן עניין של התכוונות. סריל 193 PNC

"אז, פונקציות סטטוס הן הדבק שיחזיק את החברה ביחד. הם נוצרים על ידי התכוונות קולקטיבית והם מתפקדים על ידי נשיאת כוחות deontic... עם החריג החשוב של השפה עצמה, כל המציאות המוסדית ומכאן במובן של כל הציוויליזציה האנושית נוצרת על ידי מעשי דיבור בעלי צורה לוגית של הצהרות... כל המציאות המוסדית האנושית נוצרת ונשמרת בקיומה של (ייצוגים הכוללים את אותה הצורה הלוגית) הצהרות פונקציית סטטוס, כולל המקרים שאינם פעולות דיבור בצורה המפורשת של הצהרות. " סריל 13-11 MSW

"אמונות, כמו הצהרות, יש למטה או המוח (או המילה) – הכיוון העולמי של התאמה. ורצונות וכוונות, כמו הזמנות והבטחות, יש את הכיוון כלפי מעלה או העולם לנפש (או המילה) הכיוון של התאים. אמונות או תפיסות, כמו הצהרות, אמורות לייצג כיצד הדברים בעולם, ובמובן זה, הם אמורים להתאים לעולם; יש להם את הכיוון של השכל לעולם להשתלב. הפרסומיה מדינות כגון רצונות, כוונות קודמות וכוונות בפעולה, כמו הזמנות והבטחות, יש את הכיוון העולמי לנפש של התאמה. הם לא אמורים לייצג את הדברים אלא איך אנחנו רוצים שהם יהיו או איך אנחנו מתכוונים לגרום להם להיות... בנוסף לשתי הפקולטות הללו, ישנו שלישי, דמיון, בו התוכן הפרואני אינו אמור להתאים למציאות באופן שבו התוכן האמור של ההכרה והרצון להשתלב... המחויבות העולמית הנוגעת לאדם היא נטושה ויש לנו תוכן מכוון ללא כל התחייבות שהוא מייצג עם כל כיוון של התאמה. סריל p15 MSW

המצב המכוון מייצג את תנאי הסיפוק שלה אנשים מניחה בטעות שכל ייצוג מנטלי חייב להיות מחושב במודע... אך הרעיון של ייצוג כפי שאני משתמש בו הוא מושג פונקציונלי ולא הגיוני. כל דבר שיש לו תנאים של סיפוק, שיכול להצליח או להיכשל באופן האופייני להתכונות, הוא בהגדרה של ייצוג התנאים לשביעות רצונו... אנו יכולים לנתח את מבנה הכוונות של התופעות החברתיות על-ידי ניתוח תנאי הסיפוק שלהם. סריל p28-32 MSW

"אך אין אנלוגי לשוני מקדים עבור ההצהרות. מצבים שלשוניים מכוונים לא יכולים ליצור עובדות בעולם על-ידי ייצוג עובדות אלה כקיימות כבר. הישג זה מדהים דורש שפה p69 MSW

"... ברגע שיש לך שפה, זה בלתי נמנע כי יהיה לך deontology כי אין שום דרך שאתה יכול לעשות מעשים דיבור מפורש שבוצעו על פי מוסכמות של שפה מבלי ליצור התחייבויות. זה נכון לא רק הצהרות אלא עבור כל מעשים הדיבור p82 MSW

רעיון קריטי שהוצג על ידי S לפני שנים רבות הוא תנאי שביעות רצון (COS) על המחשבות שלנו (propositions של S2) אשר W המכונה נטיות או מחלות לפעול--עדיין מכונה המונח הבלתי הולם "הגישה הבלתי הולמת" על ידי רבים. COS מוסברים על ידי S במקומות רבים כגון על p169 של PNC: "ובכך לומר משהו וכלומר זה כרוך שני תנאים של סיפוק. ראשית, מצב הסיפוק שהאמירה תהיה מופקת, ושנית, שלאמירה עצמה יהיו תנאים של סיפוק. As S קובע את זה ב PNC, "הצעה היא כל דבר שיכול לקבוע מצב של סיפוק... ותנאי של סיפוק... הוא שכזה וככזה הוא המקרה. " לחלופין, יש להוסיף, שעשוי להיות או עשוי להיות דמיוני או עשוי להיות מדומה, כפי שהוא מבהיר ב-MSW. לגבי כוונות, "על מנת להיות מרוצה, הכוונה עצמה חייבת לתפקד בתוך הפקת הפעולה". (MSWp34).

... "משמעות הרמקול" היא הטלת תנאי סיפוק בתנאים של סיפוק. היכולת לעשות זאת היא מרכיב מכריע ביכולות הקוגניטיביות האנושיות. היא מחייבת את היכולת לחשוב בשתי רמות בבת אחת, באופן חיוני לשימוש בשפה. ברמה אחת, הדובר מייצר במכוון אמירה פיסית, אך ברמה אחרת האמירה מייצגת משהו. ואותה דואליות מדביק את הסמל עצמו. ברמה אחת, זה חפץ פיזי כמו כל אחד אחר. ברמה אחרת, יש לו משמעות: הוא מייצג סוג של מצב של עניינים p74 msw

אחת הדרכים לגבי זה היא כי מערכת מודע אוטומטי 1 מפעיל את האישיות הגבוהה ביותר קורטיקלית של מערכת 2, הבאת על התכונות שריר הגרון אשר להודיע לאחרים כי הוא רואה את העולם בדרכים

מסוימות, אשר לבצע את זה לפעולות פוטנציאליות. מקדמה עצומה על גבי אינטראקציות לשוני או פרוטו-לשונית שבהן תנועות שרירים ברוטו הצליחו להעביר מידע מצומצם מאוד על כוונות.

רב האנשים ירוויחו מאוד מן הקריאה של W "על ודאות" או "RPP1 | 2" או שני ספרים של dms על OC (לראות את הביקורות שלי) כפי שהם להבהיר את ההבדל בין משפטים אמת-בלבד המתארים S1 ואמת או שקר צהרות המתארות S2. זה פוגע בי כגישה מעולה הרבה יותר של סריל לקיחת התפיסות S1 כמו יניאריות קום (לפחות במקומות מסוימים בעבודתו) מאז הם יכולים רק להיות T או F (aspectual כמו s קורא להם msw) אחרי אחד מתחיל לחשוב על אותם ב-S2.

סריל מתאר לעתים קרובות את הצורך הקריטי לציין את רמות שונות של תיאור של אירוע אחד כך הכוונה בפעולה (IA) "יש לנו רמות שונות של תיאור שבו רמה אחת הוא היווה על ידי ההתנהגות ברמה התחתונה... בנוסף לחוקה דרך הקשר, יש לנו גם את הסיבתי באמצעות הקשר. (MSW 37p).

"ההוכחה הקריטית שאנו זקוקים להבחנה בין כוונות קודמות לבין כוונות-פעולה היא שתנאי הסיפוק בשני המקרים שונים להפליא". (MSW 35p). ה-COS של ה-PI זקוקים לפעולה. שלמה בזמן שאלה של חקירות פנים חלקיות הוא מבהיר (למשל, p34) כי כוונות קודמות (PI) הם מצבים נפשיים (כלומר, מודע S1) בעוד הם התוצאה כוונות בפעולה (IA) אשר מעשים מודעים (כלומר, S2) אבל שניהם הם causally עצמית רפלקסיבי (CSR). הטיעון הקריטי ששניהם הם נציגי שנות הדיון הוא שהוא (בניגוד לאמונות ורצונות) הוא חיוני שהם יבינו להביא את ה-COS שלהם. תיאורים אלה של קוגניציה ובחירה מסוכמים ב-Table 2.1 (MSW 38p), שאותו השתמש סריל במשך שנים רבות והוא הבסיס לאחד המורחב שאני מציג כאן ובמאמרים רבים שלי. לדעתי, זה עוזר מאוד לקשר את זה למחקר פסיכולוגי מודרני באמצעות המינוח שלי S1, S2 ו-s' W אמיתי לעומת התיאור (רגשנות), לפיכך, CSR מפנה אל התפיסה האמיתית בלבד, זיכרון וכוונה, ואילו S2 מתייחס לנטיות כגון אמונה ותשוקה.

היא מלווה בצורה מאוד ישירה ובעלת יכולת בעלת רחמים, שניהם מהתקופה ה-3 של W ומתצפיות של הפסיכולוגיה העכשווית, רצון', 'העצמי' ו'תודעה' הם מרכיבים מבוססי אמת בלבד של מערכת 1 בדיוק כמו לראות, לשמוע, וכו', ואין אפשרות (בתבונה) להפגין (מתוך נתינה) את השקר שלהם. כמו W עשה כל כך נפלא ברור פעמים רבות, הם הבסיס לשיפוט ולכן לא ניתן לשפוט. האקסיומות האמיתיות ביותר של הפסיכולוגיה שלנו אינן ראיות.

חשוב להבין את המושג 'פונקציה' הרלוונטי כאן. פונקציה היא מטרה... באופן זה פונקציות הגיוניות הם הכוונות-יחסית, ולכן תלוי המוח... פונקציות סטטוס... דורש... הטלת כלימה קולקטיבית והכרה בסטטוס" (MSW 59p).

אני מציג, את התרגום של "הכוונות של השפה נוצרת על ידי הפנימי, או כוונת המחשבה עצמאית של בני אדם" (msw 66p) כמו "לשונית, הרגשנות המודעת של S2 מופק על ידי פונקציות רפלקסיבי מודע אקסיומתי של S1". כלומר, יש לזכור כי ההתנהגות מתוכנתת על ידי ביולוגיה.

שוב, סריל מדינות (למשל, MSW 66-67p) כי S1 (כלומר, זיכרונות, תפיסות, מעשי רפלקס) יש מבנה

(כלומר, true-false) המבנה. כפי שצינתי לעיל, ופעמים רבות בביקורות אחרות, זה נראה ברור למדי כי W הוא נכון, והוא בסיסי להבנת התנהגות, כי רק S2 הוא יניאריות ו-S1 הוא אקסיומתי נכון בלבד. לשניהם יש את COS ואת הוראות ההתאמה (מכיוון שהפילוסופיה הגנטית וההטיות של S1 מפיקה את זה של S2, אבל אם S1 היו מכוונות באותו האופן, זה אומר שספקנות היא ובנת, הכאוס שהיה פילוסופיה לפני ש-W היה חוזר, ולמעשה אם אמת, החיים לא היו אפשריים. כמו W הראה אינספור פעמים וביוולוגיה מראה כל כך בבהירות, החיים חייבים להיות מבוססים על ודאות-תגובות אוטומטיות הבלתי מודע מהירה. אורגניזמים כי תמיד יש ספק והפסקה כדי לשקף ימותו-לא אבולוציה, אין אנשים, אין פילוסופיה.

השפה והכתיבה הם מיוחדים כי אורך הגל הקצר של ויברציות של שרירי הקול לאפשר העברת מידע גבוה יותר ברוחב פס מאשר התכווצויות של שרירים אחרים וזה אניבמוצע מספר הזמנות של גודל גבוה יותר עבור מידע חזותי.

S1 ו-S2 הם חלקים קריטיים של ה-EP האנושי והם התוצאות, בהתאמה של מיליארי ומאות מיליוני שנים של בחירה טבעית על ידי כולל כושר. הם הקלו את ההישרדות והרבייה ב-EEA (הסביבה של הסתגלות אבולוציונית). הכל קשור בנו פיזית. ונפשית בגנטיקה כל הדיבורים מעורפלים ב-S MSW (למשל, p114) על ' כנסים לשוניים ' ו'סמנטיקה נוספת ' היא למעשה מתייחסת ל-EP ובעיקר ליצרניות הלא מודעות של S1 שהן הבסיס לכל התנהגות. כפי שאמר הרבה פעמים, המוכרת ביותר היא מהסיבה הבלתי נראית.

כאן שוב הוא התקציר שלי (בעקבות S ב-msw) של איך הסיבה המעשית פועלת: אנו נכנעים לרצונות שלנו (צריך לשנות את הכימיה במוח), אשר בדרך כלל כוללים את הרצון הבלתי תלוי בתשוקה לפעולה (i.e. --dira, הרצונות העקורים בחלל ובזמן, לעתים קרובות עבור אלטרואיזם הדדית-RA), אשר מייצרים שכיחות להתנהגות הנובעת בדרך כלל במוקדם או במאוחר בתנועות השריר המשרתים הכושר כלול שלנו-IF (גל ה)

אני חושב שאם הוגדר כראוי, DIRA הם אוניברסליים בבעלי חיים גבוהים ולא בכלל ייחודי לבני אדם (לחשוב אמא תרנגולת להגן על הצאן שלה משועל) אם אנו כוללים את הרפלקסים האוטומטיים האוטומטי של S1 (כלומר, DIRA1), אבל בהחלט הסדר הגבוה ביותר DIRA של DIRA2) S2 כי דורשים שפה הם אנושיים באופן הפרדוקס של איך אנחנו יכולים מראון לבצע את DIRA2 (כלומר, מעשים S2 והרחבות התרבות שלהם כי הם הרצון עצמאי) הוא כי ה-DIRA1 הבלתי מודע, הגשה כושר ארוך כולל כלול, ליצור את המודע DIRA2 אשר לעיתים קרובות לעקוף את הרצונות לטווח קצר אישי מיידי. הסוכנים באמת ליצור במודע את הסיבות הפרופרטיביות של DIRA2, אבל אלה הם הרחבות מאוד מוגבל של מודע או רק אוטומטי DIRA1 (הגורם האולטימטיבי).

בעקבות W, זה די ברור כי הבחירה היא חלק מהפעולות אקסיומתי S1 שלנו נכון בלבד, לא ניתן לפקפק ללא סתירה כמו S1 הוא הבסיס לתשואל. אינך יכול לפקפק בכך שאתה קורא דף זה כמודעות שלך לכך הוא הבסיס לפקפק.

באופן בלתי נמנע, ההפגנות המפורסמות של W של חוסר השקט של ההתבוננות הפנימית וחוסר

האפשרות של שפה פרטית באמת צצים שוב ושוב ("..."). התבוננות פנימית לא יכולה להוביל להגדרה... p8). היסודות של ארגומנט זה הם פשוטים ביותר-לא בדיקה, אין שפה ובדיקה יכולים להיות רק ציבוריים. אם אני אגדל לבד באי בודד בלי ספרים ויום אחד תחליט לקרוא לדברים העגולים על העצים 'קוקוס' ולמחרת אני רואה אחד ואומר 'קוקוס' זה נראה כאילו התחלתי על שפה. אבל נניח מה שאני אומר (מכיוון שאין אדם או מילון שיתקן אותי) הוא 'קוקה' או אפילו 'תפוח' ולמחרת משהו אחר? הזיכרון הוא לשמחה מאוד ויש לנו בעיה גדולה לשמור על הדברים ישר גם עם תיקון תמידי מאחרים עם קלט בלתי פוסק מהמדיה. זה אולי נראה כמו נקודה טריוויאלית, אבל זה מרכזי לכל העניין של הפנימי והחיצוני-אני. e, ההצהרות האמיתיות שלנו בלבד של הניסיון שלנו לעומת ההצהרות האמיתיות או הבלתי שקריות בנוגע לכל דבר בעולם, כולל ההתנהגות שלנו. למרות W הסביר את זה עם דוגמאות רבות החל מ 3/4 לפני מאה שנה, זה לעתים נדירות הבינו וזה בלתי אפשרי ללכת רחוק מאוד עם כל דיון של התנהגות, אלא אם כן אחד עושה. כמו W, S, הוטו, באד, האקר, dms, ג'ונסטון ואחרים הסבירו, כל מי שחושב שיש לו זיקה עם סקינר, quine, דנט, פונקציונליזם, או כל הפרשות אחרות שמכחישים את החיים הפנימיים שלנו, צריך לחזור להתחלה.

"הפילוסופיה של הפסיכולוגיה" של באד (1991) היא אחת מהעבודות הטובות ביותר להשגת תובנה ולכן אני משוחח על כך בפרוטרוט (עיין בביקורת שלי לקבלת פרטים נוספים).

ב-21p הוא מתחיל לדון בנטיות (כלומר, יכולות S2 כגון חשיבה, ידיעה, האמונה) שנראות כאילו הן מתייחסות למצבים נפשיים (כלומר, ל-S1 יצרניות הרכב), עוד בלבול גדול אשר W היה הראשון להגדיר ישר. לפיכך, ב-28p יש להבין כיכולת רגשנות אחרת שאינה מצב נפשי ואין לה משך מוחלט כמו חשיבה, הבנה, אמונה ועוד.

מספר הודעה (באד 29-32p, שטרן, ג'ונסטון ומויאל-שררוק הם חריגים) כי W (עשורים לפני הכאוס המדע המורכבות בא להיות) הציע כי כמה תופעות מנטליות עשוי לנבוע תהליכים כאוטי במוח-כגון, אין שום דבר המתאים למעקב אחר זיכרון. הוא גם הציע מספר פעמים כי שרשרת סיבתי יש סוף, וזה יכול להיות גם זה פשוט לא אפשרי (ללא קשר למצב המדע) כדי לעקוב אחר זה יותר או כי המושג 'סיבה' מפסיק להיות ישימה מעבר לנקודה מסוימת (34p). לאחר מכן, רבים עשו הצעות דומות ללא כל מושג כי W ציפה אותם בעשורים (למעשה למעלה ממאה שנה בכמה מקרים). ב-32p "ההתניות העובדתיות" מתייחסים שוב לנטיות כגון "עשוי לחשוב שיווד גשם" שהם מצבי עניינים אפשריים (או פעולות פוטנציאליות – תנאי הסיפוק של סריל) העלולים להתעורר בתוהו ובוהו. זה עשוי להיות שימושי כדי לקשור את זה ל-3 הפערים של סריל, אשר הוא מוצא הכרחי באופן קריטי.

באד מציין הערה מפורסמת של W ב-33p-"הטעות היא לומר כי יש משהו שמשמעותו משהו מורכב." למרות ש-W נכון שאין מצב נפשי המהווה משמעות, הערות S (כפי שצוטט לעיל) שיש דרך כללית לאפיין את משמעות המשמעות--"משמעות הרמקול..." היא הטלת תנאי סיפוק בתנאים של סיפוק "שהוא מעשה ולא מצב נפשי. כפי שהבאד מציין ב-35p, ניתן לראות זאת כהצהרה נוספת של הטיעון שלו נגד השפה הפרטית (פרשנויות אישיות לעומת אלה שהיו בפומבי). באופן דומה, עם הכללים הבאים והפרשנות ב-41-36p הם יכולים להיות רק מעשים שניתן לבדוק בפומבי--אין כללים פרטיים או פרשנויות פרטיות. וצריך לשים לב שרבים (קריפקה המפורסם ביותר) מתגעגעים לכאן, להיות מוטעה על ידי הפניות תכופות של W לתרגול הקהילה לחשוב שזה רק מנהג ציבורי שרירותי שנמצא

בתוך השפה וכנסים חברתיים. W הופך ברור פעמים רבות כי מוסכמות כאלה ניתן רק באמצעות פסיכולוגיה משותפת מולדת אשר הוא לעתים קרובות קורא את הרקע. באד דוחה בצורה נכונה את הפרשנות הזאת מספר פעמים (למשל, p58).

בפרק הבא של באד הוא עוסק בתחושות שבמושגים שלי (ובפסיכולוגיה המודרנית) הוא S1 ובמונחים של W הוא לא מספק את השולחן האמיתי בלבד והרקע הבלתי יציב. ההערה שלו (p47)... כי האמונות שלנו על התחושות הנוכחי שלנו לנוח על בסיס מאובטח לחלוטין- המיתוס של הנתון ' הוא אחד האובייקטים העיקריים של ההתקפה של ויטגנשטיין... יכולים בקלות להיות מובנים. ראשית, הוא עושה את הטעות האוניברסלית של לקרוא אלה ' אמונות ', אבל עדיף לשמור את המילה הזאת עבור מחדש S2 אמיתי או שווא. כמו W עשה ברור מאוד, את התחושות, זיכרונות מעשים רפלקסיבי של S1 הם אקסיומתי לא בכפוף לאמונה במובן הרגיל, אבל הם נקראים טוב יותר (שלי U1). שלא כמו האמונות שלנו S2 (כולל אלה על חוויות S1 של אנשים אחרים), אין מנגנון ספק. באד מסביר זאת היטב, כמו ב-p52 שבו הוא מצוין כי אין הצדקה אפשרי לומר אחד סובל. כלומר, הצדקת פירושו בדיקה וזה אפשרי עם החשיבה מודעת איטית של המודע S2, לא S1 עיבוד מהיר רפלקסיבי המודע. הדיון שלו על זה על p52-56 מצוין, אבל לדעתי, כמו כל מי שדן W על כללים, השפה הפרטית ואת הפנימי, כל מה שהוא צריך לעשות הוא לומר כי ב-S1 אין מבחן אפשרי וזה המשמעות של 's W המפורסם "התהליך הפנימי" עומד בדרישות של קריטריונים כלפי חוץ ". כלומר, התבוננות פנימית היא מחלתית.

הערת השוליים של באד 21 מבלבל את החוויות הסיבתי האמיתיות של S1 והנטייות הנודקות של S2.

הנקודה של הדפים הבאים על שמות של "אובייקטים פנימיים" (כאבים, אמונות, מחשבות וכו') שוב, כי יש להם את השימוש שלהם (משמעות) והוא ייעוד של הנטייות לפעול, או במונחים של סריל, המפרט של תנאי שביעות רצון, אשר להפוך את האמירה נכון.

שוב, הדיון של באד על "תחושות והקבוצה" הוא שגוי באומרו כי אנו ' מייחס את עצמו ' או ' להאמין ' בתחושות שלנו או ' לקחת עמדה ' (Dennett) שיש לנו כאב או לראות סוס, אלא שאין לנו ברירה-S1 היא אמת-בלבד וטעות היא מקרה נדיר ומוזר ומסוג שונה לחלוטין מאשר טעות ב-S2. ו-S1 הוא סיבתי לעומת S2, מה שמדאיג סיבות, וזו הסיבה לראות את הסוס או להרגיש את הכאב או לקפוץ מהדרך של מכונית דוהרת אינה כפופה לשיפוטיות או טעויות. אבל הוא מקבלאני לא נכון שוב-"אז את האפשרות לשגות של מייחס עצמי לא מדבר הכאב הוא תואם את התזה כי מייחס אמיתי של כאב חייב להיגרם על ידי אירוע פיזי בגוף של הנושא, אשר זהה עם הכאב הוא חווה (p67)". אני לא מקבל את ההצהרה הבאה שלו כי W לא יקבל את זה מבוסס על הערות אחת או שתיים בקורפוס כולו שלו, מאז עבודתו המאוחרת (במיוחד OC) הוא מבלה מאות דפים המתארים את האופי האוטומטי סיבתי של S1 וכיצד הוא ניזון (גורם) S2 אשר לאחר מכן לחזור S1 כדי לגרום לתנועות שריר (בעלי חיים שורדים רק משום שחיהם מכוונים לחלוטין על-ידי התופעות שסביבם מאוד צפויות (כלבים יכולים לקפוץ אבל הם אף פעם לא עפים).

הפרק הבא על היבטים לראות מתאר את ההערות הנרחבות של W על איך S1 ו-S2 אינטראקציה והיכן השפה שלנו היא רב-משמעית של מה שאנחנו יכולים לחשוב על ידי ' לראות. באופן כללי, זה ברור כי "לראות כמו" או לראות aspectual הוא חלק מפעולות המוח האיטית S2 בעוד רק לראות הוא האמיתי-

only S1 היצרניות, אבל הם משולבים כל כך היטב, כי הוא לעתים קרובות ניתן לתאר מצב בדרכים מרובות אשר מסביר את ההערה של W על p97. הוא מציין כי W מתעניין בלעדית מה יש לי במקום אחר בשם 'Seeing2' או 'i. e., aspectual' Concepts2 או S2 הסדר הגבוה ביותר עיבוד של תמונות.

כאן, כמו בכל הספר הזה ואכן בכל דיון של W או של התנהגות, זה חשוב מאוד להתייחס לויגנשטיין של ג'ונסטון: חשיבה מחודשת על הפנימי (1993) ובמיוחד לדיונים על האופי הלא מוגדר של השפה.

בפרק 5 של באד אנו מתמודדים שוב עם העיסוק העיקרי של העבודה המאוחרת של W-היחסים בין S1 ו-S2. כפי שצינתי בביקורות האחרות שלי, מעטים הבינו את W מאוחר יותר, ובהעדר S1, מסגרת S2 זה לא מפתיע. כך, הדיון של באד לראות (באופן אוטומטי S1) vs מדמין (S2) מודע אשר כפוף (הרצון) הוא הושפע באופן חמור. כך, אפשר להבין מדוע לא יכול לדמין אובייקט בזמן שהוא רואה אותו כשליטה של S2 על ידי (p110) S1. ועל p115 זה הנושא המוכר של לא להיות מבחן לחוויות הפנימיות שלי, אז מה שאני אומר עולה בדעתי כשאני מדמין את פניו של ג'ק נחשב כדמותו של ג'ק. באופן דומה, עם הקריאה והחישוב אשר יכול להפנות S1, S2 או שילוב ויש את הפיתוי המתמיד להחיל מונחים S2 כדי תהליכים S1 שבו חוסר של כל מבחן הופך אותם בלתי ישימה. ראה בנט והאקר של ' הפילוסופיה העצבית ', DMS, וכו' לדיונים. p120 et seq. באד מציין שתיים מהדוגמאות המפורסמות של W המשמשות למלכתי פיתוי זה – משחקים טניס ללא כדור (1 טניס), ושבת שהיה רק S2 החישוב כל כך ' חישוב ב' הוא הראש (1 חישוב) ' לא היה אפשרי. ' משחק ' ו- ' חישוב ' לתאר מעשים בפועל או פוטנציאליים-e. i., הם מילים מחיקה אך עם הגיוני רפלקסיבי משתמש כך כפי שאמרתי לפני אחד באמת צריך לשמור אותם ישר על ידי כתיבת ' playing1 ' ו' playing2 ' וכו'. אבל אנחנו לא לימדו לעשות את זה ולכן אנחנו רוצים לבטל ' calculating1 ' כפנטזיה, או שאנחנו חושבים שאנחנו יכולים לעזוב את הטבע שלה מתלבט עד מאוחר יותר. ולכן ההערה המפורסמת של W (p120)-"התנועה המכריע בטריק היוצרת שנוצר, וזה היה האחד שחשבנו די תמים".

פרק 6 מסביר עוד נושא תדיר של W-שכאשר אנו מדברים, הגאום עצמו הוא המחשבה שלנו ואין שום תהליך נפשי אחר, וניתן לראות זאת כגרסה אחרת של טיעון השפה הפרטית-אין דבר כזה "קריטריונים פנימיים" אשר מאפשרים לנו לספר את מה שחשבנו לפני שנפעל (נדבר).

הנקודה של הערות (p125) W על דרכים אחרות הניתן לדמין להשתמש הפועל ' מתכוון ' הוא כי הם לא יהיו כמו ' הכוונות שלנו ' -אני. e, שם של אירוע פוטנציאלי (PE) ולמעשה זה לא ברור מה זה אומר. "אני מתכוון לאכול" יש את ה-COS של אכילה, אבל אם זה אומר (COS היא) לאכול אז זה לא היה מתאר כוונה אלא פעולה ואם זה אומר לומר את המילים (כי הוא הדיבור) אז זה לא יהיה כל השאר כי ואיך זה יכול לתפקד בכל מקרה?

לשאלה ב 127 לגבי כאשר משפט מבטא מחשבה (יש משמעות), אנחנו יכולים לומר ' כאשר יש לו ברור COS ' ומשמעות הדבר יש תנאי האמת הציבורית. מכאן הציטוט הלך ושוב: "כשאני חושב בשפה, אין" משמעויות "עוברות במוחי בנוסף לביטויים המילולית: השפה היא עצמה כלי המחשבה." ואם אני חושב עם או בלי מילים, המחשבה היא מה שאני (בכנות) אומר את זה כפי שאין קריטריון אפשרי אחר (COS). לפיכך, האפיזמים המקסים של (p132) W "הוא בשפה שמבקשים ומימוש נפגשים" ו-"כמו כל דבר מטאפיזי, ההרמוניה בין המחשבה למציאות היא להימצא בדקדוק השפה".

ואפשר לשים לב כאן כי 'קדוק' ב-W יכול בדרך כלל להיות מתורגם כמו 'EP' וכי למרות האזהרות התכופות שלו מפני התיאוריה והכללות, זה בערך האפיון הרחב של הפילוסופיה והפיסיכולוגיה התיאורית הגבוהה ביותר כפי שניתן למצוא. שוב, הביקורת התכופה של הסרשס על W כאנטי-תיאורטית – הכל תלוי באופי ההכללה.

היא מסייעת רבות בחלק זה של באד על הרמוניה של מחשבה עם המציאות (כלומר, כיצד הכוונה לצפות, לחשוב, לדמיין עבודה-מה זה אומר לבטא אותם) כדי להצהיר אותם במונחים של $S \cos$ אשר הם PE (אירועים אפשריים) אשר להפוך אותם נכון. אם אני אומר שאני מצפה מג לבוא אז ה- $\cos$ (PE) שהופך אותו לנכון הוא שג מגיע ומצבי הנפשי או ההתנהגות הפיזית שלי (הצועדת בחדר, מדמיינת את ג'ק) אינם רלוונטים. הרמוניה של מחשבה ומציאות היא שג מגיע ללא קשר להתנהגות הקודמת שלי או האחרת או לכל מדינה נפשית שאולי יש לי ולבאד מבולבל או לפחות מבלבל כאשר הוא מצהיר (p132 למטה) שחייב להיות תיאור פנימי של מצב נפשי שיכול להסכים עם המציאות ושזהו תוכן של מחשבה, כמו תנאים אלה יש להגביל את היצרניות של S1 בלבד ומעולם לא בשימוש עבור פונקציות מודעות של S2. התוכן (משמעותו) של המחשבה שג יבוא הוא האירוע החיצוני (הציבורי) שהוא בא ולא כל אירוע נפשי פנימי או מדינה, שטענות השפה הפרטית אינן מאפשרות להתחבר לאירועים החיצוניים. יש לנו אימות ברור מאוד עבור האירוע החיצוני אבל שום דבר לגבי אירועים פנימיים'. כמו S - W הפגינו יפה פעמים רבות, את הנאום הדיבור של לספר את המשפט 'אני מצפה ג'ק לבוא' רק הוא המחשבה (משפט) כי ג'ק יבוא והכי הוא אותו דבר – כי ג'ק אכן בא. ולכן התשובה לשתי השאלות על p133 וייבוא של התגובה של W על p 135 צריך עכשיו להיות ברור כבדולח – "בזכות מה זה נכון כי הציפיה שלי יש את התוכן הזה?" ו-"מה הפך עכשיו של החלל החלול ואת מוצק המתאים?", כמו גם "... האינטרפולציה של צל בין המשפט לבין המציאות מאבדת את כל הנקודה. כרגע, המשפט עצמו. יכול לשמש ככזה צל ולכן, זה יהיה גם ברור למדי מה באד מתייחס למה שהופך אותו "אפשרי שם להיות ההרמוניה הנדרשת (או חוסר הרמוניה) עם המציאות."

כמו כן, עם השאלה בסעיף הבא – מה הופך את זה לנכון שדמותו של ג'ק היא תמונה שלו? דמיון הוא עוד מתכונת ו- $\cos$ היא כי התמונה יש לי בראש הוא ג'ק ולכן אני אגיד 'כן' אם הראו את תמונתו ו'לא' אם הראו אחד ממישהו אחר. המבחן כאן הוא לא שהתמונה מתאימה לדימוי המעורפל שהיה לי, אבל התכונתי לכך (היתה הסיבה לכך) להיות דמות שלו. מכאן הציטוט המפורסם מ W : "אם אלוהים היה להסתכל לתוך המוחות שלנו הוא לא היה מסוגל לראות שם שאנחנו מדברים על (p17 PI)" והערותיו כי כל הבעיה של ייצוג מכיל "זה הוא" ו... מה שנותן את הדימוי הפרשנות שלו הוא הדרך שבה הוא מונח. ולכן הסיכום של (p140) W כי "מה זה תמיד מגיע בסופו של דבר הוא שללא כל משמעות נוספת, הוא מכנה את מה שקרה את המשאלה שזה יקרה"..." השאלה האם אני יודע מה הייתי רוצה לפני שהמשאלה שלי מומשה לא יכול להתעורר כלל. והעובדה שאירוע מסוים מפסיק את המשאלה שלי לא אומר שהיא ממלאת אותה. אולי לא הייתי מרוצה אם המשאלה שלי הייתה מסופקת... נניח ששאלו אותי האם אני יודע מה הזמן הארוך לפני שאני מקבל את זה?, אם הייתי לומד לדבר ". אז אני כן יודע" מילות מחיקה מתייחסות ל-PE שאני מקבל כהגשמת $\cos$ ומצבי הנפשי, הרגשות, שינוי הריבית וכולי.

כפי שבאד מציין בצדק, אני מקווה, מייחל, מצפה, חושב, בכוונה, ברצון וכו'. תלוי במצב שאני לוקח

את עצמי להיות ב-בגלל שאני מבטא. חשיבה וכוונה הם הנטיות S2 אשר יכולים רק להיות מבטא על ידי התכווצויות השריר הרפלקסיבי S1, במיוחד אלה של הדיבור.

W מעולם לא הקדיש כל כך הרבה זמן לרגשות כפי שהוא עשה כדי לעמוד בפני כך שיש פחות חומר לפרק 7. הוא מצוין כי בדרך כלל האובייקט והגורם זהים-e. i., הם causally עצמית הקשרים (או causally עצמית רפלקסיבי כמו סריל עכשיו מעדיף) – קונספט שפותח על ידי S. אם אחד מסתכל על השולחן שלי, זה רגשות ברורים יש הרבה יותר במשותף עם מהיר, אמיתי בלבד היצרניות של S1 מאשר עם איטי, נכון או שווא החשיבה של S2, אבל כמובן S1 הזנות S2 ו-בתורו s1 היצרניות משתנים לעתים קרובות על ידי s2 ו-s2 "מחשבות" יכול להיות יצרנית (S2A).

התקציר של באד הוא סוף הולם לספר (p165). "התכחשות למודל האובייקט והייעוד" למילים פסיכולוגיות יומיומיות – ההכחשה שתמונת התהליך הפנימי מספקת ייצוג נכון של הדקדוק של מילים כאלה, אינה הסיבה היחידה לעיונות של ויטגנשטיין לשימוש בהתבוננות פנימית בפילוסופיה של הפסיכולוגיה. אבל זה הבסיס האולטימטיבי שלה.

עכשיו תן לנו לקחת. עוד מנה של סריל

"אבל אתה לא יכול להסביר מערכת פיזית כגון מכונת כתיבה או מוח על ידי זיהוי תבנית שהיא חולקת עם הסימולציה החישובית שלה, כי קיומו של התבנית אינו מסביר כיצד המערכת פועלת בפועל כמערכת פיזית. ... בסיכום, העובדה כי הייחוס של התחביר מזהה לא כוחות סיבתי נוספת היא קטלנית לטענה כי תוכניות לספק הסברים סיבתי של הכרה... יש רק מנגנון פיזי, המוח, עם רמות שונות הפיזי והפיזי האמיתי/נפשית הסיבתי של תיאור. פילוסופיה של סריל במאה החדשה 103-101 p (PNC)

"בקיזור, התחושה של ' עיבוד מידע ' המשמש במדע קוגניטיבי הוא ברמה גבוהה מדי של ההפשטה כדי ללכוד את המציאות הביולוגית הקונקרטי של התכוונות פנימית... אנחנו עיוורים להבדל זה על ידי העובדה כי אותו משפט ' אני רואה מכונת מתקרבת לכיווני, ' יכול לשמש כדי להקליט הן הכוונות החזותיות ואת התפוקה של המודל החישובית של חזון... במובן של ' מידע ' המשמש במדע הקוגניציה, זה פשוט שקר לומר כי המוח הוא מכשיר עיבוד מידע. סריל 105-104 p (PNC)

המצב המכוון מייצג את תנאי הסיפוק שלה אנשים מניחה בטעות שכל ייצוג מנטלי חייב להיות מחושב במודע... אך הרעיון של ייצוג כפי שאני משתמש בו הוא מושג פונקציונלי ולא הגיוני. כל דבר שיש לו תנאים של סיפוק, שיכול להצליח או להיכשל באופן האופייני להתכוונות, הוא בהגדרה של ייצוג התנאים לשביעות רצונו... אנו יכולים לנתח את מבנה הכוונות של התופעות החברתיות על-ידי ניתוח תנאי הסיפוק שלהם. סריל 32-28 p (MSW)

. ועוד תמונה של ויטגנשטיין

"הפילוסופיה פשוט שמה הכל לפנינו, וגם לא מסביר או מנכה כל דבר... אדם יכול לתת את השם "פילוסופיה" למה שאפשר לפני כל התגליות וההמצאות החדשות. מ 126 PI

"ככל שנבחן במדויק את השפה הממשית, הדבר החד יותר יהפוך לקונפליקט בינו לבין הדרישה שלנו. (הטוהר הגבישי של ההיגיון היה, כמובן, לא תוצאה של חקירה: זה היה דרישה). " מ107 PI

"כאן אנו מתמודדים מול תופעה מופלאה ואופיינית בחקירה פילוסופית: הקושי---אני יכול לומר---אינו זה של למצוא את הפתרון אלא להכיר בכך שהוא מהווהמשהו שנראה כאילו הוא רק מקדים. . כבר אמרנו הכל ---לא כל דבר שנובע מזה, לא זה עצמו הוא הפתרון! .... זה מקושר, אני מאמין, עם מצפים בטעות להסבר, בעוד שהפתרון של הקושי הוא תיאור, אם ניתן לו את המקום הנכון בשיקולים שלנו. אם נתעכב עליו, ואל תנסו להגיע מעבר לו. Zettel p312-314

נושא מרכזי בכל דיון על התנהגות אנושית הוא הצורך להפריד את היצרניות מתוכנתים גנטים מהשפעות התרבות. כל המחקר של התנהגות בסדר גבוה הוא מאמץ כדי להקניט לגזרים לא רק מהירה S1 וחשיבה איטית S2 (למשל, תפיסות ואחרים יצרניות הרכב לעומת הנטייות), אבל הרחבות הגיוניות של S2 לתוך התרבות.

העבודה של סריל כמכלול מספק תיאור מדהים של התנהגות חברתית בסדר גבוה יותר של S2 בשל האבולוציה האחרונה של גנים לפסיכולוגיה רגשנות, בעוד W מאוחר יותר מראה כיצד הוא מבוסס על האקסיומות אמיתי-רק בלתי מודע של S1 אשר התפתח לחשיבה מודעת ברגשנות של S2.

דבר אחד לזכור הוא שלפילוסופיה אין השפעה מעשית כלשהי מלבד להבהיר בבלבול על האופן שבו השפה נמצאת בשימוש במקרים מסוימים. כמו התיאוריות הפיזיות השונות, אך בניגוד להשקפות האחרות של החיים (דתית, פוליטית, פסיכולוגית, סוציולוגית, אנתרופולוגית), היא מוחית ואוטורית מכדי להיות מנוערת על-ידי יותר מאשר שוליים זעירים והיא כה לא מציאותית, שאפילו המאמינים שלו מתעלמים ממנו לחלוטין בחיי היומיום שלהם. כמו כן, עם תיאוריות אקדמיות אחרות של החיים, כגון מודל המדע החברתי הרגיל המשותף באופן נרחב על-ידי סוציולוגיה, אנתרופולוגיה, פסיכולוגיה של הפופ, היסטוריה וספרות. עם זאת, דתות גדולות וקטנות, תנועות פוליטיות, ולפעמים כלכלה לעתים קרובות ליצור או לחבק קריקטורות קיימים כבר להתעלם פיזיקה וביולוגיה (הטבע האנושי), להושיב כוחות ארציים או קוסמי המחזקים את האמונות הטפלות שלנו (EP ברירות מחדל), ולעזור להטיל פסולת על האדמה (המטרה האמיתית של כמעט כל הנקודה היא להבין שאלה הם ברצף עם קריקטורות פילוסופיות ובעלי אותו מקור (הפסיכולוגיה ההתפתחה שלנו). כל אחד מאיתנו יכול להיות אמר להפיק/לקלוט מצוירות שונים של החיים כאשר צעירים ומעטים אי פעם לצמוח מהם.

שימו לב גם שכפי שקרה לפני זמן רב, הקידומת "meta" הוא מיותר ומבלבל ברוב (אולי כל) ההקשרים, כך ' המילה ' הכרה ' בשום מקום להחליף ' קוגניציה ' או ' חשיבה ', מאז החשיבה על מה שאנחנו או אחרים מאמינים או לדעת הוא לחשוב כמו כל אחד אחר ולא צריך להיראות כמו ' קריאת מחשבות ' (הבנת הסוכנות או UA במונחים של S, COS, הם המבחן של מה שנחשב והם זהים ' זה גשם ', אני מאמין שיווד גשם ', ' אני מאמין שאני שיווד גשם ' ו ' הוא מאמין שיווד גשם (גם ' יודע ', משאלות, שופטים, מבינים, וכו'), כלומר יורד גשם. זוהי העובדה הקריטית לזכור לגבי ' מטאקוגניציה ' ו'קריאת מחשבות ' של הגישות.

עכשיו לכמה תמציות מהביקורת שלי על קארותרס (ג) ' אטימות הנפש ' (2013) אשר גדוש בבלבול

הקלאסי לבוש כמו המדע. זה היה נושא של מקדם במדעי המוח וההתנהגות (BBS) כי אסור להחמיץ.

אחת התגובות ב BBS היה על ידי דנט (מי משתף את רוב האשליות של C), מי נראה למצוא את הרעיונות האלה די טוב, חוץ מזה C צריך לחסל את השימוש ' אני ' מאז הוא מניח את קיומו של עצמי גבוה (המטרה להיות הפחתה קשה של S2 כדי S1). כמובן, מעשה מאוד של כתיבה, קריאה וכל השפה והמושגים של כל דבר שהוא מתאר את עצמי, התודעה והרצון (כמו לעתים קרובות מספרים), כך שחשבון זה יהיה רק קריקטורה של החיים ללא כל ערך שהוא, אשר ניתן לומר על התנהגות מדעית מרבית ומרבית של "מדעיים". המסגרת W/S ציין זמן רב כי נקודת המבט הראשונה-של האדם אינו מאפשר או לשחזר את האדם 3rd אחד, אבל זה לא בעיה להציג קריקטורה של החיים. כמו כן, עם תיאור של תפקוד המוח או התנהגות כמו "חישובית", "עיבוד מידע" וכו', הכל היטב הרגיש פעמים רבות על ידי W/S, הוטו, קרא, האקר ורבים אחרים. הגרוע מכל הוא "יוצג" מכריע אך בלתי ברור, שאני חושב ש-S שימוש כמצב של סיפוק (COS) הוא הטוב ביותר. כלומר, ' הייצוג ' של ' אני חושב שיווד גשם ' הוא הכיוון שיווד גשם.

העצוב ביותר הוא כי C (כמו דנט ו סריל) חושב שהוא מומחה ב-W, לאחר שלמד אותו מוקדם בקריירה שלו והחליט כי הטיעון לשפה פרטית הוא דחה ' ביהביוריזם !' ביהביוריזם המפורסם שנדחה והרבה מעבודתו מוקדש לתיאור מדוע הוא אינו יכול לשמש כתאור של התנהגות. ? אתה לא באמת בתחפוש אתה לא בתחתית באמת אומר שהכל? חוץ מהתנהגות אנושית זה בדיוני, אם אני מדבר על סיפורת ". אז זה בדיוני דקדוק" (PI p307) ואפשר גם להצביע על התנהגויות אמיתיות ב-C בצורתו המודרנית ' W/S '. computationalist להתעקש על חוסר היכולת של נקודת המבט הראשון שלהאדם בעוד C מתנצל על D במאמר BBS לשימוש "אני" או "עצמי".

Hutto הראה את המפרץ המכריע בין W ו Dennett (ד) אשר ישמש לשחק erize כמו גם, מאז אני לוקח D - C (יחד עם הכנסיה ורבים אחרים) להיות על אותו דף. S הוא אחד מרבים אשר יש לחלק D בכתבים שונים, כל אלה יכולים להיקרא בניגוד ל-C. והרשו לנו להיזכר כי W מנדבק לדוגמאות של שפה בפעולה, וברגע שאחד מקבל את הנקודה הוא בעיקר קל מאוד לעקוב, בעוד C הוא שבו על ידי ' התיאוריה ' (כלומר, שרשור משפטים רבים ללא COS ברורה) ולעיתים רחוקות מטריד במשחקי שפה ספציפיים, העדפת ניסויים ותצפיות שקשה לפענח בכל דרך מוחלטת (עיין בתגובות BBS), ואשר בכל מקרה אין כל רלוונטיות לתיאורים ברמה גבוהה יותר של התנהגות (למשל, בדיוק איך הם משתלבים בטבלת הכוונות). ספר אחד שהוא מהלל כסופי (זיכרון והמוח החישובית) מציג את המוח כמעבד מידע חישובית-השקפה של התלמיד השני באופן יסודי והושמדו שוב ושוב על ידי S ואחרים, כולל W בשנות ה-30. בעשור האחרון, קראתי אלפי דפים על-ידי ועל W והוא די ברור כי C אין שמץ של מושג. בכך הוא מצטרף לשושלת ארוכה של פילוסופים מכובדים שקראיתו של W הייתה עקרים-ראסל, Quine, דאמט, קריפקי, דנט, פאטנב, חומסקי, ועוד... הם פשוט לא יכולים לקלוט את המסר שרוב הפילוסופיה היא בדיחות דקדוק וכהות בלתי אפשרית – מבט מצויר על החיים.

ספרים כמו ' אטימות הנפש ' המנסים לגשר על שני מדעים או שתי רמות של תיאור הם באמת שני ספרים ולא אחד. יש תיאור (לא הסבר, כמו W הבהיר) של השפה שלנו התנהגות לא מילולית ולאחר מכן ניסויים של פסיכולוגיה קוגניטיבית. "קיומו של השיטה הניסויית גורם לנו לחשוב שיש לנו את האמצעים לפתור את הבעיות הצרות שלנו; אם כי הבעיה והשיטה מעבירים אחד את השני. " (W PI)

Cet, p232) אל הם מרותקים על ידי המדע פשוט להניח שזה מקדמה גדולה להינשאברמה גבוהה הפסיכולוגיה התיאורית לפסיכולוגיה מדעי המוח וניסיוני, אבל W/S ורבים אחרים הראו זאת טעות. רחוק מלעשות את התיאור של ההתנהגות המדעית וברורה, זה עושה את זה מבלבלת. זה כנראה היה על ידי חסדו של אלוהים לוק, קאנט, ניטשה, יום, ויטלנגשטיין, סריל ואח' היו מסוגלים לתת חשבונות כאלה בלתי נשכח של התנהגות ללא כל מדע ניסיוני כלשהו. כמובן, כמו פוליטיקאים, פילוסופים לעיתים רחוקות מודים בטעויות או שתקו, אז זה ימשיך מסיבות W מאובחנים בצורה מושלמת. השורה התחתונה חייבת להיות מה שימושי ומה הגיוני בחיי היומיום שלנו. אני מציע את הדעות הפילוסופיות של ה-CDC (קארוטרס, דנט, צ'נסלנד), בניגוד לאלה של W/S, אינם שימושיים ומסקנות האולטימטיבי שלהם, העצמי והתודעה הם אשליות לא הגיוני בכלל — אני. e, הם חסרי משמעות, אין להם COS ברורה. אם הערות ה-CDC על המדע הקוגניטיבי יש ערך האוריסטי נשאר להיקבע.

ספר זה (כמו גוף ענק של כתיבה אחרת) מנסה להנחות את החמות של בעלי חיים אחרים ולהפחית את ההתנהגות לתפקודים מוחית (לקלוט פסיכולוגיה בפיזיולוגיה). הפילוסופיה היא אסון אבל, בתנאי אחד לראשונה לקרוא את הביקורות הרבות ב-BBS, הפרשנות על הפסיכולוגיה האחרונה הפיזיולוגיה עשוי להיות מעניין. כמו דנט, צ'נסלנד וכל כך הרבה אחרים עושים לעתים קרובות, C לא חושף את אבני החן האמיתיות שלו עד הסוף, כאשר אנו מסופר כי העצמי, רצון, התודעה הן אשליות (כביכול בחושים הרגילים של מילים אלו). דנט היה צריך להיות ללא מסיכה על ידי S, הוטו ואח' על להסביר את אלה 'אמונות טפלות (כלומר, לעשות את המהלך הפילוסופי הרגיל של לא להסביר כלל ולמעשה אפילו לא לתאר) אבל למרבה הצער מודה בזה בהתחלה, אבל כמובן שהוא חושב שהוא מראה לנו את המילים האלה לא אומר מה

אחד צריך גם לראות בנט והאקר של הביקורות של המדע הקוגניטיבי ' יסודות פילוסופיים של מדעי המוח ' (2003) והדין שלהם עם S ו-Dennett ב ' מדעי המוח ' (2009) ו לא להחמיץ את המאמר האחרון מאת דניאל רובינסון). זה גם מחקר היטב בשלושת הספרים האחרונים של האקר על "טבע האדם".

יש כבר זמן רב ספרים על פיזיקה כימית וכימיה פיזית אבל אין סימן כי השניים יתמזג (וגם לא רעיון קוהרנטי), והכימיה לא תספוג ביוכימיה ולא בתורו יספוג פיזיולוגיה או גנטיקה, ולא שהביולוגיה תיעלם ולא שהיא תחסל פסיכולוגיה, סוציולוגיה ועוד. זה לא בגלל 'נוער' של דיסציפלינות אלה אלא לעובדה שהם רמות שונות של תיאור עם מושגים שונים לחלוטין, נתונים ומנגנוני הסבר. אבל קנאה בפיזיקה היא powerful ואנחנו פשוט לא יכולים להתנגד 'דיוק' של פיזיקה, מתמטיקה, מידע, ומיחשוב לעומת הערפול של רמות גבוהות. זה חייב להיות אפשרי הרדונות משגשגת למרות חוסר ההבנה של מכניקת הקוונטים, אי ודאות, גל/חלקיקים, חתולים חיים/מתים, שזירה קוונטית, וחוסר השלמות והאקראיות של מתמטיקה (Godel/Chaitin) — עיין בסקירה המלאה של ' הגבולות החיצוניים של ינופסקי ' (והקטעים כאן) והמשיכה שאינה מפתה מספרת לנו שוב, נשימה של אוויר צח שנזקק להם קשות מתוך W: "הטוהר הגבישי של ההיגיון היה, כמובן, לא תוצאה של חקירה: זה היה דרישה." PI p107. קשה להתנגד לזרוק את רוב הספרים על התנהגות ומחדש ואגלי W ו-S. פשוט לקפוץ מכל דבר שמנסה "להסביר" התנהגות בסדר גבוה יותר למשל, ציטוטים אלה מ-PI http://topologicalmedialab.net/xinwei/classes/readings/Wittgenstein/pi_94-

ברור לי לאחר שקראתי 10000 דפים של פילוסופיה בעשור האחרון, כי הניסיון לעשות פסיכולוגיה תיאורית ברמה גבוהה מסוג זה, כאשר השפה הרגילה מ-morphs לשימושים מיוחדים הן במכוון והן בשוגג, הוא בעצם בלתי אפשרי (כלומר, המצב הרגיל בפילוסופיה ובתחומים התנהגותיים אחרים). באמצעות מילים בז מיוחדים (למשל, כוונות, ריאליזם וכו') לא עובד גם כי אין משטרת הפילוסופיה לאכופ הגדרה צרה והטיעונים על מה שהם מתכוונים הם ללא קץ. האקר הוא טוב אבל הכתיבה שלו כל כך יקר וצפוף זה לעתים קרובות כואב. סריל הוא טוב מאוד, אבל דורש מאמץ מסוים כדי לאמץ את המינוח שלו ועושה כמה טעויות בוטה, בעוד W הוא הידיים למטה את התובנה הברורה ביותר, ברגע שאתה תופס מה הוא עושה, ואף אחד לא הצליח לחקות אותו. ה-tlp שלו נשאר ההצהרה האולטימטיבית, של ההשקפה המכניית של החיים אבל מאוחר יותר הוא ראה את הטעות שלו ואובחן וריפא את 'מחלת הקריקטורה', אך מעטים מקבלים את הנקודה והוא פשוט מתעלמים ממנו ומהביולוגיה גם כן, ולכן יש עשרות אלפי ספרים ומיליוני מאמרים וארגונים דתיים ופוליטיים ביותר (ועד לאחרונה רוב הכלכלה) וכמעט כל האנשים עם ה-אבל העולם הוא לא קריקטורה, אז טרגדיה גדולה היא להיות משוחק כמו הקריקטורה הנוף של החיים (למשל, סוציאליזם, דמוקרטיה, רב תרבותיות) מתנגשים עם המציאות עיוורון אוניברסלי ואנוכיות להביא על התמוטטות של הציוויליזציה.

זה נראה לי די ברור (כפי שהיה W) כי ההשקפה המכניית של המוח קיים מאותה סיבה כמו כל התנהגות בסיסית – זה המבצע ברירת המחדל של ה-EP שלנו אשר מבקש הסברים במונחים של מה שאנחנו יכולים לחשוב במכוון דרך לאט, ולא ב-S1 האוטומטי, אשר אנו בעיקר להישאר מודע.

עם זאת, זה נכון שרוב ההתנהגות היא מכנית ושהאשליה הפנומנולוגית היא בעלת הרבה יותר גדול מאשר סריל מתאר. זה מאוד מרשים אותי כאשר נוהג במכניית על הכביש המהיר ופתאום מצלם חזרה למודעות S2 מופתע להבין שאני רק מונע מספר דקות ללא מודעות מודעת של נהיגה בכלל. על השתקפות, יצרניות זה ניתן לראות לחשבון כמעט את כל ההתנהגות שלנו, עם השגחה מינימלית רק מודעות מ-S2. אני כותב את הדף הזה וצריך "לחשוב" (כלומר, לתת קצת זמן לעבור) על מה לומר, אבל אז זה פשוט זורם לתוך הידיים שלי אשר מקליד אותו ובגדול זה הפתעה לי, אלא כשאני חושב על שינוי משפט ספציפי. ואתה קורא את זה נותן פקודות לגוף שלך לשבת בשקט ולהסתכל על חלק זה של הדף, אבל המילים פשוט זורם לתוך לך וסוג כלשהו של הבנה וזיכרון קורה, אבל אם אתה מתרכז במשפט יש רק תחושה עמומה של עשיית משהו. שחקן כדורגל רץ במורד השדה ובוטע את הכדור ואלפי דחפים עצביים והתכווצויות שרירים מתואם בתנועות עיניים, ומשוב מתוך בקינטיביות ואיברי האיזון התרחשו, אבל יש רק תחושה עמומה של שליטה-ברמה גבוהה מודעות של התוצאות. S2 הוא מפקד המשטרה שיושב במשרדו בעוד S1 יש אלפי קצינים עושים את העבודה בפועל על פי חוקים שהוא בעיקר לא יודע. קריאה, כתיבה או כדורגל הם מעשים התנדבותי A2 לראות מלמעלה, אבל מורכב מאלפי פעולות אוטומטיות שנראו מלמטה. הרבה מדעי ההתנהגות העכשוויות. מודאגים מהיצרניות האלה

מומלץ לקרוא לפחות פרק 6 של PNC של סריל, "האשליה הפנומנולוגית" (TPI). ברור כשמש כי TPI הוא בשל בלתי מודע ליצרניות הרב של S1 וכלה בחשיבה איטית מודעת של S2 כמו לא רק העיקרי, אלא כל מה שיש. זה הקלאסי עיוורון צפחה ריק. ברור גם כי W הראה את זה כמה 60 שנים מוקדם

יותר, נתן את הסיבה בעליונותה של הרשת האמיתית-בלבד מודע האוטומטית אקסיומתי של המערכת הטבועה שלנו 1 אשר הוא המקור של הפנימי. מאוד ברצינות, בנוגע ' המתבונן עצמאי ' תכונות של העולם כמו S1 או הפנימי, ו ' תלוי המתבונן ' תכונות כמו S2 או החיצוני צריך להוכיח חושפני מאוד. כמו סריל הערות, Phenomenologists יש את האונטולוגיה בדיוק לאחור, אבל כמובן כך עושה כמעט כל אחד בשל ברירות המחדל של EP שלהם.

עוד עבודה מצוינת על W כי מגיע לימוד קרוב הוא ' ויטלגנשטיין של ג'ונסטון: חשיבה מחדשת על הפנימי ' (1993). הוא מצוין שחלק מתנגד לכך שאם הדוחות והזיכרונות שלנו הם באמת לא משתלמים, לא יהיה להם ערך אלא "התנגדות זו מפספסת את כל הנקודה של הטיעון של W, משום שהוא מניח שמה שבאמת קרה, ומה שאינדיבידואל אומר שקרה, הם שני דברים נפרדים. אולם, כפי שראינו, הדקדוק של הצהרות פסיכולוגיות פירושו שהאחרון מהווה את הקריטריונים לעבר. אם אנו רואים מישהו עם ביטוי מרוכז על פניה ורוצה לדעת מה קורה בתוכה, אז sincerely שלה אומר לנו שהיא מנסה לפתור את התשובה לסכום מסובך אומר לנו בדיוק מה שאנחנו רוצים לדעת. השאלה אם למרות הכנות שלה, ההצהרה שלה עשויה להיות תיאור לא מדויק של מה שהיא (או היה) לא מתעורר. מקור הבלבול כאן הוא הכישלון בזיהוי המושגים הפסיכולוגיים בדקדוק שונה מזה של המושגים המשמשים לתיאור האירועים החיצוניים. מה שהופך את הפנימי נראה כל כך מסתורי הוא ניסיון מוטעה להבין מושג אחד במונחים של אחר. למעשה הקונספט שלנו של הפנימיות, מה שאנחנו מתכוונים כשאנו מדברים על ' מה שקורה בתוכה ' מקושר לא לתהליכים פנימיים מסתוריים, אלא לחשבון שמציע הפרט את ניסיונה... כתהליכים או אירועים, מה שמתרחש בתוך הפרט אינו מעניין, או מדובר באינטרס רפואי או מדעי גרידא (p13-14).

"ההתקפה של W על רעיון התהליכים הפנימיים אינה מרמזת רק על העניינים החיצוניים, להיפך; בכך שהוא מוציא את טבעו האמיתי של הסיאנסים, הוא מדגיש את העובדה שאנחנו לא רק מעוניינים בהתנהגות. אנחנו לא רק רוצים לדעת שהגוף של האדם היה במצב כזה, ושהתכונות שלה מסודרות בצורה כזאת. למעשה, אנחנו מעוניינים בחשבון שלה על מה שעומד מאחורי ההתנהגות הזאת... (p16-17)

בהנחת ההיגיון של W על אי היכולת של כללים פרטיים או שפה פרטית, הוא מצוין כי "הבעיה האמיתית עם זאת היא לא פשוט כי היא לא מצליחה להטיל חוקים, אבל זה בעיקרון היא לא יכולה לעשות זאת... הנקודה היא שללא הליכים שניתן לבדוק בפומבי, היא לא יכולה להבחין בין החוק ובין שהיא רק חושבת שהיא עוקבת אחר החוק.

ב-55p ג'ונסטון הופך את הנקודה ביחס לחזון (אשר נעשה פעמים רבות על ידי W ו-S בהקשרים האלה ואחרים) שהדיון על החיצוני תלוי כולו באינטליגנציה שלו על הטבע המתחתי של החוויה הראשונה שלהגוף הראשון של הפנימי. מערכת 2 הספקות לגבי המיינד, החושים, העולם, לא יכולים לקבל דריסת רגל ללא הוודאיות האמיתית-רק של מערכת 1 והוודאות שאתה קורא את המילים האלה עכשיו היא הבסיס לשיפוט, לא דבר שיכול להישפט בעצמו. טעות זו היא אחת הבסיסיות והנפוצות ביותר בכל הפילוסופיה.

ב-81p הוא מהווה את הנקודה כי הבלתי אפשרי, במקרה הרגיל, לבדוק את ההצהרות שלכם בנוגע

לנטיית שלכם (לעתים קרובות, אך כאלה שנקראות "גישות בלתי מעניינות") כגון מה שחשבתם או מרגישים, הרחק מלהיות פגם בפסיכולוגיה שלנו, הוא בדיוק מה שנותן להצהרות אלה עניין. "אני עייף" אומר לנו איך אתה מרגיש במקום לתת לנו קצת מידע נוסף על החיצוני, כמו התנועות האיטיות שלך או הצללים מתחת לעיניים.

ג'ונסטון מבצע עבודה מצויינת בהסבר של W המתפריך את הרעיון שמשמעות או הבנה (וכל הנטייות) הן חוויות המלוות את הדיבור. כמו W ציין, פשוט לשקול את המקרה שבו אתה חושב שאתה מבין, ואז לגלות שלא עשית, כדי לראות את חוסר הרלוונטיות של כל חוויה פנימית משמעות, הבנה, חשיבה, להאמין, לדעת ועוד. החוויה החשובה היא המודעות למשחק השפה הציבורית בו אנו משתתפים. שיקולים דומים ממיסים את הבעיה של ' מהירות הברק של המחשבה '. "המפתח הוא להכיר בכך שחשיבה אינה תהליך או רצף של חוויות, אלא היבט של חייהם של ישויות מודעות. מה שמתאים למהירות האור של המחשבה הוא היכולת של האדם להסביר בכל שלב מה שהיא עושה או אומרת. (p86). וכמו אומר "או, אם מישהו מתקשר להתחלה ולסוף המשפט את ההתחלה והסוף של המחשבה, אז לא ברור אם צריך לומר על החוויה של חשיבה שזה אחיד במהלך הזמן הזה או אם זה תהליך כמו לדבר את המשפט עצמו" (RPP2p237).

שוב: "הפרטים היחידים על מה שהיא חושבת יש דקדוק זהה לזה שהיא מתכוונת אליה ולמה היא התכוונה." מה שאנחנו מעוניינים בו הוא החשבון של העבר היא נוטה לתת וההנחה שהיא תוכל לתת חשבון הוא חלק ממה שמעורב לראות אותה מודעת ("91 p). כלומר, כל פועלי הפריסה הללו הם חלק מהפסיכולוגיה המודעת והרצונית שלנו.

ב "מורכבות הפנימי", הוא מציין כי הוא אירוני כי הדרך הטובה ביותר שלנו לתקשר את הפנימי הוא להתייחס החיצוני, אבל אני אומר שזה גם טבעי וגם בלתי נמנע. כיוון שאין שפה פרטית ואין טלפתיה, אנו יכולים רק לכונן שרירים ובדרך כלל התקשורת היעילה והעמוקה ביותר היא על-ידי כיוון שרירי הפה (דיבור). כמו W הגיב במספר הקשרים, הוא במחזות (או עכשיו בטלוויזיה וסרטים) כי אנו רואים את השפה (מחשבה) בצורתו הטהורה ביותר.

כוונה להמשיך כל עוד אנחנו לא לשנות או לשכוח אותם ולכן חוסר משך מדויק, כמו גם רמות של עוצמה והתוכן הוא החלטה ולכן הוא לא מצב נפשי מדויק, אז בכל המובנים האלה הם שונים לגמרי מתפיסות S1, זיכרונות ותגובות רפלקסיבי כמו הרגשות S1.

ההבדל בין S1 ו-S2 (כפי שאני לשים אותו-זה לא היה מינוח זמין J או W) גם הוא נראה סימטריה של פעלים הפריסה, עם שימוש האדם הראשון "אני מאמין" וכו', להיות (במקרה הרגיל של אמירה כנה) משפטים אמיתיים בלבד לעומת האדם השלישי להשתמש "הוא מאמין" וכו', להיות אמיתי או שווא מבוסס ראיות מבוססות. אי אפשר לומר "אני מאמין שיוֹרד גשם זה לא", אבל אחרים כגון "אני מאמין שירד גשם זה לא היה" או האדם השלישי "הוא מאמין שיוֹרד גשם זה לא" הם בסדר. כמו J אומר: "הסוגיה הכללית בלב הבעיה כאן היא האם הפרט יכול להתבונן הנטייות שלה... המפתח להבהרת הפרדוקס הזה הוא לשים לב שהפרטים של המצב הנפשי שלה גם הם בעקיפין מתיאור מצב העניינים... במילים אחרות, מישהו שאומר שהיא מאמינה P מחויבת ובכך לאשר P עצמו... הסיבה שבגללה האינדיבידואל אינו יכול להתבונן באמונה שלה, היא שבכך שהיא מערערת את העמדה

הנייטרלית או המאבחן כלפיה, היא פוגעת בה. מישהו שאמר "אני מאמין שיורד גשם אבל זה לא", ובכך יפגע בטענה שלה. כמו הערות W, לא יכול להיות האדם הראשון המקבילה של האדם השלישי השימוש של הפועל מאותה סיבה כי פועל מתכוון להאמין כוזב חסר אדם הראשון להציג מעיד... שתי העמדות אינן עצמאיות, בגלל ' הטענה כי זה קורה בתוכי קובע: זה קורה מחוץ לי ' (RPP1 p490) " (56-154p). למרות שלא הגיב על ידי W או J, העובדה שילדים אף פעם לא עושים טעויות כאלה כמו "אני רוצה את הממתקים אבל אני לא מאמין שאני רוצה את זה" וכו', מראה כי מבנים כאלה מובנים הדקדוק שלנו (לתוך הגנים שלנו) ולא הרחבות תרבותיות.

לאחר מכן הוא מסתכל על זה מנקודת מבט אחרת על-ידי ציטוט "מה תהיה המטרה של הציור שלי מסקנות מדבריי להתנהגות שלי, כאשר בכל מקרה אני יודע במה אני מאמין? ומה הביטוי שאני יודע במה אני מאמין האם זה לא ביטוי בדיוק בזה-שאני לא מסיק מדבריי את התנהגותי? . זאת העובדה

(RPP1 p744). דרך נוספת לומר זאת היא ש-S1 היא הבסיס האמיתית להכרה בלבד לקוגניציה, וכמצע שאינו מיועד לקביעת אמת ומידה, לא ניתן לשפוט באופן אינטליגנטי.

הוא מסיים את הפרק עם הערות חשובות על השונות בתוך של LG (בתוך הפסיכולוגיה שלנו) ואני מציע לקרוא בעיון.

ג'ונסטון ממשיך בדיון ב"תמונה פנימית/חיצונית" שחלק ממנו מסוכם בציטוט שלו מ-W. "הפנימיות מוסתרת מאיתנו פירושה שהוא נסתר מאיתנו במובן שהוא אינו מוסתר מפניו. והוא לא מוסתר מהבעלים במובן שהוא נותן לו הבעה, ואנחנו, בתנאים מסוימים, מאמינים בהבעה שלו ושם, שגיאיה אין מקום. והסימטריה הזאת במשחק מתבטאת במשפט שהפנימיות מוסתרת מאנשים אחרים. " J (LWPP2 p36) ממשיך: "הבעיה היא לא כי הפנימי הוא מוסתר, אבל המשחק שפה זה כרוך שונה מאוד מאלה שבו אנחנו בדרך כלל מדברים על ידע." ואז הוא נכנס לאחד הנושאים המרכזיים של W במהלך חייו-ההבדל בין אדם למכונה. "אבל עם בן אדם ההנחה היא שאי אפשר לקבל תובנה על המנגנון. לכן, אי-היטרעות... אני מאמין שחוסר הידיעה. חייב להיות מאפיין חיוני של הפנימיות כמו גם הגיוון האינסופי של ביטויים. (RPP2 p645 ו LWPP2 p65). שוב, W מגששים את ההבדל בין בעלי חיים ומחשבים.

J מצוין כי אי-ודאות ב LG שלנו אינם פגמים אלא קריטי לאנושות שלנו. שוב W: "[מה שחשוב] לא שהראיות מסבירות את התחושה (ולכן הפנימיות), אלא שאנו מתייחסים לזה כהוכחה למשהו חשוב, שאנו מבססים פסק דין על הראיות המעורבות הללו, ולכן לראיות כאלה יש חשיבות מיוחדת בחייון והיא מורכבת ממושג." (Z p554).

ג'יי רואה שלושה היבטים של חוסר ודאות זה כחוסר קריטריונים קבועים או גוונים עדינים של משמעות, היעדר נחישות נוקשה של ההשלכות של מדינות פנימיות וחוסר יחסים קבועים בין המושגים שלנו הניסיון. W: "אי אפשר לומר מה ההשלכות החיוניות של המדינה הפנימית. כאשר, למשל, הוא באמת מרצה, מה אז לצפות ממנו, ומה לא? יש כמובן השלכות אופייניות כאלה, אך לא ניתן לתארן אותן באותה דרך כמו תגובות המאפיינות את מצב האובייקט הפיזי. (LWPP2 p90). "באן המצב הפנימי שלה הוא לא משהו שאנחנו לא יכולים לדעת כי אנחנו לא יכולים לחדור את הרעלה של החיצוני. מוטב

שלא תדע דבר. (p195).

בפרק האחרון שלו, הוא מציון כי של LG שלנו לא סביר לשנות ללא קשר להתקדמות מדעית. למרות שניתן להעלות על המידה שחקר הפעילות המוחית עשוי להיות מנבא אמין יותר של התנהגות אנושית, סוג ההבנה של הפעולה האנושית שנתן לא יהיה זהה לזה שמעורב במשחק השפה על כוונות. לא משנה מה הערך של גילוי המדען, לא ניתן היה לומר שהוא חשף את הכוונות האמיתיות. (p213).

הדבר מוביל לרעיון שקורלציה בין מצבי המוח לבין הנראות לא סביר. "הקושי הוא שהרעיון של מחשבה אחת הוא מושג מלאכותי מאוד." ? כמה מחשבות יש בטרייטאוס וכאשר הרעיון הבסיסי של זה פגע W, האם זה היה מחשבה אחת או פריחה מהם? רעיון הכוונות יוצר בעיות דומות... ניתן לראות את כל ההצהרות הבאות כהגברה או הסברים על המחשבה המקורית, אך כיצד עלינו להניח שזה מתייחס למצב המוח? האם עלינו לדמיין שגם זה יכלול את התשובה לכל שאלה אפשרית בנוגע למחשבה?. היינו צריכים להרשות ששתי מחשבות שונות באופן משמעותי מקורלציה עם אותו מצב מוחי... מילים יכול במובן אחד להיות להחלפה ובמובן אחר לא. זה יוצר בעיות בניסיון לתאם מצבי מוח ומחשבות... שתי מחשבות עשויות להיות זהות במובן אחד ושונות בצורה אחרת... לפיכך, הרעיון של מחשבה אחת הוא שברירי ומלאכותי, ומסיבה זו קשה לראות את התחושה שהיא יכולה לדבר על מתאם אחד עם מדינות המוח. (p218-219). כלומר, אותה מחשבה (COS) "יורד גשם" מבטאת מספר אינסופי של מצבי מוח באדם אחד או רבים. כמו כן, מצב המוח ' אותו ' עשוי לבטא מחשבות שונות (COS) בהקשרים שונים.

כמו כן, W מכחיש שהזיכרון מורכב מעקבות מערכת העצבים. "כאן הסימן היסוד הוא כמו השעון הפנימי, כי אנחנו לא מדברים יותר על מה שקרה מעקבות שאנחנו מייצעים לשעון הפנימי לנחש את הזמן". לאחר מכן הוא מציון דוגמה מ-RPP1 (p908) של W של האדם מסמן סימנים בזמן שהוא קורא ומי לא יכול לחזור על הטקסט בלי הסימנים אבל הם לא מתייחסים לטקסט על ידי כללים... "הטקסט לא יאוחסן בתוך התגיות. ולמה זה צריך להיות מאוחסן במערכת העצבים שלנו? "וגם" ... שום דבר לא נראה לי יותר מתקבל על הדעת מאשר האנשים שיום אחד יגיע לדעה הסופית כי אין העתק במערכת או הפיזיולוגית או מערכות העצבים אשר מתאים מחשבה מסוימת או רעיון מסוים של זיכרון" (LWPP1 p504). זה מרמז כי יכול להיות פסיכולוגי regularities אשר אין regularities פיזיולוגית מתאים; וכמו שהפרובוקטיבית מוסיפה "אם זה מרגיז את המושגים שלנו על סיבתיות, אז הגיע הזמן שהם יהיו עצובים." (RPP1 p905)... "מדוע לא הראשונית ומצבי המסוף של מערכת מחוברים באמצעות חוק טבעי שאינו מכסה את מצב המתווך? (RPP1 p909) ... [סביר להניח כי] אין תהליך בקורלציה המוח עם שיוך או בחשיבה, כך שיהיה בלתי אפשרי לקרוא את תהליכי המחשבה מתהליכי המוח... , למה ההוראה הזו, אם לומר? לא להמשיך מתווה ובוהו ... כפי שהיו, causelessly; ואין שום סיבה שזה לא באמת צריך להחזיק את המחשבות שלנו, ולכן הדיבור והכתיבה שלנו. (RPP1 p903)... אבל חייב להיות כאן? הסבר פיזיולוגי למה שלא נעזוב? את ההסבר לבדנו. אם היית בוחן את ההתנהגות של מכונה ובכן מי אומר שיצור חי, גוף של חיה, הוא מכונה במובן הזה? (RPP1 p918) (p).

כמובן, אפשר לקחת את ההערות האלה באופן מובן, אבל דרך אחת היא כי W צופה העלייה של תורת הכאוס, המוח הגלם והארגון-העצמי בביולוגיה. מכיוון שחוסר ודאות, תווה ובוהו וחוסר הידיעה הם

הדוקטרינה הסטנדרטית כעת, מהתת-אטומיים ועד לקנה מידה מולקולרי, ובדינמיקה פלנטרית (מזג אוויר וכו') וקוסמולוגיה, מדוע שהמוח יהיה יוצא מן הכלל? ההערות המפורטות היחידות שראיתי הן במאמר האחרון של דנילה מויאל-שררוק (DMS).

זה די מרשים, כי למרות תצפיות של W הם בסיסיים לכל לימוד התנהגות – בלשנות, פילוסופיה, פסיכולוגיה, היסטוריה, אנתרופולוגיה, פוליטיקה, סוציולוגיה ואמנות, הוא אפילו לא מוזכר ברוב הספרים והמאמרים, עם אפילו החריגים שיש להם מעט לומר, ורוב זה מעוות או שטוח הנכון. יש ההמולה של עניין לאחרונה, לפחות בפילוסופיה, ואולי המצב האבסורדי הזה ישתנה, אבל כנראה לא הרבה.

הדיון בהבדל הלוגי (פסיכולוגי) בין הסיבות S1 לבין מטרות ה-S2 בפרק 7 של הספר האחרון של האקר "טבע האדם" (2011), במיוחד p226-32, הוא קריטי לכל תלמיד של התנהגות. זוהי אשליה כמעט אוניברסלית, כי "גורם" הוא מונח מדויק לוגית בדיוק בזמן "סיבה" היא לא אלא W נחשף כל כך הרבה פעמים. כמובן, אותה הבעיה מתעוררת עם כל המושג מדעי ומתמטיש. וכמובן, צריך לזכור כל הזמן כי 'פעולה', 'מצב', 'שביעות רצון', 'כוונה', 'אפילו' ו'או', 'לפני', 'אמת' וכו' כל משחקי שפה מורכבים מסוגלים לעלות אותנו כמו W כל כך יפה תיאר bbb בתחילת שנות ה-30.

סריל לעשות הערות מעניינות רבות באחד הספרים האחרונים שלו 'חשיבה על העולם האמיתי' (2013) (TARW), ונראה שכתבתי את הסקירה היחידה, אז אני אשוחח על זה בפורטרוט כאן.

ב-TARW p21 אנו שוב להיתקל במה שאני רואה כפגם הבולט ביותר בעבודה של S ואחד כי היה צריך להיות ברור לפני זמן רב היה לו רק קרא את W מאוחר יותר פרשנים שלו בזהירות רבה יותר. הוא מתייחס חופשי רצון כמו "הנחה" שאולי אנחנו צריכים לוותר! זה ברור מאוד מ-W שיהיה, העצמי, העולם, וכל התופעות של חיינו הם הבסיס לשפוט-הסלע המקומפי של ההתנהגות שלנו ואין אפשרות לשפוט אותם. אנחנו יכולים "להניח" יש לנו שתי ידיים או לחיות על פני האדמה או שמדונה היא זמרת וכו' ? אולי טעות ענקית זו מקושרת עם מיזוג של האמיתי רק S1 ו-S2 יניארויות אשר ציינתי. מדהים שהוא יכול לקבל כמעט כל דבר אחר נכון ומעידה על זה!

ב-p22 ובמקומות אחרים הוא משתמש ברעיון של התכוונות בלתי מודעת, שהוא דיבר עליו לראשונה בעיתון 1991 בפיל. סוגיות, וציין כי אלה הן מיני דברים שיכולים להיות מודעים (למשל, חלומות). W הייתי חושב הראשון להגיב על זה לציין כי אם אתה לא יכול לדבר על מחשבות חסר הכרה אתה לא יכול לדבר על אלה מודעות או (BBB). כאן ובמהלך העבודה שלו זה לא נכנס לאכול כי הוא אינו משתמש במושגים S1/S2 כפי שהוא עושה את זה כל כך הרבה יותר קל לשמור על הדברים ישר והוא עדיין מוצא את זה הכרחי כדי להתפנק בשפה מאוד לא-ויטגניסטיאני. לדוגמה, "ברגע שיש לך manipulable האלמנטים תחביוניים, אתה יכול לנתק את הכוונות מהסיבות המיידיות שלו בצורה של תפיסות וזיכרונות, באופן שאין אפשרות לבצע פרטים של אלמנטים ייצוג מובנים מבחינה טקטית". (p31) רק אומר כי עם השפה הגיעה כוונת הרגשות של S2, שם מחשבה מודעת והסיבה (כלומר, פעולות ציבוריות פוטנציאליות אקספרטיב בשפה) הפכה לאפשרית.

לגבי סיבות ורצונות (p39) לראות במקום אחר כאן את הביקורות של יצירותיו האחרות.

המשך ההתייחסות של S לנטיית של מדינות נפשיות, ושיחת החוץ שלולמצבים נפשיים כייצוגים (למעשה "מצגות" כאן) עם COS, היא (לדעתי) לא מועיל. ב 25p למשל, נראה שהוא רוצה לומר כי התפוח שאנו רואים הוא COS של נציג שומר החשבון – (כלומר, הסיבה היא בנויה) תפיסת התפוח הגירוד הבלתי מודע הרפלקסיבי של גירוד יש את אותו מעמד (כלומר, COS) כתנועה מתוכננת מכוונת של הזרוע. , לפיכך, המצבים הנפשיים של S1 הם להיכלל בפעולות של S2 COS. למרות שאני מקבל את רוב האונטולוגיה של S ואפיסטולוגיה אני לא רואה את היתרון של זה, אבל יש לי את הכבוד הגדול ביותר אליו אז אני אעבוד על זה. ציינתי את הנטייה שלו (נורמלי לאחרים אבל פגם ב סריל) כדי לעררב S1 ו-S2 אשר הוא עושה ב 29p שבו הוא נראה מתייחס לאמונות כמו מדינות הנפש. נראה לי די בסיסי וברור מאז BBB של W ב 30 כי S2 הם לא מצבים נפשיים בשום דבר כמו התחושה של S1. אנחנו צריכים תמיד לשמור על ברור את ההבדל בין משחקי השפה של s1 ו-S2 ולכן אם הוא מתעקש להשתמש במשחק האמונה בהתייחסות S1 אז זה הרבה יותר ברור אם אנחנו מתייחסים B1 ו-b2 שבו B2 היא המילה "אמונה" כפי שנעשה בהתייחס לפעולות הלשוני הציבורית של מערכת 2.

הפסקה מתחילה "כי" על 25p הוא דיון הפרטים הבלתי מודע האמיתי, זיכרונות ומעשים רפלקסיבי- e. i., הפונקציות האוטומטיות המוטיות שלנו של הפסיכולוגיה המפותח שלנו (EP). כאמור, אפשר לקרוא את ספרו של הוטו והספר של Myin: "מוחות בסיסיים ללא תוכן" (2012) ואת המשך שלהם לחשבון שונה מאוד של הטבע הלא מייצוג או הפעיל של S1.

שולחן ההתכונות ב-26p מעדכן אחד שהוא השתמש בו במשך עשורים ושבהם השתמשתי בבסיס לשולחן המורחב שלי לעיל.

כמעט לפני חצי מאה שנים כתבו "כיצד להפיק ממנו", שהיה מקדמה מהפכנית בהבנת ההתנהגות שלנו (אם כי פחות מכך, אם אדם הבין W). הוא המשיך לפתח את התיאור הטבעי של ההתנהגות ועל 39p הוא מראה כיצד מקורו של האתיקה בהתנהגות החברתית ובשפה הטבועה בנו. קונספט בסיסי הוא הסיבות העצמאיות של הרצון לפעולה (dira), המוסברת בספריו השונים. לקבלת מיתאר עיין בביקורות של MSW ועבודות אחרות. הוא נוטה להשתמש בסיבות הפרווקנליות של S2 (כלומר, פסיכולוגיה ותרבות) כדי להפיל את הניתוח שלו, אבל כמו עם כל התנהגות אני רואה אותו שטחי אלא אם כן הוא כולל את הסיבות הסופיות S1 ולכן אני לשבור DIRA שלו לתוך DIRA1 ו DIRA2. הדבר מאפשר את התיאור במונחים של מנגנונים לא מודעים של אלטרואיזם וכושר הדדיים. כך, אני מחדש את המשפט... "האחרון ב39p" אנשים מתבקשים לעקוף את הנטיות הטבעיות שלהם על ידי ביצוע שיקולים אתיים לנצח "כמו"... אנשים נאלצים לעקוף את היתרונות האישיים המידיים שלהם כדי להבטיח הטבות גנטיות ארוכות טווח באמצעות אלטרואיזם הדדיים וכולל כושר.

האובליונות של S (שהוא חולק עם הפילוסופים ביותר) למסגרת שתי המערכות המודרניות, ולהשלכות המלאות של ההכרה המלאה של W "רדיקל" כאמור באופן דרמטי ביותר ביצירתו האחרונה ' על ודאות ', היא מצערת ביותר (כפי שציינתי בביקורות רבות). זה היה W שעשה את העבודה הראשונה והטובה ביותר לתאר את שתי המערכות (אם כי אף אחד אחר לא הבחין) ו-OC מייצג אירוע מרכזי בהיסטוריה האינטלקטואלית. לא רק ש-S לא מודע לעובדה כי המסגרת שלו היא המשכו הישיר של W, אבל כל אחד אחר הוא מדי, אשר מסביר את העדר התייחסות משמעותית W בספר זה. כרגיל

גם מציין שאין היכרות גלויה עם EP, אשר יכול להאיר את כל הדיונים של התנהגות על ידי מתן הסברים ההתפתחותית האולטימטיבית האמיתי ולא התרבותיים השטיוניים השטחיים.

, לפיכך, הדיון של S על שתי הדרכים לתאר תחושות (' חוויות ') ב p202 הוא לדעתי הרבה יותר ברור, אם אחד מבין כי ראיית הכאב אדום או תחושה הוא אוטומטי אמיתי-בלבד S1, אבל ברגע שאנחנו לטפל בו במודע (ca. 500 אלפיות שנייה או יותר) זה הופך להיות "לראות כמו" וינאריות (true או false) פונקציה S2 כי ניתן להתבטא באופן פומבי בשפה (ואחרים התכווצויות שרירים גופנית גם). כך, S1 ' ניסיון ' כי הוא זהה עם אדום או הכאב לעומת החוויה S2 ' של אדום או כאב, ברגע שאנחנו מתחילים לשקף את זה, בדרך כלל מעורבבים יחד לתוך ' ניסיון ' אחד. בשבילי עד המקום הטוב ביותר כדי לקבל הבנה של סוגיות אלה הוא sed בכתבי W להתחיל עם bbb ולסיים עם OC. אף אחד אחר לא תיאר את הדקויות של משחקי השפה עם בהירות כזאת. על האדם לשמור בקביעות את הערפול ואת משמעויות רבות של ' טעות ', ' אמת ', ' ניסיון ', ' להבין ', ' יודע ', ' ראה ', ' אותו ' וכו', אך רק W היה מסוגל לעשות זאת – אפילו S מועד לעתים קרובות. וזה לא בעיה טריוויאלית – אלא אם כן ניתן לציין מחדש את כל p202 להפריד את האמת בלבד לא S1 judgeable מתוך S2 ינאריות אז שום דבר על התנהגות ניתן לומר ללא בלבול. וכמובן, לעתים קרובות מאוד (כלומר, בדרך כלל) מילים משמשות ללא משמעות ברורה – יש לציין כיצד ' נכון ' או ' בעקבות ' או ' ראה ' הוא להשתמש בהקשר זה ו-W הוא היחיד שאני יודע מי בעקבות מקבל את זה נכון.

שוב, על 203-206p, הדיון של מכוונות מכוונת אוטומטי סיבתי מכוון אוטומטית itionality רק הגיוני לי כי אני מסתכל על זה כמו רק דרך אחרת לתאר מדינות S1, אשר מספקים את חומר הגלם לרגשנות מכוונת מודעת S2 אשר, מנקודת האבולוציה הביולוגית של השקפה (ומה אחר יכול להיות?) חייב להיות המקרה. לפיכך, ההערה שלו על p212 היא ממש על הכסף-ההסבר האולטימטיבי (או כמו W מתעקש את התיאור) יכול להיות רק מאזרח אשר מתאר כיצד הנפש, רצון, העצמי והכוונה, לא יכול לחסל אותם באופן משמעותי כמו תופעות ' אמיתי '. הסקירה המפורסמת של המילה "הסבר על התודעה" של דנט, "שכותרתו" תודעה מוסברת. וזה עושה את כל זה יותר מוזר כי S צריך להצהיר שוב ושוב כי אנחנו לא יודעים בוודאות אם יש לנו רצון חופשי, כי אנחנו צריכים ' השערת ' העצמי (-p218). (219).

כמו כן, אני שוב חושב שזה במסלול הלא נכון (p214) כאשר הוא מציע כי הבלבול נובע מטעויות היסטוריות בפילוסופיה כגון דואליזם, אידיאליזם, מטריאליזם, אפיפנומנליזם וכו', ולא ברגישות אוניברסלית לברירות המחדל של הפסיכולוגיה שלנו-"האשליה הפנומנולוגית" (tpi) כפי שהוא הגדיר אותו, bewitchment על ידי השפה כפי שתוארה להפליא על ידי W. כפי שהוא מציין, "התהליכים הנורוביולוגיים והתופעות המנטליות הם אותו האירוע, המתוארים ברמות שונות" ו-"כיצד יכולים כוונות מודעות לגרום לתנועה גופנית? ... איך הפטיש יכול להזיז את המסמר בכוח להיות מוצק? ... אם אתה מנתח את היציבות... אם אתה מנתח את מה שהכוונה-in-action הוא causally, אתה רואה באופן מקבילים אין שום בעיה פילוסופית שנתרה.

הייתי מתרגמת את ההערה שלו (p220) "רמקול יכול להשתמש בביטוי כדי להפנות רק אם ביטוי של הביטויים המפנים הרמקול מציג תנאי שהאובייקט התייחס מספק; והתייחסות מושגת בזכות שביעות הרצון של מצב זה. "כמו" המשמעות מושגת על ידי ציון מצב לאימות בפומבי של סיפוק (מצב האמת).

"אני חושב שיורד גשם" זה נכון אם יורד גשם ושקרי אחרת. כמו כן, הייתי מצוין "לב הטיעון שלי הוא שהנהלים הלשוניים שלנו, כפי שניתן להבין בדרך כלל, מקדם את המציאות הקיימת ללא תלות בייצוגים שלנו". (p223) כ-"חיינו מראים עולם שאינו תלוי בקיומו ואינו יכול להיות מאתגר באופן אינטליגנטי".

זמן לכמה ציטוטים נוספים ודיון על ספרו האחרון של "פילוסופיה במאה החדשה" (2008) וכמו בכל מקום אחר אני אחזור על כמה הערות כדי למקם אותם בהקשר אחר.

"האם תהליך המכונה יכול לגרום לתהליך מחשבה? התשובה היא: כן. , ואכן, רק תהליך מכונה יכול לגרום לתהליך מחשבה, והחשוב אינו שם תהליך מכונה; הוא מצוין תהליך שיכול להיות, ובדרך כלל, מיושם במכונה. סריל p73 PNC

"... אפיון של תהליך כחישוב הוא אפיון של מערכת פיזית מבחון; וזיהוי התהליך כחישוב אינו מזהה תכונה פנימית של הפיסיקה, הוא למעשה אפיון יחסי של משקף. סריל p95 PNC

"טיעון החדר הסיני הראה שסמנטיקה אינה פנימית לתחביר. כעת אני מבצע את הנקודה הנפרדת והאחרת שתחביר אינו מהותי לפיסיקה. סריל p94 PNC

"הניסיון לחסל את הכשל הפיזוח באמצעות התפרקות קורסיבית נכשלת, כי הדרך היחידה לקבל את התחביר הפנימי של הפיסיקה היא לשים פיזוח בפיסיקה." סריל p97 PNC

"אבל אתה לא יכול להסביר מערכת פיזית כגון מכונת כתיבה או מוח על ידי זיהוי תבנית שהיא חולקת עם הסימולציה החישובית שלה, כי קיומו של התבנית אינו מסביר כיצד המערכת פועלת בפועל כמערכת פיזית. ... בסיכום, העובדה כי הייחוס של התחביר מזהה לא כוחות סיבתי נוספת היא קטלנית לטענה כי תוכניות לספק הסברים סיבתי של הכרה... יש רק מנגנון פיזי, המוח, עם רמות שונות הפיזי והפיזי האמיתי/נפשית הסיבתי של תיאור. סריל p101-103 PNC

"בקיצור, התחושה של ' עיבוד מידע ' המשמש במדע קוגניטיבי הוא ברמה גבוהה מדי של ההפשטה כדי ללכוד את המציאות הביולוגית הקונקרטית של התכונות פנימיות... אנחנו עיוורים להבדל זה על ידי העובדה כי אותו משפט ' אני רואה מכונת מתקרבת לכיווני, ' יכול לשמש כדי להקליט הן הכוונות החזותיות ואת התפוקה של המודל החישובית של חזון... במובן של ' מידע ' המשמש במדעי הקוגניציה, זה פשוט שקר לומר כי המוח הוא מכשיר עיבוד מידע. סריל p104-105 PNC

"יכולים להיות סיבות לפעולה אשר מחייבות את האדם הרציונלי רק למען אופי העובדה המדווחת בהצהרת הסיבה, ובלתי תלוי ברצונות של הסוכן, ערכים, גישות והערכות ? ... הפרדוקס האמיתי של הדיון המסורתי הוא שהוא מנסה להציב את הגיליוטינה של יום, את ההבחנה הנוקשה בערך העובדות, באוצר מילים, שהשימוש בו כבר מניח את הייחוד של ההבחנה. סריל p165-171 PNC

"... כל פונקציות הסטטוס ולכן כל המציאות המוסדית, למעט שפה, נוצרות על-ידי מעשי דיבור בעלי צורה לוגית של הצהרות... הצורות של פונקציית הסטטוס המדובר הן כמעט תמיד עניין של כוחות

deontic ... להכיר במשהו כזכות, חובה, חובה, דרישה וכדומה, היא להכיר בסיבה לפעולה... מבנים deontic אלה להפוך הרצון האפשרי-הסיבות העצמאיות לפעולה... הנקודה הכללית היא ברורה מאוד: יצירת השדה הכללי של סיבות מבוססות הרצון לפעולה מראש לקבל מערכת של סיבות שאינן תלויות בתשווקה לפעולה. סריל PNC p34-49

"חלק מהתכונות הלוגיות החשובות ביותר של התכונות הן מעבר להישג של פנומנולוגיה משום שאין להם מציאות פנומנולוגית מיידית... מכיוון שיצירת משמעות מתוך חוסר משמעות אינה מנוסה במדע... היא אינה קיימת... זה... אשליה הפנומנולוגית. " סריל PNC p115-117

התודעה מועלת לתהליכי המוח ולתודעה אין כוחות סיבתיים בנוסף לכוחות הסיבתי של הניורוביולוגיה הבסיסית... אבל מחדש סיבתי לא מוביל... התודעה קיימת רק כמנוסה... ולכן לא ניתן לצמצם אותו למשהו שיש לו אונטולוגיה של אדם שלישי, משהו שקיים ללא תלות בחוויות. " סריל PNC 155-6

"... הקשר המכוון הבסיסי בין המיינד לבין העולם קשור לתנאי הסיפוק. והצעה היא כל דבר שיכול לעמוד ביחס מכוון אל העולם, ומאחר שהיחסים המכוון האלה קובעים תמיד את תנאי הסיפוק, וההצעה מוגדרת כדבר מספיק כדי לקבוע את תנאי הסיפוק, מסתבר שכל הכוונות הן עניין של התכוונות. סריל PNC p193

למרות ש-S אינו אומר ונראה שאינו מודע במידה רבה, רוב העבודה שלו מלווה ישירות מתוך זה של W, למרות שלעיתים קרובות הוא מותח אותו. כדי לומר כי סריל נשא על עבודתו של W היא לא לומר כי היא תוצאה ישירה של W לימוד, אלא כי בגלל שיש רק אחת הפסיכולוגיה האנושית (מאותה סיבה יש רק אדם אחד בלבד), כי כל מי שמתאר במדויק את ההתנהגות חייב להיות מאשר כמה וריאציה או הרחבה של מה W אמר (כפי שהם צריכים אם הם מעניקים תיאורים אני מוצא את רוב S מוצלל ב W, כולל גירסאות של טיעון החדר הסיני המפורסם נגד AI חזקה ובעיות הקשורות אשר הם הנושאים של בחורים 3-5. אגב, אם החדר הסיני מעניין אותך אז אתה צריך לקרוא את מצוינות של ויקטור רודיש, אבל לא ידוע למעשה, תוספת על CR-"סריל פריד של כל פגם". Rodych כתב גם סדרה של מאמרים מעולים על הפילוסופיה של W של מתמטיקה-כלומר, EP (פסיכולוגיה אבולוציונית) של מערכת אקסיומתי 1 היכולת לספור עד 3, כפי שמורחב לתוך מערכת אינסופית 2 slg (משחקים השפה המשנית) של מתמטיקה.

התובנות של W לתוך הפסיכולוגיה של המתמטיקה מספקות כניסה מצוינת לכוונות. אני גם לשים לב שאף אחד לא מעודד את AI חזק, הגירסאות הרב ביותר של ביהביורזם, פונקציונליזם במחשבים, CTM (תאוריה חישובית של המוח) ותורת המערכות הדינאמיות (DST), נראה שהוא מודע לכך Tractatus של W ניתן לראות את ההצהרה המרשימה ביותר ורב עוצמה של נקודת המבט שלהם שכתב אי פעם (כלומר, התנהגות (חשיבה) כמו עיבוד לוגי של עובדות-כלומר, עיבוד מידע) כמו, מאוחר יותר (אבל לפני המחשב הדיגיטלי היה ניצוץ בעיניו של טיורינג) W תיאר בפירוט רב מדוע אלה היו תיאורים ברור של המוח (חשיבה, התנהגות) שיש להחליפו בפסיכולוגיה (או שאתה יכול לומר שזה כל מה שהוא עשה לשארית חייו). עם זאת עושה התייחסות קטנה ההצהרה מראש של W של המוח כמו מנגנון, ואת השמדת אותו בעבודה המאוחרת שלו.

מאז W , S הפך את הדקטור העיקרי של השקפות אלה מכני של התנהגות, ואולי הפסיכולוג התיאורי החשוב ביותר (פילוסוף), אבל לא מבין איך W לגמרי ציפה אותו ולא, על ידי וגדול, לעשות אחרים (אבל לראות את העיתונים והספרים הרבים של פרודרגל ו קופלנד ב W , טיורינג AI-העבודה של S היא הרבה יותר קל לעקוב אחר מאשר W של, ולמרות שיש קצת ז' רגון, זה ברור במיוחד אם אתה מתקרב אליו מהכיוון הנכון. לפרטים נוספים, עיין במאמרים.

כמו W , סריל נחשב הפילוסוף הטוב ביותר של הזמן שלו והעבודה הכתובה שלו הוא מוצק כמו סלע ופורץ לאורך. עם זאת, הכישלון שלו לקחת את מאוחר יותר W ברצינות מספיק מוביל כמה טעויות ובלבולים. ב 7 W הוא מצייץ פעמיים כי הודאות שלנו על עובדות בסיסיות נובע ממשקל מכריע של הסיבה לתמוך בטענות שלנו, אבל כמו קולבה, dms ואח' ציין, W הראה באופן מוחלט ב' על ודאות' כי אין אפשרות לפקפק במבנה האמיתי בלבד אקסיומתי של המערכת שלנו 1 תפיסות, זיכרונות ומחשבות, שכן הוא הבסיס לשיפוט ואינו יכול להישפט. במשפט הראשון ב 8 הוא מספר לנו כי ודאות היא בלתי ניתנת לערעור, אבל סוג זה של ' ודאות', אשר אנו יכולים לקרוא 2 Certainty, היא תוצאה של הרחבת הוודאות שלנו בלתי מ ובלתי ניתנת לערעור (1 Certainty) באמצעות החוויה והוא שונה לחלוטין כפי שהוא הפרו (אמיתי או שקר) זוהי כמובן דוגמה קלאסית של "הקרב נגד bewitchment של האינטליגנציה שלנו על ידי השפה" אשר W הפגינו שוב ושוב. מילה אחת-שניים (או רבים) שימושים ברורים.

ב- 10 W הוא מספר על אנטיפתיה לתיאוריה אך כפי שצינתי לעיל, ' התיאוריה' היא עוד משחק בשפה (LG) ויש מפרץ עצום בין תיאור כללי של התנהגות עם כמה היטב מספר דוגמאות ואחד שעולה ממספר גדול של כזה שאינו כפוף לדוגמאות רבות נגד. האבולוציה בימיה המוקדמים הייתה תאוריה עם דוגמאות ברורות ומוגבלות, אך במהרה הפכה לתמצית של גוף גדול של דוגמאות ותאוריה במובן שונה לגמרי. באופן דומה, עם תאוריה אחת עשויה להיות סיכום של אלף עמודים של דוגמאות של W ואחד הנובע מעשרה עמודים.

שוב, ב- 12 W , ' התודעה' היא תוצאה של תפקוד אוטומטי של מערכת 1 שהוא ' סובייקטיבי' בכמה חושים שונים למדי, ולא, במקרה הרגיל, עניין של ראיות, אלא הבנה אמיתית-בלבד במקרה שלנו ותפיסה אמיתית בלבד במקרה של אחרים.

כפי שקראתי 13 W חשבת: "האם אני יכול להרגיש כאב תופת ולהמשיך כאילו כלום לא בסדר?" לא! -זה לא יהיה "כאב" באותו הגיון. "החוויה הפנימית מצריכה קריטריונים חיצוניים" (W) וסריל נראה להחמיץ את זה. ראה W או ג'ונסטון.

כשקראתי את הדפים הבאים הרגשתי ש- W יש תפיסה הרבה יותר טובה של הקשר בין המוח/שפה, כפי שהוא רואה בהם כנדרף להקשרים רבים, ועבודתו היא מחשבה מבריקה של הנפש כפי שהיא למשל בדוגמאות רבות של שימוש בשפה. כפי שצוטט לעיל, "עבשיו אם זה לא הקשר הסיבתי שאנחנו מודאגים לגביו, אז הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו". וגם, כפי שהוסבר לעיל, אני מרגיש את השאלות שבהן S מסתיים סעיף 3 מענה במידה רבה על ידי בהתחשב באלוף של W מנקודת המבט של שתי המערכות. כמו כן, עבור סעיף 6 על פילוסופיית המדע. Rodych עשה מאמר על פופר W vs אשר חשבתי מעולה באותו זמן, אבל אני אצטרך לקרוא אותו שוב כדי להיות בטוח.

לבסוף, ב p25, אפשר להכחיש כי כל מהדורה של המושגים שלנו (השפה משחקים) של הקאוזציה או רצון חופשי הכרחי או אפילו אפשרי. אתה יכול לקרוא כמעט כל דף של W ו הרבה DMS, קולבה, האקר וכו' מהסיבות. זה דבר אחד לומר דברים מוזרים על העולם באמצעות דוגמאות מתוך מכניקת הקוונטים, חוסר ודאות וכו', אבל זה אחר לומר משהו רלוונטי לשימוש הרגיל שלנו במילים.

ב p31, 36 וכו', אנחנו שוב פוגשים את הבעיות הבלתי פוסקת (בפילוסופיה ובחיים) של מילים זהות לנצח על ההבדלים הענקיים של LG ' האמונה ', ' לראות ' וכו', כפי שהוחל S1, אשר מורכב מצבים נפשיים בהווה בלבד, ו-S2 שזה לא. שאר הפרק מסכם את עבודתו על ' דבק חברתי ' אשר, מ-EP, פרספקטיבה wittgen, היא פעולות מהירות אוטומטית של S1 לייצר את הצורות האיטיות של S2 אשר מורחבים באופן בלתי נשכח ואוניברסלי במהלך הפיתוח האישי לתוך מגוון רחב של יחסים בלתי מודעים אוטומטית deontic עם אחרים, ובאופן שרירותי לתוך ו

פרקים 3 אל 5 מכילים את הטיעונים הידועים שלו נגד ההשקפה המכנית של המוח אשר נראה לי מוחלט. קראתי ספרים שלמים של תגובות להם ואני מסכים עם S כי כולם להחמיץ את הנקודות ההגיוניות הפשוטה מאוד (פסיכולוגי) הוא עושה (ואשר, על ידי וגדול, W עשה חצי מאה קודם לכן היו מחשבים). כדי לנסח את זה בתנאים שלי, S1 מורכב מחוסר הכרה, מהיר, פיזי, סיבתי, אוטומטי, לא מקובע, מצבים נפשיים של אמת בלבד, בעוד האיטי S2 יכול רק להיות מתואר במונחים של סיבות למעשים כי הם פחות או יותר מודע להתנהגות התנהגות (פעולות פוטנציאליות) כי הם או יכול להיות יניאירות T או מחשבים ושאר הטבע הינם רק בעלי כוונות שתלויות בפרספקטיבה שלנו בעוד שלבעלי חיים גבוהים יותר יש התכוונות ראשונית שאינה תלויה בפרספקטיבה. כמו W ו S מעריכים, האירוניה הגדולה היא כי אלה הנחות מטריאליסטי או מכני של הפסיכולוגיה מסכות כמו מדעחדשני, אבל למעשה הם אנטי מדעיים לחלוטין. פילוסופיה (פסיכולוגיה תיאורית) ופסיכולוגיה קוגניטיבית (שחררה אמונות תפלות) הפכות להיות יד בכפפה והוא הופסטטר, דנט, קארותרס, קורצוול וכו', שנשארו בחוץ בקור.

עמוד 62 מסכם בצורה יפה את אחד הטיעונים שלו אבל p63 מראה כי הוא עדיין לא לגמרי להרפות את הלוח הריק כפי שהוא מנסה להסביר מגמות בחברה במונחים של הרחבות התרבות של S2. כפי שהוא עושה במקומות רבים אחרים בכתביו, הוא נתן סיבות תרבותיות, היסטוריות לבירורים, אבל זה נראה די ברור לי (כפי שהיה W) כי ההשקפה המכנית של המוח קיים מאותה סיבה כמו כמעט כל התנהגות – זה המבצע ברירת המחדל של ה-EP שלנו אשר מחפש הסברים במונחים של מה שאנחנו יכולים לחשוב במכוון דרך לאט, ולא ב-S1 ה כפי שצוין לעיל, סריל תיאור זאת כ-TPI. שוב, על p65 אני מוצא תיאור של W של הפסיכולוגיה שלנו בירושה אקסיומתי והארכות שלו ב-OC ויצירות אחרות להיות עמוק יותר של s (או של כל אחד), ולכן אנחנו לא ' בטוחים ' כי כלבים הם בהכרה, אבל זה לא פתוח לפקפק. עיין בסעיף הקודם במאמר זה העוסק ב-OC ו-DMS.

פרק 5 הורסת את ctm, בצורה יפה הרבה וכו', וציון כי 'יריבים רוצציה', ' מידע', ' תחביר', ' אלגוריתם', ' היגיון', ' תוכנית', וכו', הם משקיף קרוב (כלומר, פסיכולוגי) מונחים ואין להם משמעות פיזית או מתמטית (COS) במובן הפסיכולוגי הזה, אבל כמובן יש חושים אחרים שהם ניתנו לאחרונה כפי ש ש, שוב, אנשים מכושף על ידי שימוש באותה מילה להתעלם ההבדל העצום בשימוש שלה (משמעות).

הערות אלה הן כל ההרחבות של wittgenstein הקלאסי ובחיבור זה, אני ממליץ על הדפים של הוטו וקריאה מדי.

פרק 6 "האשליה הפנומנולוגית" (TPI) היא המועדפת עלי, ובזמן שהוא הורסים את השדה הזה, הוא מראה הן את יכולותיו הלוגיות והן את כישלוננו לתפוס את הכוח המלא של שני הצדדים המאוחרים, ואת הערך האוריסטי הגדול של המחקר הפסיכולוגי האחרון על שני האחרים. ברור כשמש כי TPI הוא בשל בלתי מודע ליצרניות הרכב של S1 וכלה בחשיבה איטית מודעת של S2 כמו לא רק העיקרי, אלא כל מה שיש. זה הקלאסי עיוורון צפחה ריק. ברור כי W הראה את זה כמה 60 שנים מוקדם יותר, גם נתן את הסיבה בעליונותה של הרשת האמיתית-בלבד הבלתי מודע אוטומטי של מערכת מולדת 1. כמו רבים אחרים, סריל רוקד מסביבו. אבל אף פעם לא ממש מגיע לשם מאוד ברצינות, לגבי "משקיף עצמאית" התכונות של העולם כמו S1 ו' תלוי המתבונן תכונות כמו S2 צריך להוכיח חושפני מאוד. כמו הערות, היידגר והאחרים יש את האונטולוגיה בדיוק לאחר, אבל כמובן כך עושה כמעט כל אחד בשל ברירות המחדל של EP שלהם.

אבל הדבר החשוב באמת הוא כי S לא לקחת את הצעד הבא כדי להבין כי TPI הוא לא רק כישלון של כמה פילוסופים, אלא עיוורון אוניברסלי EP שלנו שנבנה EP. הוא בעצם מצהיר זאת כמעט במילים כאלה, אבל אם הוא באמת הבין איך הוא יכול להיכשל להצביע על ההשלכות העצום שלו על העולם. עם חריגים נדירים (למשל, הג Tirthankaras לחזור מעל 5000 שנים לראשיתה של התרבות האינדוס ולאחרונה Osho, בודהה, ישו, בודהההרמה, Da חינם ג'ון וכו'), כולנו בובות בשר מתנדנד דרך החיים על המשימה שלנו מתוכננים גנטית להשמיד את כדור הארץ. העיסוק כמעט המוחלט שלנו עם השימוש השני האישיות S2 עצמי להתמכר gratifications אינפנטיליים של S1 הוא יצירת גיהנום על כדור הארץ. כמו כל האורגניזמים, זה רק על רבייה וצבירת משאבים שם. כן, הרבה רעש על התחממות גלובלית והתמוטטות מיידיית של התרבות התעשייתית במאה הבאה, אבל שום דבר לא סביר לעצור את זה. S1 כותב את המחזה ו-S2 מתפקדת. דיק וג רק רוצים לשחק את הבית-זוהי אמא וזה אבא וזה וזה התינוק. אולי אפשר לומר ש-TPI הוא שאנחנו בני אדם ולא סתם עוד קוף.

פרק 7 על טבעו של העצמי הוא טוב אבל שום דבר לא היכה אותי כמו חדש. פרק 8 בדואליזם מאפיינים הרבה יותר מעניין, למרות שבעיקר במהלך העבודה הקודמת שלו. האחרון של הציטוטים שלו לעיל מסכם את זה, וכמובן את התעקשות על האופי הקריטי של האדם הראשון בנטולוגיה הוא לגמרי wittgensteinian. הפשלה הגדולה היחידה שאני רואה היא הלוח הריק שלו או הסבר הגיוני ב-158 p לטעויות של הדואליזם, כאשר לדעתי view, ברור שהוא מופע נוסף של tpi-טעות שהוא (וכמעט כל אחד אחר) הכינה פעמים רבות, וחוזרת על 177p וכו', בפרק מעולה אחר. תוכנית גנים S1 אשר (בעיקר) מושך את המיתרים (חוזים את השרירים) של בובות בשר דרך S2. סוף הסיפור שוב, הוא צריך לקרוא את ההערות שלי או את אלה של dms ב-OC של W אז הוא משנה את "הסיבה הטובה להאמין" בחלק התחתון של 171p והחלק העליון של 172p "יודע" (במובן האמיתי בלבד).

נקודה קריטית מופעלת שוב ב-169p. "כך, לומר משהו והמשמעות היא כרוכה שני תנאים של סיפוק. ראשית, מצב הסיפוק שהאמירה תהיה מופקת, ושנית, שלאמירה עצמה יהיו תנאים של סיפוק. אחת הדרכים לגבי זה היא כי מערכת מודע אוטומטי 1 מפעיל את האישיות הגבוהה ביותר קורטיקלית של מערכת 2, הבאת על התכווצויות שריר הגרון אשר להודיע לאחרים כי הוא רואה את העולם בדרכים

מסוימות, אשר לבצע את זה לפעולות פוטנציאליות. מקדמה ענקית על גבי-אינטראקציות לשוני או פרוטו-לשונית שבו רק תנועות שרירים ברוטו הצליחו להעביר מידע מוגבל מאוד על כוונות ו-S עושה נקודה דומה ב Chapter10. תוכנית גנים S1 אשר (בעיקר) מושך את המיתרים (חוזים את השרירים) של בובת בשר דרך S2. סוף הסיפור שוב, הוא צריך לקרוא את ההערות שלי ואת אלה של dms, קולבה, אנדי המילטון וכו', על OC של W אז הוא משנה את "סיבה טובה להאמין" בתחתית של p171 והחלק העליון של p172 "יודע" (במובן האמיתי בלבד).

הפרק האחרון שלו "האחדות של ההצעה" (בעבר לא פורסם) גם יועיל מאוד מן הקריאה של W "על ודאות" או של dms של ספרים וניירות שונים, כפי שהם להבהיר את ההבדל בין משפטים אמיתיים בלבד המתארים S1 ואמת או שקר צהרות המתארות S2. זה פוגע בי כמו גישה מעולה הרבה יותר של S לקיחת התפיסות S1 כמו ניאיריות מאז הם רק להיות T או F לאחר אחד מתחיל לחשוב על אותם ב-S2. עם זאת, הנקודה שלו, כי הכוונה להתיר הצהרות של אמת בפועל או פוטנציאלית, של העבר והעתיד והפנטזיה, ובכך לספק מקדמה ענקית על פני או פרוטו-לשונית החברה, הוא מגנט. כפי שהוא מצהיר "הצעה היא כל דבר שיכול לקבוע מצב של סיפוק... ותנאי של סיפוק... הוא שכזה וככזה הוא המקרה. " לחלופין, על האדם להוסיף, שעשוי להיות או עשוי להיות מחושב או שניתן לדמיין להיות המקרה.

בסך הכל, PNC הוא סיכום טוב של פיתוחים משמעותיים רבים מעל Wittgenstein כתוצאה של S חצי המאה של העבודה, אבל לדעת, W עדיין לא ניתן להשוות ברגע שאתה תופס את מה שהוא אומר. באופן אידיאלי, הם צריכים להיקרא ביחד: סריל לפרוזה והכללות ברורות, מומחשים עם הדוגמאות החריפות של W והאפיזמים המבריקים. אם הייתי הרבה יותר צעיר הייתי. כותב ספר שעושה בדיוק את זה

"אז, פונקציות סטטוס הן הדבק שיחזיק את החברה ביחד. הם נוצרים על ידי התכונות קולקטיביות והם מתפקדים על ידי נשיאת כוחות deontic... עם החריג החשוב של השפה עצמה, כל המציאות המוסדית ומכאן במובן של כל הציוויליזציה האנושית נוצרת על ידי מעשי דיבור בעלי צורה לוגית של הצהרות... כל המציאות המוסדית האנושית נוצרת ונשמרת בקיומה של (ייצוגים הכוללים את אותה הצורה הלוגית) הצהרות פונקציית סטטוס, כולל המקרים שאינם פעולות דיבור בצורה המפורשת של הצהרות."

סריל MSWp11-13

"אמונות, כמו הצהרות, יש את הכיוון כלפי מטה או המוח (או מילה)-לעולם להתאים. ורצונות וכוונות, כמו הזמנות והבטחות, יש את הכיוון כלפי מעלה או העולם לנפש (או המילה) הכיוון של להתאים. אמונות או תפיסות, כמו הצהרות, אמורות לייצג כיצד הדברים בעולם, ובמובן זה, הם אמורים להתאים לעולם; יש להם את הכיוון של השכל לעולם להשתלב. הפרסומיה מדיניות כגון רצונות, כוונות קודמות וכוונות בפעולה, כמו הזמנות והבטחות, יש את הכיוון העולמי לנפש של התאמה. הם לא אמורים לייצג את הדברים אלא איך אנחנו רוצים שהם יהיו או איך אנחנו מתכוונים לגרום להם להיות... בנוסף לשתי הפקולטות הללו, ישנו שלישי, דמיון, בו התוכן הפרואני אינו אמור להתאים למציאות באופן שבו התוכן האמור של ההכרה והרצון להשתלב... המחויבות העולמית הנוגעת לאדם היא נטושה ויש לנו תוכן מכוון ללא כל התחייבות שהוא מייצג עם כל כיוון של התאמה. סריל MSWp15

בדיוק כמו במצבים מכוונים אנחנו יכולים להבחין בין סוג המדינה והתוכן של המדינה... אז בתיאוריית השפה אנחנו יכולים להבדיל בין סוג הנאום שהוא... והתוכן הפרואני... יש לנו את אותו תוכן הפרוקומבי עם מצב פסיכולוגי שונה במקרה של מדינות מכוונות, וכוח שונה או סוג במקרה של מעשים הדיבור. יתר על כן, בדיוק כפי שאמונתי יכולה להיות נכונה או שקרית ולכן יש את כיוון המחשבה לעולם המתאים, כך שההצהרות שלי יכולות להיות נכונות או שקריות, ולכן יש להם את הכיוון של המילה לעולם. ובדיוק כפי שהרצונות או הכוונות שלי אינם יכולים להיות נכונים או שקריים, אך יכולים להיות בדרכים שונות או מסופקים, כך שההוראות וההבטחות שלי אינן יכולות להיות נכונות או שקריות, אך יכולות להיות בדרכים שונות ומשביעות רצון – אנו יכולים לחשוב על כל המדינות המכוונות שיש להן תוכן מלא וכיוון של אמונה מייצגת את תנאי האמת שלה, הרצון מייצגת את תנאי ההגשמה שלה, כוונה מייצגת את התנאים... המצב המכוון מייצג את... אנשים מניחה בטעות שכל ייצוג מנטלי חייב להיות מחושב במודע... אך הרעיון של ייצוג כפי שאני משתמש בו הוא מושג פונקציונלי ולא הגיוני. כל דבר שיש לו תנאים של סיפוק, שיכול להצליח או להיכשל באופן האופייני להתכוונות, הוא בהגדרה של ייצוג התנאים לשביעות רצון... אנו יכולים לנתח את מבנה הכוונות של התופעות החברתיות על-ידי ניתוח תנאי הסיפוק שלהם. סריל MSW p28-32

לארבעת הסוגים הראשונים של מעשי הדיבור יש מקבילים מדויקים במצבים מכוונים: המקבילה לאסרבים הם אמונות, המתאימות לדיקטיבות הן רצונות, המתאימות למאווים הם כוונות ומתאימות לאקספרס, מגוון הרגשות ומצבים מכוונים אחרים, שבהם ההתאמה של ההנחה מוענקת כמובנת מאליה. אך אין אנלוגי לשוני מקדים עבור ההצהרות. מצבים שלשוניים מכוונים לא יכולים ליצור עובדות בעולם על-ידי ייצוג עובדות אלה כקיימות כבר. הישג זה מדהים דורש שפה "MSW p69

... "משמעות הרמקול" היא הטלת תנאי סיפוק בתנאים של סיפוק. היכולת לעשות זאת היא מרכיב מכריע ביכולת הקוגניטיביות האנושיות. היא מחייבת את היכולת לחשוב בשתי רמות בבת אחת, באופן חיוני לשימוש בשפה. ברמה אחת, הדובר מייצר במכוון אמירה פיסית, אך ברמה אחרת האמירה מייצגת משהו. ואותה דואליות מדביק את הסמל עצמו. ברמה אחת, זה חפץ פיזי כמו כל אחד אחר. ברמה אחרת, יש לו משמעות: הוא מייצג סוג של מצב של עניינים "msw p74

"... ברגע שיש לך שפה, זה בלתי נמנע כי יהיה לך deontology כי אין שום דרך שאתה יכול לעשות מעשים דיבור מפורש שבוצעו על פי הונאה של שפה ללא יצירת התחייבויות. זה נכון לא רק הצהרות אלא עבור כל מעשים הדיבור "MSW p82

זה מעלה נקודה נוספת כי הוא בולט W אך נדחתה על ידי S, כי כל מה שאנחנו יכולים לעשות הוא לתת תיאורים ולא תיאוריה. S מתעקש שהוא מספק תיאוריות, אבל כמובן "תיאוריה" ו "תיאור" הם משחקי שפה וגם נראה לי התאוריה של S הוא בדרך כלל התיאור של W-ורד על ידי כל שם אחר.... הנקודה של W היתה כי על ידי לדבוק בדוגמאות האמיתיות כי כולנו יודעים להיות החשבונות האמיתיים של ההתנהגות שלנו, אנו נמנעים בחול טובעני של תיאוריות כי לנסות להסביר את כל ההתנהגות (כל המשחקים השפה), בעוד S רוצה הכללה בלתי נמנע הולך בדרך הלא נכונה (הוא נותן מספר דוגמאות של טעויות שלו ב כמו S ואחרים לשנות ללא הרף את התיאוריות שלהם לחשבון עבור משחקים בשפה מרובת החברים, הם מתקרבים יותר ויותר לתאר את ההתנהגות באמצעות דוגמאות

רבות כפי שעשה W.

משחקי השפה הראשית (PLG 's) הם המיסים האוטומטיים הפשוטים על ידי הבלתי רצונית שלנו, מערכת 1, חשיבה מהירה, תא מראה נכון בלבד, הלא מקובע, מצבים נפשיים-התפיסות שלנו והזיכרונות ופעולות רפלקסיבי ('ויל') כולל מערכת 1 האמיתות ו-UA1--הבנה של סוכנות 1-1-Emotions1 כגון שמחה, אהבה, כעס, אשר ניתן לתאר את causally, בעוד האבולוציונית מאוחר יותר משחקי שפה (SLG), מערכת 2, חשיבה איטית, מנטמת נירונים, מייצב אמת או שקר, מ2 Truth ומUA2 Emotions2-עליצות, אהבה, שנאה, הרגשות (ולעיתים קרובות העובדתית) מדמיינת, נניח, בכונה, בחשיבה, בידיעה, באמונה וכו', אשר ניתן לתארו רק במונחים של סיבות (כלומר, זו עובדה שמנסה לתאר את מערכת 2 במונחים של נירוכימיה, פיסיקה אטומית, מתמטיקה, פשוט לא להיות הגיוני--לראות W עבור דוגמאות רבות וסריל עבור הנחות טוב על זה).

לא ניתן לתאר את היצרניות של מערכת 1 במונחים של סיבות (למשל, אני רואה את זה כתפוח כי... "אלא אם כן אתה רוצה לתת סיבה מבחינת EP, גנטיקה, פיזיולוגיה, ו-W הוכיחה שוב ושוב זה חסר משמעות לתת" הסברים "עם התנאים כך שהם יהיו הגיוניים בעתיד-1 שום דבר לא מוסתר 1-הם הגיוניים עכשיו או לעולם לא.

היוריסטיקה רבת עוצמה היא להפריד בין ההתנהגות לבין הכוונות לכוונות 1 והתכוונות 2 (למשל, חשיבה 1 וחשיבה 2, רגשות 1 ורגשות 2 וכו') ואף לתוך אמיתות 1 (אקסיומות בלבד) ואמיתות 2 (הרחבות אמפיריות או "משפטי" שנובעות מהשלוחה ההגיונית של אמיתות 1). W זיהה כי 'שום דבר אינו מוסתר 1-כלומר, כל הפסיכולוגיה שלנו וכל התשובות לכל השאלות הפילוסופיות נמצאות כאן בשפה שלנו (החיים שלנו) וכי הקושי הוא לא למצוא את התשובות אלא כדי לזהות אותם כמו תמיד כאן לפנינו-אנחנו רק צריכים להפסיק לנסות להסתכל עמוק יותר.

הרעיונות כאן כבר פורסמו ושום דבר לא יפתיע את מי ששמר על העבודה של סריל.

אני מרגיש ש-W מחזיק טוב יותר את הקשר הנפשי/השפה, כפי שהוא מתייחס אליהם כאל שם נרדף בהקשרים רבים, ועבודתו היא מחשבה מבריקה של הנפש כפי שהיא לדוגמה בדוגמאות מרובות של שימוש בשפה. כפי שצוטט לעיל, "עכשיו אם זה לא הקשר הסיבתי שאנחנו מודאגים לגביו, אז הפעילות של המוח שוכבת פתוחה לפנינו". אפשר להכחיש כי כל מהדורה של המושגים שלנו (השפה משחקים) של הקאוזציה או רצון חופשי הם נחוצים או אפילו אפשרי. אתה יכול לקרוא כמעט כל דף של W מהסיבות. זה דבר אחד לומר דברים מוזרים על העולם באמצעות דוגמאות מתוך מכניקת הקוונטים, חוסר ודאות וכו', אבל זה אחר לומר משהו רלוונטי לשימוש הרגיל שלנו במילים.

מבנים deontic או 'דבק חברתי' הם פעולות מהיר אוטומטי של S1 לייצר את הנטיות האיטיות של S2 אשר מורחבים באופן בלתי נשכח במהלך הפיתוח האישי לתוך מגוון רחב של יחסים התרבות האוניברסלית הבלתי מודע האוניברסלי עם אחרים (S3). למרות שזהו הדבר הטוב ביותר. שאני מצפה שהוא מתאר את העבודה של 'ס'

זה נראה לי די ברור (כפי שהיה W) כי ההשקפה המכנית של המוח קיים מאותה סיבה כמו כמעט כל

התנהגות – זה המבצע ברירת המחדל של ה-EP שלנו אשר מבקש הסברים במונחים של מה שאנחנו יכולים לחשוב במכוון דרך לאט, ולא ב-S1 האוטומטי, אשר אנו בעיקר להישאר מודע (pi אני מוצא את התיאור של W של הפסיכולוגיה התורשתית שלנו אקסיומתי והארכות שלו ב-OC שלו ובתקופה השלישית האחרים עובד להיות עמוק יותר של s (או של כל אחד), ולכן אנחנו לא ' בטוחים ' כי כלבים הם בהכרה, אבל זה לא פתוח (לא ניתן) ספק.

קצת הבה נסקור את הסיכום הגאוני של סריל על שנות העבודה הרבות שלו על המבנה הלוגי של ' הדבק החברתי ' המחזיק את החברה ביחד כפי שנקבעו הוא ' הפיכת העולם החברתי ' (2010).

רעיון קריטי שהוצג על ידי S לפני שנים רבות הוא תנאי שביעות רצון (COS) על המחשבות שלנו (propositions של S2) אשר W המכונה נטיות או מחלות לפעול--עדיין מכונה המונח הבלתי הולם "הגישה הבלתי הולמת" על ידי רבים. COS מוסברים על ידי S במקומות רבים כגון על p169 של PNC: "ובכך לומר משהו וכלומר זה כרוך שני תנאים של סיפוק. ראשית, מצב הסיפוק שהאמירה תהיה מופקת, ושנית, שלאמירה עצמה יהיו תנאים של סיפוק. As S קובע את זה ב PNC, "הצעה היא כל דבר שיכול לקבוע מצב של סיפוק... ותנאי של סיפוק... הוא שכזה וככזה הוא המקרה. " לחלופין, יש להוסיף, שעשוי להיות או עשוי להיות דמיוני או עשוי להיות מדומה, כפי שהוא מבהיר ב-MSW. לגבי כוונת, "על מנת להיות מרוצה, הכוונה עצמה חייבת לתפקד בתוך הפקת הפעולה". (MSWp34).

רוב יהנה מאוד מן הקריאה של W "על ודאות" או "RPP1 ו 2" או שני ספרים של dms על OC (לראות את הביקורות שלי) כפי שהם להבהיר את ההבדל בין משפטים אמיתי בלבד המתארים S1 ואמת או שקר צהרות המתארות S2. זה פוגע בי כמו גישה מעולה הרבה יותר של S לקיחת התפיסות של S1 כמו יניאיריות קום (לפחות במקומות מסוימים בעבודתו) מאז הם יכולים רק להיות T או F (aspectual) כמו S קורא להם כאן) אחרי אחד מתחיל לחשוב על אותם ב-S2. עם זאת, הנקודה שלו ב-pnc אשר מאפשרת הצהרות של אמת בפועל או פוטנציאל פוטנציאלי, של העבר והעתיד והפנטזיה, ובכך לספק מקדמה ענקית על פני או פרוטו-לשונית החברה, הוא מגנט.

S מתאר לעתים קרובות את הצורך הקריטי לציין את רמות שונות של תיאור של אירוע אחד, כך IA (כוונה בפעולה) "יש לנו רמות שונות של תיאור שבו רמה אחת היא היתה על ידי ההתנהגות ברמה התחתונה... בנוסף לחוקה דרך הקשר, יש לנו גם את הסיבתי באמצעות הקשר. (p37).

כך, הכרה ב-S1 היא רק בנות סיבתי ותוכן פחות (חסר "יוצגים" או "מידע") בעוד S2 יש "תוכן" והוא downwardly סיבתי (למשל, ראה hutto ו-enactivism של myin ' הרדיקלי ') הייתי משנה את הפסקאות מ p39 התחלה "בסכום" ומסתיימת ב-40 pg עם "תנאי

בסיכום, תפיסה, זיכרון וכוונות רפלקסיבי ופעולות (' הרצון ') נגרמות על ידי התפקוד האוטומטי של ה-EP האמיתי של ה-S1 שלנו. באמצעות כוונות קודמות וכוונות-בפעולה, אנו מנסים להתאים את האופן בו אנו רוצים להיות הדברים שאנו חושבים שהם. אנחנו צריכים לראות את האמונה, תשוקה (והדמיון – הזמן הרצונות השתנה ולכן ופרדים מן הכוונה) ושאר הנטיות האחרות של החשיבה האיטית שלנו התפתחו מאוחר יותר את העצמי השבי, הם תלויים לחלוטין (יש שלהם COS ב) Causally Self (CSR – רפלקסיבי) אוטומטי מהיר פרימטיבי רק רפלקסיבי. בשפה ואולי בניורופיזיולוגיה יש מקרים בינוניים

או מעורבים כגון הכוונה (כוונות קודמות) או לזכור, כאשר הקשר הסיבתי עם COS (כלומר, עם S1) הזמן השתנה, כפי שהם מייצגים את העבר או את העתיד, בניגוד S1 שהוא תמיד בהווה. שתי המערכות מתחברים זו לזו ומתושמעות על-ידי יחסי התרבות הדדיים הנלמדים בצורה חלקה, כך שהחוויה הרגילה שלנו היא שאנו שולטים באופן מודע על כל מה שאנו עושים. הזירה הכבירה הזאת של אשליות קוגניטיביות השולטים בחיינו שלנו מתוארת כ"אשליה הפנומנולוגית".

הוא מסיים את הפרק המדעים הזה על-ידי חזרה אולי בפעם העשירית בכתביו, מה שאני מתייחס אליו כאל טעות בסיסית שהוא משתף עם כמעט כל אחד-הרעיון שהחוויה של ' הרצון החופשי ' עשויה להיות ' מטעה '. היא מלווה בצורה מאוד ישירה ובעלת יכולת בעלת רחמים, שניהם מהתקופה ה-3 של W ומתצפיות של הפסיכולוגיה העכשווית, ' רצון ', ' העצמי ' ו'תודעה ' הם מרכיבים מבוססי אמת בלבד של מערכת 1 בדיוק כמו לראות, לשמוע, וכו', ואין אפשרות (בתבונה) להפגין (מתוך נתינה) את השקר שלהם. כמו W עשה כל כך נפלא ברור פעמים רבות, הם הבסיס לשיפוט ולכן לא ניתן לשיפוט. S מבין ומשתמש בעיקרון זה אותו טיעון בהקשרים אחרים (למשל, ספקנות, solipsism) פעמים רבות, כך זה די מפתיע שהוא לא יכול לראות את האנלוגיה. הוא עושה את הטעות הזאת לעתים קרובות כשהוא אומר דברים כאלה שיש לנו "ראיות טובות" כי הכלב שלנו הוא מודע וכו'. האקסיומות האמיתיות ביותר של הפסיכולוגיה שלנו אינן ראיות. כאן יש לך את אחת הפסיכולוגית התיאורית הטובה ביותר מאז W, אז זו לא טעות טיפשית.

הסיכום שלו של deontics על p50 צריך תרגום. כך "אתה חייב להיות בעל צורה לשונית מראש של התכוונות קולקטיבית, שעליהם נבנים הטפסים הלשוניים, ועליך להיות בעל הכוונות הקולקטיביות של השיחה כדי לעשות את המחויבות" הרבה יותר ברור אם התוספת "axiomatics לשונית של S1 מתחת לנטיות הלשוני של S2 (דהיינו, ה-EP שלנו) אשר מתפתחים במהלך ההבשלה לתוך הביטויים התרבותיים שלהם.

מאחר שהצהרות של פונקציית מצב משחקות תפקיד מרכזי ב-deontics, חיוני להבין אותם ולכן הוא מסביר את המושג ' פונקציה ' הרלוונטי כאן. פונקציה היא מטרה... באופן זה פונקציות הגיוניות הם הכוונות-יחסית, ולכן תלוי המוח... פונקציות סטטוס... דורש... הטלת מעמד קולקטיבי והכרה בסטטוס" (p59).

שוב, אני מציע את התרגום של "הכוונות של השפה נוצרת על ידי הפנימי, או המחשבה עצמאית הכוונות של בני אדם" (p66) כמו "השפה, הרגשנות המודעת של S2 מופק על ידי פונקציות רפלקסיבי מודע אקסיומתי של S1" (p68). כלומר, יש לזכור כי ההתנהגות מתוכננת על ידי ביולוגיה.

עם זאת, אני מתנגד בתוקף להצהרות שלו על 66-67 ובמקומות אחרים בכתביו ש-S1 (כלומר, זכרונות, תפיסות, מעשי רפלקס) יש מבנה (כלומר, אמת-שקר). כפי שצינתי לעיל, ופעמים רבות בביקורת אחרות, זה נראה ברור למדי כי W הוא נכון, והוא בסיסי להבנת התנהגות, כי רק S2 הוא יניאירות ו-S1 הוא אקסיומתי נכון בלבד. לשניהם יש את הכיוון והכיוון של להתאים (להיפטר) כי הגנטי, אקסיומתי כוונות של s1 מפיקה את זה של S2, אבל אם S1 היו הפרו באותו הגיון זה אומר שספקנות היא ובנת, הכאוס שהיה פילוסופיה לפני W היה לחזור, ולמעשה החיים החברתיים (ואולי כל החיות בעלי החיים תלוי מה זה אומר "יניאירות") לא יהיה אפשרי. כמו W הראה אינספור פעמים וביולוגיה

מראה כל כך בבהירות, החיים חייבים להיות מבוססים על זדאות – התגובות אוטומטי המודע הבלתי מודע. אורגניזמים כי תמיד יש ספק להשהות לשקף ימותו (לא יכול להתפתח).

בניגוד לדבריו (p70) אני לא יכול לדמיין שפה חסרת מילים עבור חפצים חומריים יותר ממה שאני יכול לדמיין מערכת חזותית שאינה יכולה לראות אותם, כי היא המשימה הראשונה והבסיסית ביותר של חזון לפלח את העולם לאובייקטים, כך של השפה כדי לתאר אותם. כמו כן, איני יכול לראות בעיה כלשהי באובייקטים הבולטים בתחום המודע או במשפטים שאינם מחולקים למילים. איך זה יכול להיות אחרת ליצורים? עם ההיסטוריה האבולוציונית שלנו

ב p72 ובכל מקום אחר, זה יעזור לזכור כי הביטויים הם בעלי PLG פרימיטיבית פרימיטיבי של S1 בעוד ייצוגים הם SLG הרגשנות של S2.

תרגום נוסף מ Philosophese לאנגלית נדרש עבור הפסקה השנייה על p79 מתחיל 'עד כה' והסיום 'שמעו לפני'. "אנו מעבירים משמעות על ידי דיבור שפה ציבורית המורכבת ממילים במשפטים עם תחביר."

לשאלות שלו 4 ו 5 על p105 כמו האופי המיוחד של השפה והכתיבה, הייתי עונה: 'הם מיוחדים כי אורך הגל הקצר של ויברציות של שרירי הקול לאפשר הרבה יותר רוחב פס העברת מידע מאשר התכונות של שרירים אחרים וזה בממוצע מספר הזמנות של סדר גודל גבוה יותר עבור מידע חזותי.'

ב-p106, תשובה כללית לשאלה 2 (איך אנחנו מצליחים להתחמק מזה – אני .e, למה זה עובד) הוא S1 | EP וההצהרה שלו כי "האסטרטגיה העיקרית שלי של התערוכה בספר זה היא לנסות להפוך את famil נראה מוזר ומרשים" הוא כמובן ויטלגנשטיין קלאסי. הטענה שלו בעמוד הבא שאין לה תשובה כללית מודע אנשים מקבלים מוסדות זה לא נכון בבירור. הם מקבלים אותם מאותה סיבה שהם עושים הכל-EP שלהם הוא תוצאה של כושר כולל. היא הקלה על הישרדות ורבייה ב-EEA (הסביבה של הסתגלות אבולוציונית). הכל קשור בנו פיזית. ונפשית בגנטיקה כל הדיבורים המעורפלים כאן (למשל, p114) על 'כנסים לשוניים' ו'סמנטיקה נוספת' היא למעשה מתייחסת ל-EP ובעיקר ליצרניות הלא-מודע של S1 שהן הבסיס לכל התנהגות. כן, כפי ש אמר הרבה פעמים, המוכרת ביותר היא מהסיבה הבלתי נראית.

ההצעה של S (p115) כי השפה חיונית משחקים הוא בוודאי טועה. לחלוטין חרשים-אילמים לגמרי יכול לשחק קלפים, כדורגל ואפילו שחמט, אבל כמובן יכולת ספירה מינימלית יהיה צורך. אני מסכים (p121) כי היכולת להעמיד פנים ולדמיין (למשל, המושגים העובדתיים או המעורבים בזמן ובמרחב הסטה) הם, בצורה מלאה, יכולות אנושיות ייחודיות וקריטיות לחשיבה בסדר גבוה יותר. אבל גם כאן יש הרבה בעלי חיים מקדים (כפי שצריך להיות), כגון ההצגות של הקרבות הפולחן וריקודי ההזדווגות, הקישוט של אתרי ההזדווגות על ידי ציפורים הקשתות, האגף שבור מעמדת הפנים של ציפורים אמא, מזויפים שיחות אזעקה של קופים, "מנקה" דגים כי לקחת ביס מתוך טרפם וסימולציה של

יש צורך בתרגום נוסף לדיון ברצינאליות (p.126 et seq). לומר את החשיבה היא פרומנטו ועוסק

באמת או שקר ' ישויות factitive ' פירושו כי היא מהווה מתכונת S2 אופייני אשר ניתן לבחון, בניגוד לפונקציות האמיתיות האמיתיות בלבד של S1.

ב' רצון חופשי, רציונליות ועובדות מוסדית ' הוא מעדכן חלקים של ספרו הקלאסי ' הרציונליות בפעולה ' ויוצר כמה מונחים חדשים לתיאור המנגנון הפורמלי של סיבות מעשיות שאני לא מוצא מבורכת. "ישויות factitive" אינן נראות שונות מתוך הסדר ו' ממריץ ' (תשוקה או חובה), ' אפקטור ' (שרירי הגוף), ' קונסטטוטור ' (שרירי הדיבור) ו' הסיבה הכוללת ' (כל הנטיות הרלוונטיות) לא, לפחות נראה לי להוסיף לבהירות (p.126-132).

עלינו לעשות כאן משהו שלעיתים רחוקות קורה בדיונים על התנהגות אנושית ומזכירים לעצמנו את הביולוגיה. האבולוציה על ידי כולל כושר מתוכנת מהיר מודע פעולות סיבתי רפלקסיבי התגובה של S1 אשר לעתים קרובות מעניקים את החשיבה איטי מודעת של S2 (שונה לעתים קרובות על ידי הרחבות התרבות של S3), אשר מייצרת סיבות לפעולה שלעיתים קרובות לגרום להפעלת הגוף ו/או שרירי הדיבור ידי S1 גרימת פעולות. המנגנון הכללי הוא באמצעות שידור נירולוגי וגם על ידי שינויים בתחומים עצביים שונים באזורים ממוקדים של המוח. זה אולי נראה גם מעורר המוסר, אבל יש את המוסריות כי הוא מבוסס על עובדה, ובהתחשב במורכבות של הסדר הגבוה שלנו מחשבה, אני לא חושב שתיאור כללי הולך להיות הרבה יותר פשוט. האשליה הקוגניטיבית הכללית (שנקראה על-ידי "האשליה הפנומנולוגית") היא ש-S2 יצר את הפעולה באופן מודע מהסיבות שבהן אנו מודעים לחלוטין ושליטה, אך כל מי שמכיר את הביולוגיה המודרנית והפסיכולוגיה יודע שתצוגה זו אינה אמينة.

שוב, אני אחזור על כמה. רעיונות קריטיים רעיון נוסף שובהר על ידי S הוא הסיבות העצמאיות הרצון לפעולה (DIRA). הייתי לתרגם את התקציר של S הסיבה המעשית על 127p של MSW כדלקמן: "אנו נכנעים לרצונות שלנו (מתוכנת מתוכנתים גנטית לשנות את הכימיה במוח), אשר בדרך כלל כוללים את הרצון העצמאי סיבות לפעולה (i.e. --dira, הרצונות העקורים בחלל ובזמן), אשר מייצרים כושר התנהגות שבדרך כלל תוצאה במוקדם או במאוחר בתנועות שריר המשרתים הכושר כלול ואני מחדש את התיאור שלו על 129p של איך אנחנו לבצע DIRA2 (כלומר, משחק השפה של Dira במערכת 2) כמו "הרזולוציה של הפרדוקס הוא הבלתי מודע DIRA1 הגשה כושר לטווח ארוך כולל לייצר את DIRA2 מודע אשר לעתים קרובות לעקוף את הטווח הקצר האישי תשוקות מיידיות." הסוכנים באמת ליצור במודע את הסיבות הפרופרטיביות של DIRA2, אבל אלה הם הרחבות מאוד מוגבל של DIRA1 המודע (הגורם האולטימטיבי). אובמה והאפיפיור רוצה לעזור לעניים כי זה "נכון" אבל הסיבה האולטימטיבית היא שינוי בכימיה במוח שלהם כי הגביר את הכושר כולל של אבותיהם הרחוקים שלהם (וגם למשל, neomarxist העולם השלישי עליונות הורסים את אמריקה והעולם).

האבולוציה על ידי כולל כושר מתוכנת את הלא מודע מהירה פעולות סיבתי רפלקסיבי של S1, אשר לעתים קרובות מעניקים את החשיבה איטי מודע של S2, אשר מייצרת סיבות לפעולה שלעיתים קרובות התוצאה של הפעלת הגוף ו/או שרירי הדיבור על ידי S1 גרימת פעולות. המנגנון הכללי הוא באמצעות שידור נירולוגי וגם על ידי שינויים הניורומודולטורים באזורים ממוקדים במוח. האשליה הקוגניטיבית הכוללת (שנקרא על ידי S ' אשליה הפנומנולוגית ', על ידי Pinker ' הלוח הריק ' ועל ידי טוידו ו' Cosmides ' תקן המדע החברתי מודל ') הוא כי S2 יצרה את הפעולה במודע מסיבות שבהן אנו מודעים לחלוטין ושליטה, אבל כל מי מכיר ביולוגיה מודרנית ופסיכולוגיה

לפיכך, הייתי מתרגם את סיכום הסיבות המעשיות שלו ל $127p$ בדלקמן: "אנו נכנעים לרצונות שלנו (צריך לשנות את כימיית המוח), אשר בדרך כלל לכלול תשוקה – סיבות עצמאיות לפעולה (dira – i.e., הרצונות עקורים בחלל ובזמן, לרוב עבור אלטרואיזם הדדית), אשר מייצרים מנות התנהגות שבדרך כלל התוצאה במוקדם או במאוחר בתנועות השריר המשרתים הכושר כ

בניגוד להערה של S על $128p$ אני חושב אם מוגדר כראוי, DIRA הם אוניברסליים בעלי חיים גבוהים ולא בכלל ייחודי לבני אדם (לחשוב אמא תרנגולת להגן על הצאן שלה משועל) אם אנו כוללים את הרפלקסים האוטומטיים לשוניים של S1 (כלומר, DIRA1), אבל בהחלט את הסדר גבוה יותר DIRA של S2 או DIRA2 כי זה נראה לי התיאור אלטרנטיבה וברורה של שלו "הסבר" (כמו W הציע אלה הם הרבה יותר הנקרא 'תיאור') על החלק התחתון של $129p$ של הפרדוקס של איך אנחנו יכולים מרצון לבצע את DIRA2 (כלומר, את הרצונות S2 והרחבות התרבות שלהם). כלומר, "ההחלטה של הפרדוקס היא כי ההכרה של סיבות בלתי תלויות רצון יכול לקרקע את הרצון ובכך לגרום לתשוקה, למרות שאין זה בלתי נמנע לוגית שהם עושים ולא האוניברסלית מבחינה מדעית שהם עושים" יכול להיות מתורגם כמו "ההחלטה של הפרדוקס היא כי הבלתי מודע DIRA1 משרת כושר לטווח ארוך כולל ל כמו כן, עבור הדיון שלו על בעיה זו ב- $130p$ -מדובר ב-RA, EP, אם, S1 (פסיכולוגיה אבולוציונית, אלטרואיזם הדדיים, כולל כושר, מערכת 1) אשר מקרקע את הנטיות והפעולות שלאחר מכן S2 of.

ב $140p$ הוא שואל מדוע אנחנו לא יכולים לקבל deontics מן הביולוגיה, אבל כמובן שאנחנו חייבים לקבל אותם מן הביולוגיה, כי אין אפשרות אחרת התיאור הנ ל מראה איך זה קורה. בניגוד להצעה שלו, הנטיות החזקות ביותר תמיד לגבור (בהגדרה, אחרת זה לא החזק ביותר), אבל deontics עובד בגלל התכנות המולדת של RA ו אם לעקוף את הרצונות האישיים לטווח קצר מיידי. הבלבול שלו בטבע ובטיפוח, של S1 ו-S2, משתרע למסקנות 2 ו-3 ב- $143p$. הסוכנים אכן ליצור את הסיבות הפרופרטיביות של DIRA2, אבל אלה לא רק שום דבר אלא, עם מעטים אם חריגים כלשהם, הרחבות מוגבלות מאוד של DIRA1 (הגורם האולטימטיבי). אם הוא באמת מתכוון לייחס מודעות להחלטות המודע שלנו בלבד, הוא טרף לאשליה הפנומנולוגית (TPI) שהוא הרס כל כך יפה במאמר הקלאסי שלו בשם זה (ראה את הסקירה שלי של PNC). כפי שציינתי לעיל, ישנו גוף ענק של מחקר שנערך לאחרונה על הכרה מרומזת החושפת את האשליות הקוגניטיביות המרכיבות את האישייות שלנו. Tpi אינו רק שגיאה פילוסופית לא מזיקה אלא ביולוגי אוניברסלי לביולוגיה שלנו אשר מייצרת את האשליה שאנו שולטים בחיינו ובחברה שלנו ובעולם, וההשלכות הן כמעט התמוטטות בטוחה של התרבות התעשייתית במהלך 150 השנים הבאות.

הוא מציינן נכון שהרציונליות האנושית אינה הגיונית ללא הפער (למעשה 3 מרווחים שהוא דן בהם פעמים רבות). כלומר, ללא רצון חופשי (כלומר, בחירה) במובן לא טריוויאלי, זה יהיה חסר טעם, והוא ציין בצדק שאין זה מובן מאליו שהאבולוציה יכולה ליצור ולשמור על הצגה מיותרת מבחינה גנטית ואנרגטית. אבל, כמו כמעט כל אחד אחר, הוא לא יכול לראות את הדרך החוצה ולאחר מכן הוא מציע ($133p$) כי הבחירה עשויה להיות אשליה. להיפך, בעקבות W, זה די ברור כי הבחירה היא חלק מהפעולות שלנו אקסיומית S1 אמיתי רק בפעולות רפלקסיבי ואין אפשרות להיחקר ללא סתירה כמו S1 היא הבסיס לתשואו. אתה לא יכול במקרה הרגיל בספק אתה קורא דף זה כמודעות שלך זה

עכשיו מאפשר לנו לסקור בקצרה את הספר האחרון של סריל, "לראות את הדברים כפי שהם" (STATA-2015). עיין בסקירה המלאה לקבלת הערות נוספות.

כפי שאני מצפה מכל פילוסופיה, אנו נמצאים בצרות צרורות באופן מידי, בעמוד 4 יש לנו את המושגים ' תפיסה ' ו ' אובייקט ' כאילו הם היו בשימוש אניח בתחושה נורמלית כלשהי, אבל אנחנו עושים פילוסופיה, אז אנחנו הולכים להיות גלית הלוך ושוב בין משחקי השפה with ללא סיכוי לשמור על היום שלנו משחקים ה טוב, אתה יכול לקרוא כמה בנט ו ' s מדעי המוח והפילוסופיה ' או ' היסודות הפילוסופיים של מדעי המוח ' כדי לקבל תחושה זו. למרבה הצער, כמו כמעט כל הפילוסופים, סריל (S) עדיין לא אימץ את המסגרת שתי המערכות, אז זה הרבה יותר קשה לשמור את הדברים ישר ממה שהוא צריך להיות.

ב-6p, האמונה והטוען הם חלק ממערכת 2 שהיא לשונית, בדיונית, איטית, ללא זמן מדויק של התרחשות, "יורד גשם" הוא מצבם הציבורי של שביעות הרצון (COS2) (ארעי של wittgenstein) – כלומר, הוא הפרו והייצוג ולא מדינה נפשית ואנחנו יכולים רק באופן אינטליגנטי לתאר את זה במונחים של סיבות, בעוד החוויה החזותית (visexp) היא מערכת 1 ולכן דורש (עבור intelligibly לשפיות) שיועד גשם (זה COS1) ויש לו זמן קבוע של התרחשות, הוא מהיר (בדרך כלל תחת 500msec שנייה), לא באורוה (ויטגנשטיין של אמת-בלבד או ארעי), ולא ציבורי, אוטומטי ולא לשוני, כלומר, לא המלצה והצגת רק מבחינת הסיבות של מצב נפשי. למרות זאת על 7ק לאחר ריסוק מחריד (אבל עדיין די פופולרי) המונח ' הגישה ' , הוא אומר כי התפיסה יש תוכן הפרו, אבל אני מסכים עם W ש-1 הוא נכון בלבד ולכן לא יכול להיות מקובע בכל דבר כמו התחושה של S2 שבו יניאירות הם הציבור statements (COS) כי הם נכון או שקר.

ב 12p יש לזכור כי הוא מתאר את היצרניות של מערכת 1 (S1), ולאחר מכן הוא מציין כי כדי לתאר את העולם אנחנו יכולים רק לחזור על התיאור, אשר המצוין כמראה את גבולות השפה. המשפט האחרון על סוף הפיסקה באמצע 13p צריך לתרגם (כמו רוב הפילוסופיה!) כך "לחוויה הסובייקטיבית יש תוכן, שפילוסופים מכנים תוכן מכון והמפרט של התוכן המכוון הוא זהה לתיאור מצב העניינים שהתוכן המכוון מציג בפניך וכו' ". הייתי אומר "תפיסות הם מערכת 1 מצבי נפש כי ניתן לתאר רק בשפה הציבורית של מערכת 2". וכאשר הוא מסתיים בכך שציין שוב את השקילות של תיאור של האמונה בתיאור התפיסה שלנו, הוא חוזר על מה שהוא ציין לפני זמן רב, ואשר בשל העובדה כי S1 אינה לשונית והמתארת, האמונה, הידיעה, מצפה, וכו' כל מצבים פסיכולוגיים או מכוונים שונים או משחקי שפה שיחקו עם אותן

ב 23p הוא מתייחס פרטי ' חוויות ' אבל מילים הם S2 ולתאר אירועים ציבוריים, אז מה הצווים השימוש שלנו במילה "חוויות פרטיות" (כלומר, S1) יכול להיות רק ביטויים הציבור שלהם (S2) – כלומר, השפה כולנו משתמשים כדי לתאר את המעשים הציבוריים, כמו גם עבור עצמי אני לא יכול לזה כמובן הטיעון של W נגד האפשרות של שפה פרטית. הוא גם מזכיר מספר פעמים כי הזיות של א זהה לראות א, אבל מה יכול להיות המבחן על זה, אלא שאנחנו נוטים להשתמש באותם מילים? במקרה זה, הם זהים לפי ההגדרה, אז הטיעון הזה מצלצל חלול.

ב-35p הוא שוב מתקיף בצורה נכונה את השימוש בגישת הפרומויה, שאינה מהווה גישה למשפט אלא גישה (מחיקה) לקהל הרחב שלה, דהיינו, לעובדה או לבורא אמת. ואז הוא אומר "למשל, אם אני רואה גבר מולי, התוכן הוא שיש אדם מולי. המטרה היא האדם עצמו אם יש לי הזיה מקבילה, לחוויה התפיסית יש תוכן, אך אין לה אובייקט. התוכן יכול להיות זהה בשני המקרים, אך נוכחות של תוכן אינה מרמזת על נוכחות של אובייקט. " כפי שאני רואה את זה כי ' האובייקט ' הוא בדרך כלל בעולם ויוצר את המצב המנטלי (S1) ואם לשים את זה במילים זה הופך S2 עם COS2 (כלומר, יוצר אמת ציבורי) וזה כרוך בעצם הציבור, אלא בשביל הזיה (או גירוי מוחי ישיר וכו') " האובייקט" הוא רק המצב המנטלי הדומה הנובע מהפעלת המוח.

כאשר W הראה לנו, הטעות הגדולה היא לא על הבנת התפיסה אלא על ההבנה של השפה-כל הבעיות של הפילוסופיה הנכונה הם בדיוק אותו דבר – כישלון להסתכל בזהירות על איך השפה פועלת בהקשר מסוים כדי להניב COS ברורה.

באמצע p61 אנו רואים את הבלבול שעולות כאן ובכל מקום כאשר אנו נכשלים לשמור את S1 ו-S2 בנפרד. או שאסור לנו להתייחס לייצוגים ב-S1 או שאנחנו חייבים לפחות לקרוא להם R1 ולהבין שאין להם מסיבה ציבורית-*e.i.*, לא COS2.

על p63 היכולת היחידה פירושה כי היא פונקציה אוטומטית של S1 ולא מנומקת, פונקציה התנדבותי של S2. דיון זה ממשיך אל הדף הבא, אבל כמובן הוא רלוונטי לספר כולו ולכל הפילוסופיה, וזה כל כך מצער כי סריל, וכמעט כל במדעי ההתנהגות, לא יכול להיכנס למאה ה-21 ולהשתמש המינוח שתי מערכות אשר הופך כל כך הרבה בעיות אטום האזון מאוד. כמו כן, עם הכישלון להבין כי זה תמיד רק עניין של אם זה נושא מדעי או פילוסופי, ואם אז פילוסופי איזה משחק השפה הולך להיות שחק ומה ה-COS הם בהקשר הנדון.

ב p64 הוא אומר ' ניסיון ' הוא בראשו, אבל זה רק את הנושא – כפי W שנעשו כל כך ברור אין שפה פרטית כמו בנט האקר לקחת את כל הקהילה מדעי המוח למשימה, בשימוש רגיל ' ניסיון ' יכול להיות רק תופעה ציבורית שבה אנו חולקים קריטריונים, אבל מה המבחן שיש לי חוויה בראש? לכל הפחות, יש כאן אי הבהירות שתוביל לאחרים. רבים חושבים שזה לא משנה, רבים חושבים שהם עושים. משהו קורה במוח אבל זה נושא נירולוגי מדעי ובטח על ידי ' ניסיון ' או על ידי ' ראיתי ארנב ' אחד לא אומר את הניורופיזיולוגיה. ברור שזה לא עניין של חקירה מדעית, אבל אחד מתוך שימוש במילים באינטליגנציה.

ב-indexical-65p, לא להסרה והנוכחות הם רק בז פילוסופי יותר בשימוש במקום מערכת 1 על ידי אנשים שלא אימצו את מסגרת שתי המערכות לתיאור התנהגות (כלומר, כמעט כולם). באופן דומה, עבור הדפים הבאים אם אנו מבינים כי ' אובייקטים ומצבי עניינים ', ' חוויות חזותיות ', ' דטרמיניזם מלא ' וכו', הם רק משחקי שפה שאנחנו צריכים להחליט מה COS הם וכי אם אנחנו רק לזכור את המאפיינים של S1 ו-S2 כל זה הופך די ברור, סריל וכל השאר יכול להפסיק ' נאבק כדי לכן (p69) ' המציאות היא מקובעת ' רק שהתפיסות הן S1 ומדינות נפשיות, כאן ועכשיו, אוטומטי, סיבתי, איבחון (אמיתי בלבד, כלומר, אין בדיקות ציבוריות) וכו' בעוד אמונות, כמו כל הנתיות הם S2 ולא מצבים

נפשיים, אין להם זמן מוגדר, יש סיבות ולא גורמים, הם יציבים עם COS וכו'.

ב 70ק הוא מצוין כי כוונות בפעולה של תפיסה (IA1 בתנאים שלי) הם חלק מעשים רפלקסיבי של S1 (A1 בתנאים שלי) אשר עשוי מקורם בפעולות S2 אשר הפכו רפלקסיבי (S2A במינוח שלי).

בחלק התחתון של 74ק על 500, 75ק אלפיות שנייה הוא נלקח לעתים קרובות קו החלוקה המשוער בין לראות (S1) ולראות כמו (S2), כלומר S1 עובר את הפרחוף למרכזים הקורטיקליים גבוה יותר של S2 שבו הם יכולים להיות דנים על וביטא בשפה.

על 101-100ק "השדה החזותי הסובייקטיבי" הוא S2 ו' שדה ויזואלי אובייקטיבי ' הוא S1 ו' שום דבר לא נראה ' ב-S2 פירושו שאנחנו לא משחקים את משחק השפה של לראות באותו הגיון כמו S1 ואכן הפילוסופיה ואת נתח טוב של מדע (למשל, פיסיקה) היה שונה אם אנשים הבינו שהם משחקים בשפה

על 107ק ' התפיסה היא שקופה ' כי השפה היא S2 ו-S1 אין שפה כפי שהוא אוטומטי ורפלקסיבי, אז כאשר אומרים מה שראיתי, או לתאר מה שראיתי, אני יכול רק לומר "ראיתי חתול". פעם נוספת W הצביע על זה לפני זמן רב כמו מראה את גבולות השפה.

P110 התיכונה צריך להיות מתורגם מחיפוש לתוך שני מערכות לדבר כך "כי הצגת הכוונות החזותיות היא תת-מין של ייצוג, ומכיוון שכל הייצוג נמצא תחת היבטים, המצגות החזותיות יציגו תמיד את תנאי הסיפוק שלהם תחת היבטים מסוימים ולא אחרים." הופך להיות "משום שהפריזטים של S1 מציגים את הנתונים שלהם ל-S2, שהוא בעל הרשות הציבורית, אנו יכולים לדבר על S1 כאילו יש בו גם את" הציבור ב 111ק ' מצב ' מתייחס הציבור COS של S2, כלומר, את האירועים אשר להפוך את ההצהרה נכון או שקר ו' הסדר התחתון ו' ו' סדר גבוה ' מתייחסים S1 ו-S2.

ב 112ק את הפעולה הבסיסית ואת התפיסה הבסיסית הם איזומורפיים כי S1 מזינה את הנתונים שלה ל-S2, אשר יכול רק ליצור פעולות על ידי האכלה בחזרה S1 לשרירי החוזה, ואת התפיסה ברמה נמוכה (P1) ותפיסה ברמה גבוהה יותר (P2) ניתן לתאר רק באותם תנאים בשל שם להיות רק שפה אחת כדי ל בתחתית 117ק זה יהיה הרבה פחות מסתורי אם הוא היה לאמץ את שתי המערכות מסגרת, כך שבמקום "הקשר הפנימי" עם תנאים של סיפוק (שלי COS), התפיסה רק יהיה לציין את היצרניות של S1 אשר גורמת למצב נפשי.

ב-120ק הנקודה היא כי "שרשראות סיבתי" אין כוח מסביר משום משחקי השפה של ' כי' רק להיות הגיוני ב S1 או תופעות אחרות שאינן פסיכולוגיות של הטבע, בעוד סמנטיקה היא S2 ואנחנו יכולים רק בתבונה לדבר על סיבות התנהגות אנושית מתקדמת יותר. אחת הדרכים היא "המשמעות היא לא בראש" אשר מרשתות אותנו במשחקים אחרים בשפה.

ב 121ק לומר שזה חיוני לתפיסה (S1) כי יש לו COS1 (' החוויה ') רק מתאר את התנאים של משחק השפה של התפיסה — זה מצב נפשי הסיבתי אוטומטי (P1) כאשר אנו מדברים על מערכת 1.

ב-122 p אני חושב "ראשית, כי משהו להיות אדום בעולם האובייקטיבי האונטוגי הוא להיות מסוגל לגרום לחוויות חזותיות הסובייקטיבית לוגית כמו זה". אינו עקבי כאשר אין דבר שאנו יכולים להפנות אליו, כך שיהיה עליו להיות מוצהר כ-"הראשון, כי משהו אדום הוא רק בשביל שהוא יוכל לקרוא לו" אדום -"כרגיל, זה לא עוזר בכלל ושאר הפסקה גם הוא לא נחוץ.

ב-123 p "מתכונת הרקע" היא המצב האוטומטי, הסיבתי, המנטלי של S1, וכפי שאני, בהסכמה עם W, dms ואחרים אמרו פעמים רבות, אלה לא יכולים להיקרא באופן אינטליגנטי "הנחות" כפי שהם מופיעים במודע 'צירים' כי הם הבסיס הנחות.

סעיף VII ו-VIII (או את הספר כולו או את רוב התנהגות הסדר הגבוה או את רוב הפילוסופיה במובן הצר) יכול להיות בשם "משחקי השפה המתארת את האינטראקציה של סיבתי, אוטומטי, לא לשוני ארעי מצבים נפשיים של S1 עם המחשבה, המודע, חשיבה לשונית מתמשכת של S2" והרקע הוא לא נרות והוא לא יכול להילקח כמובןמאליו, אבל זה הפסיכולוגיה האמיתית שלנו בלבד ("צירים" או "דרכים של משחק" של 's' W' על ודאות") כי בלתי מ כפי שניכר מההערות שלי, אני חושב שכל הקטע, חסר מסגרת שתי המערכות והתבוננות של W-ב-OC מבלבלים בהנחה שהוא מציג "הסבר" של תפיסה היכן שהוא יכול בדרך הטובה ביותר לתאר כיצד השפה של התפיסה פועלת בהקשרים שונים. אנחנו יכולים רק לתאר כיצד המילה 'אדום' משמש וזה הסוף של זה ועבור המשפט האחרון של סעיף זה אנו עשויים לומר כי משהו להיות 'תפוח אדום' הוא רק בשביל זה בדרך כלל לגרום לאותן מילים להיות בשימוש על ידי כולם.

אם כבר מדברים על צירים, זה עצוב וקצת מוזר שסריל לא שילב את מה שרבים) ((למשל, dms (דניאלה מויאל-שרוק) פילוסוף עכשווי מוניטין ומומחה W מוביל) התייחס לתגלית הגדולה ביותר בפילוסופיה המודרנית-מהפכה של האפיסטולוגיה בתחום 'בוודאות', כיוון שאף אחד לא יכול לעשות פילוסופיה או פסיכולוגיה בדרך הישנה יותר מבלי להיראות מיושן ולהתבלבל. ולמרות שסריל כמעט התעלם לחלוטין 'על ודאות' כל הקריירה שלו, בשנת 2009 (כלומר, 6 שנים לפני פרסומו של ספר זה) הוא דיבר בסימפוזיון על זה שנערך על ידי האגודה הבריטית Wittgenstein והתארח על ידי DMS, כך הוא בהחלט מודע לנוף כי יש מארהבנושאים שהוא דן אני לא חושב שהפגישה הזאת פורסמה, אבל ניתן להוריד את ההרצאה שלו מוויאו. נראה שזה מקרה של כלב זקן. שלא יכול ללמוד טריקים חדשים למרות שהוא כנראה חלוץ טריטוריה חדשה יותר בפסיכולוגיה התיאורית של התנהגות בסדר גבוה יותר מכל אחד מאז wittgenstein (פרט אולי פיטר האקר שכתביו הם צפופים למדי 3 הכרכים שלו על הטבע האנושי האחרונים), ברגע שהוא למד את הדרך הוא נוטה להישאר על זה, כפי שכולנו עושים. כמו כולם, הוא משתמש ברפרטואר הצרפתי repertoire כאשר תאן קל יותר לבטא ולאייט מילה באנגלית 'רפרטואר' ואת המבוכה 'הוא/היא' או הפוך סקסיסטי 'היא' כאשר תמיד אפשר להשתמש 'הם' או 'הם'. למרות האינטליגנציה וההשכלה הגבוהה שלהם, אקדמאים הם בבשים מדי וכמעט כולם הבאים ברמה נמוכה יותר למחצה מספרות לא רק לאנגלית רע, אלא לתוך neomarxist העולם השלישי הפשיזם.

סעיף IX עד סוף הפרק מראה שוב את משחקי השפה אטום מאוד מוזר אחד נאלץ להיכנס כאשר מנסים לתאר (לא להסביר כמו W עשה ברור) את המאפיינים של S1 (כלומר, לשחק את משחקי השפה המשמשים לתיאור 'איכויות עיקריות') וכיצד אלה להאכיל את הנתונים ל-S2 (כלומר, איכויות

משניות), אשר לאחר מכן צריך להאכיל בחזרה S1 כדי ליצור פעולות. זה גם מראה את השיגאות אחד מתחייב על ידי הימנעות לתפוס את התצוגה הייחודית של Wittgenstein של "ציר אפיסטולוגיה" הציג "על ודאות". כדי להראות כמה ברור יותר זה עם מינוח המערכת כפול הייתי צריך לשכתב את כל הפרק (ואת רוב הספר). מאחר שכתבתי כאן קטעים מספר פעמים, ולעיתים קרובות ביקורות שלי על ספריו האחרים של סריל, אני רק אתן כמה דוגמאות קצרות.

המשפט על p129 "המציאות אינה תלויה בניסיון, אלא לעומת זאת. המושג של המציאות המדוברת כבר מערבת את היכולת הסיבתי לייצר סוגים מסוימים של חוויות. לכן, הסיבה לכך שחוויות אלה מציגות עצמים אדומים, היא שעצם היותו חפץ אדום כרוך ביכולת ליצור חוויה מסוג זה. להיות קו ישר כרוך ביכולת לייצר סוג זה של ניסיון. המסקנה היא שאורגניזמים אינם יכולים לקבל חוויות אלה מבלי שיראו להם שהם רואים חפץ אדום או קו ישר, וכי "לכאורה להם" מסמן את הכוונות הפנימיות של החוויה התפיסתית. ניתן לעבד כמו S1 מספק את הקלט עבור S2 ואת הדרך שבה אנו משתמשים במילה 'אדום' מנדטים זה COS בכל הקשר, כך שימוש במילים אלה באופן מסוים הוא מה זה אומר לראות אדום. במקרה הרגיל, זה לא נראה לנו שאנחנו רואים אדום, אנחנו רק רואים אדום ואנחנו משתמשים 'נראה' כדי לתאר מקרים שבהם אנחנו בספק."

ב p130 "השאלה שלנו עכשיו היא: האם יש קשר חיוני בין אופיו של הדברים בעולם ואת אופיו של החוויה שלנו?" ניתן לתרגם כמו "האם השפה הציבורית שלנו משחקים (S2) שימושי (עקבי) תיאור של התפיסה (S1)?"

הפסקה הראשונה של סעיף X 'הכביש האחורי' היא אולי החשובה ביותר בספר, כפי שהיא קריטית עבור כל הפילוסופיה להבין כי לא יכול להיות חיבור מדויק 1:1 בין או הפחתה של S2 ל-S1 בשל הדרכים הרבות לתאר בשפה אירוע נתון (מדינה נפשית, כלומר, הזיכרון וכו'). מכאן הבלתי אפשרי לכאורה של לכידת התנהגות (השפה, חשיבה) באופן מושלם באלגוריתמים (חוסר התקווה של 'AI חזק') או להרהר מתוך דפוס עצבי נתון במוח למעשים רב-מיניים (משחקי שפה - כלומר, מילים בהקשרים בלתי מוגבלים) אנו משתמשים כדי לתאר את זה. 'הדרך האחורה' היא השפה (COS) של S2 המשמשת לתיאור S1. שוב, אני חושב שבישולן שלו להשתמש במסגרת שתי המערכות הופך את זה די מבלבל אם לא אטום. כמובן, הוא חולק את. הכישלון הזה עם כמעט כולם סריל יש הערות על זה לפני וכך יש אחרים (למשל, האקר, W בהקשרים שונים) אבל נראה שהוא נמלט רוב הפילוסופים וכמעט כל המדענים.

שוב, סריל מחמיץ את הנקודה ב כת XI ו-X12 – אנחנו לא ולא יכולים 'נראה לראות' אדום או 'נראה' יש זיכרון או 'להניח' קשר בין החוויה לבין המילה, אבל כמו עם כל התפיסות והזיכרונות המהווים את מולדת מולד בלבד מצבי הנפשי של מערכת 1, יש לנו רק את החוויה "זה" רק הופך "אדום" וכו', כאשר מתוארים בשפה הציבורית עם מילה זו בהקשר זה על ידי מערכת 2. אנו יודעים שהוא אדום כמו ציר-אקסיומה של הפסיכולוגיה שלנו שהיא הפעולה האוטומטית שלנו, והיא הבסיס להנחות או לשיפוט או להנחה, ואין אפשרות לשיפוט, להיבדק או לשנות. S W הצביע על כל כך הרבה פעמים, טעות ב S1 הוא של סוג אחר לגמרי מאשר אחד ב-S2. אין אפשרות להסברים-אנחנו יכולים רק לתאר איך זה עובד ולכן אין אפשרות לקבל "הסבר" לא טריוויאלי של הפסיכולוגיה של הסדר הגבוה שלנו. כפי שהוא תמיד, סריל עושה את הטעות השכיחה והקטלנית של חשיבה שהוא מבין התנהגות (שפה)

טוב יותר מאשר Wittgenstein. לאחר עשור של קריאה W, S ועוד רבים אחרים אני מוצא כי "הדוגמאות החריפות של W", האפיהורזמים והטריולוגוס מספקים בדרך כלל הארה גדולה יותר מאשר הורדי הנחות של מישהו אחר.

"אולי לאמראש כל סוג של תאוריה, אסור שכאן יהיה שום דבר היפותטי בשיקולים שלנו. אנחנו חייבים לעשות את כל ההסברים, והתיאור בלבד חייב לקחת את המקום." (PI 109).

ב-135q, דרך אחת לתאר את התפיסה היא שהאירוע או האובייקט גורמים לדפוס של הפעלה עצבית (מצב נפשי) של COS1 רפלקסיבי העצמי הוא שאנו רואים ורד אדום מולנו, ובהקשרים מתאימים לאדם רגיל דוברי אנגלית, זה מוביל אותנו להפעיל התכווציות שרירים אשר מייצרת את המילים ' אני רואה ורד אדום ' אשר COS2 היא כי יש ורד אדום שם. או פשוט, S1 מייצרת S2 בהקשרים מתאימים. אז, ב-136q אנחנו יכולים לומר S1 מוביל ל-S2 אשר אנו מבטאים בהקשר זה על ידי המילה ' חלק ' אשר מתארת (אבל לא ' מסביר ') איך משחק השפה של ' חלק ' עובד בהקשר זה ואנחנו יכולים לתרגם "עבור פעולות בסיסיות ותפיסות בסיסיות התוכן מכוונת הוא קשור לתנאים של סיפוק, למרות שהוא מאופיין באופן לא מכוונת, מכיוון שלהיות התכונה F נתפסת מורכב מהיכולת לגרום לחוויות מסוג זה. , ובמקרה של פעולה experiences סוג זה מורכב ביכולתם לגרום לסוג זה של תנועה גופנית. "כמו" תפיסות בסיסיות (S1) יכול להוביל באופן אוטומטי (פנימי) לפעולות רפלקס בסיסיות (A1) (כלומר, צריבת אצבע מובילה לסגת הזרוע) אשר רק לאחר מכן מקבל מודעות, כך שניתן להשתקף ותיאר בשפה (S2)

ב-150q, הנקודה היא כי השיא, כמו לדעת, לשפוט, לחשוב, היא מתכונת S2 המתבטאת בשפה עם הציבור מידע (נכון או שקר) בעוד הסקיטים הם לא מידע (לראות את הסקירה שלי של הספר הראשון של hutto ו-myin של מייין) תגובות אוטומטיות של s1 ואין דרך משמעותית עצים וכל מה שאנחנו רואים הוא S1 עבור כמה מאות מילישניות או כך ולאחר מכן בדרך כלל להזין S2 שבו הם מקבלים שפה מצורפת (צורה מלאה או רואה כמו).

לגבי p151 et seq., עצוב כי סריל, כחלק מהעדר תשומת לב שלו W מאוחר יותר, מעולם לא נראה להתייחס למה הוא כנראה ניתוח חוזר ביותר של מילים צבע ב ' s ' W ' הערות על הצבע, אשר חסר כמעט כל דיון על הנושא ראיתי. הבעיה היחידה היא איך אנחנו משחקים את המשחק עם מילים בצבע ועם ' אותו ', ' שונה ', ' ניסיון ', וכו' בהקשר הלשוני הציבורי הזה (הצהרות אמת או שווא-COS2) מכיוון שאין שפה ואין משמעות באחד פרטי (S1). אז, זה לא משנה (למעט מדענים נוירוליים) מה קורה במצבי הנפשי של S1, אבל רק מה שאנחנו אומרים עליהם כאשר הם נכנסים S2. ברור כשמש כל 7 8 מיליארד על פני כדור הארץ יש דפוס שונה מעט של הפעלה עצבית בכל פעם שהם רואים אדום וכי אין אפשרות מתאם מושלם בין S1 ו-S2. כפי שציינתי לעיל הוא קריטי לחלוטין עבור כל פילוסוף ומדען כדי להבהיר את זה.

בנוגע למוח בחבית (p157), ככל שאנו משבשים או מנטרלים את היחסים הנורמליים של S1 ו-S2, נאבד את משחקי השפה של התכוונות. כנ"ל לגבי מכוונת חכמות ו-W תיאר את המצב באופן מוחלט לפני 80 שנים.

"רק של ישות חיה ומה דומה (מתנהג כאילו) בן אדם חי יכול לומר: יש לו תחושות; הוא רואה; הוא עיוור; שומע חירש; בהכרה או בחוסר הכרה." (PI 281)

פרק 6: בן *disjunctivism* (כמו כמעט כל התזות הפילוסופיות) מחוסר היגיון והעובדה שדברים אבסורדיים ואחרים משגשגים במחלקה שלו ואפילו בקרב כמה מתלמידיו לשעבר שקיבלו את הציון הגבוה ביותר בשיעורי הפילוסופיה שלו, מראים אולי כי, כמו רוב, הוא עצר מוקדם מדי בלימודי ויטגנשטיין שלו.

ב-188p, בן ובצדק לראות ו' לדעת' (כלומר, K1) הם אותו דבר מאז S1 הוא נכון בלבד, כלומר, הוא מהיר, *axiomatic* מצבי מנטלית עצמית, המצבים הנפשיים האוטומטיים אשר ניתן לתאר רק עם איטי, השפה הציבורית הפומבית משחקים של S2.

ב-204p, הייצוג הוא תמיד תחת היבט מאז, כמו לחשוב, לדעת וכו', זה מרכיב של S2 עם הציבור COS, אשר הוא משתנה לאין שיעור.

שוב, אני חושב שהשימוש בשתי המערכות מפשט מאוד את הדיון. אם אדם מתעקש להשתמש 'ייצוג' עבור 'מצגות' של S1 אז אחד צריך לומר כי R1 יש COS1 שהם ארעי מצבים נפשיים נירולוגיים, ולכן שונה לחלוטין מ-R2, אשר יש COS2 (צורות *aspectual*) כי הם ציבוריים, מצבי בלתי מודע הבעה של עניינים, ואת הרעיון של מדינות הנפש מחוסרת הכרה

למרבה הצער, על 211p סריל, אולי בפעם העשירית בכתביו (ואין סוף בהרצאות שלו), אומר כי 'רצון חופשי' עשוי להיות משלה, אבל כמו W מן 30 על ציון, אי אפשר להכחיש או לשפוט את הצירים כגון הבחירה שלנו, ולא שאנחנו רואים, לשמוע, לישון, יש ידיים וכו', כמו מילים אלה לבטא את האקסיומות האמיתיות בלבד של הפסיכולוגיה שלנו, התנהגויות האוטומטי שלנו כי הם.

בתחתית 219p ו 222 העליון-זה היה W בעבודתו, ששיאה ' על ודאות ' שציון כי התנהגות לא יכול להיות בסיס ראיות וביקורת שלי על 'פילוסופיה במאה החדשה'. אין אפילו שום צו להתייחסות לחוויות הפרטיות של האדם כ"תופעה", "לראות" או לכל דבר אחר. כמו W המפורסם הראה לנו, השפה יכולה להיות רק פעילות ציבורית יציבה (אין שפה פרטית). וב 230p הבעיה היא לא כי 'התיאוריה' נראה ' לא מתאים, אבל (כמו רוב אם לא כל התיאוריות הפילוסופיות) זה לא מספיק. היא משתמשת בשפה שאין לה ברורה. כמו W התעקש כל שאנחנו יכולים לעשות הוא לתאר-זה המדענים שיכולים לעשות תיאוריות.

פנומנליזם 227p למעלה: לראות את ההערות הנרחבות שלי על המאמר המצויין של סריל "האשליה הפנומנולוגית" בביקורת שלי על 'פילוסופיה במאה החדשה'. אין אפילו שום צו להתייחסות לחוויות הפרטיות של האדם כ"תופעה", "לראות" או לכל דבר אחר. כמו W המפורסם הראה לנו, השפה יכולה להיות רק פעילות ציבורית יציבה (אין שפה פרטית). וב 230p הבעיה היא לא כי 'התיאוריה' נראה ' לא מתאים, אבל (כמו רוב אם לא כל התיאוריות הפילוסופיות) זה לא מספיק. היא משתמשת בשפה שאין לה ברורה. כמו W התעקש כל שאנחנו יכולים לעשות הוא לתאר-זה המדענים שיכולים לעשות תיאוריות.

השורה התחתונה היא כי זהו סריל הקלאסי-מעולה וכנראה לפחות טוב כמו כל אחד אחר יכול לייצר,

אבל חסר הבנה של תובנות בסיסיות של ויטלגנשטיין מאוחר יותר, ללא כל אחיזה של שתי מערכות של מסגרת מחשבה, אשר היה יכול לעשות את זה מבריק.

אני שוב מצייין כי W הציג החלטה מעניינת כמה 'חידות' אלה על ידי הרומז כי כמה 'תופעות מנטליות' (כלומר, מילים לנטיות שמובילות לפעולות ציבוריות) עשויות לנבוע מתהליכים כאוטיים במוח ושאינן שום דבר המתאים למעקב אחר זיכרון, ולא לתהליך מוחי יחיד הניתן לזיהוי ככוונה או פעולה יחידה-שרשרת הסיבתית מסתיימת ללא עקבות, וכי 'הסיבה', 'אירוע' ו'זמן' מפסיקים להיות ישימה (שימושית) – לאחר לאחר מכן, רבים עשו הצעות דומות מבוסס על פיזיקה ומדעים של מורכבות ותוהו ובוהו. יש לזכור כי 'כאוטי' במובן המודרני פירושו שנקבע על ידי חוקים, אך לא צפויים, וכי המדע של הכאוס לא היה קיים עד הרבה לאחר מותו. *again* ושוב שימו לב שתיאוריית הכאוס הוכחה כבלתי ניתנת לפענוח וללא שלמות (במובן של גודל).

כל ההתנהגות שלנו (או תפקוד המוח אם אתה רוצה) יש מקורו בפסיכולוגיה המולדת שלנו, אז 'מדעי האדם' של הפילוסופיה, הסוציולוגיה, האנתרופולוגיה, המדע הפוליטי, הפסיכולוגיה, היסטוריה, ספרות, דת וכדומה, and והמדעים הקשים של הפיסיקה, המתמטיקה והביולוגיה הם תערובת של שאלות המשחק בשפה, שעליהן דיברתי כאן, עם המדענים האמיתיים באשר לעובדות האמפיריות. מדענות אי פעם נוכחת ואני חוזר על מה שוויגנשטיין אמר לנו לפני זמן רב.

"פילוסופים רואים כל הזמן את שיטת המדע מול עיניהם ומתפתה לשאול ולענות על שאלות באופן המדע. נטייה זו היא המקור האמיתי של המטאפיזיקה ומובילה את הפילוסוף לחשיכה מוחלטת. (p18 BBB)

הטענה שלי היא שטבלת הכוונות (רציונליות, נפש, מחשבה, שפה, אישיות וכו') שתכונות בולטת כאן מתארות פחות או יותר מדויק, או לפחות משמשת כיוריסטיל, כיצד אנו חושבים ומתנהגים, ולכן היא כוללת לא רק פילוסופיה ופסיכולוגיה, אלא כל דבר אחר (היסטוריה, ספרות, מתמטיקה, פוליטיקה וכו')

המפתח לחברה הוא ביולוגיה, והיא מהווה הרבה מאוד ביולוגי שמוביל את רוב העולם לאידיאלים האובדניות המתאבדים המובילים באופן בלתי נשכח לגיהנום עלי אדמות. אני מתארת את זה בפרוטרוט באשליית האוטונוטיות האובדניות שלי במאה העשריםst וארבע בשנה הרביעית. (2019) ו' התאבדות על ידי הדמוקרטיה: מודעת פטירה של אמריקה והעולם' 2nd ed. (2019).